

BABAANNEM GERİ DÖNDÜ

ŞERMİN YAŞAR

Resimleyen: Ezgi Keleş

3. BASKI
- Toplam -
100.000
adet

EMEĞE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KİŞİ BİLİNMEMEKTEDİR.
SADECE PDF'İN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

taze
kitap

Her şey babaannemin âniden kapıda belirmesiyle başladı. Ayağında pateni, üstünde balerin eteği ve pembe saçlarıyla bir babaanne ancak bu kadar kapıda belirebilirdi! Neredeyse bir barınağı dolduracak kadar evcil hayvanın yanı sıra legolar, yapraklar, taşlar, hayalî bir arkadaş ve daha bir sürü tuhaf şeyle dolu 15 valiziyle bize yerleşmeye karar verdi!

İnsanın babaannesinin yaramaz bir çocuğa dönüşmesi çok acayıpti. Bazen oturup bağıra çağıra ağladı, bazen de olur olmadık kahkahalar attı! Kıyafetleri de arkadaşları da fikirleri de oyuncakları da birbirinden garipti.

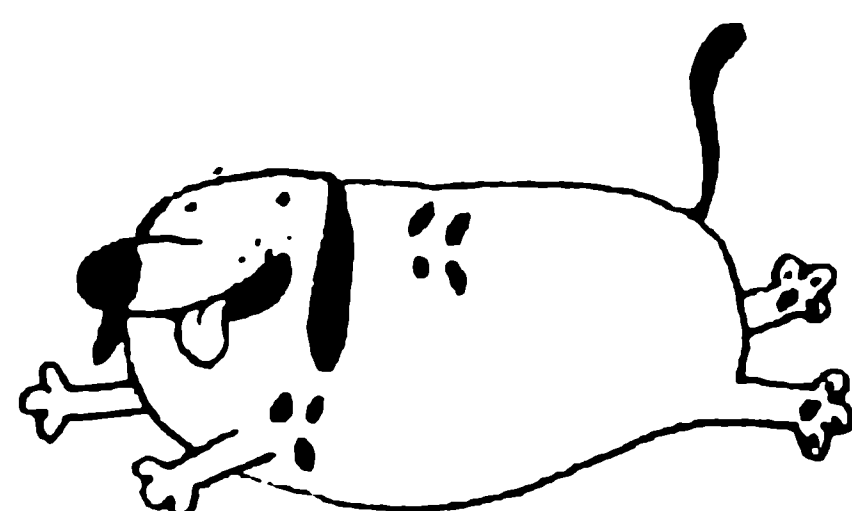
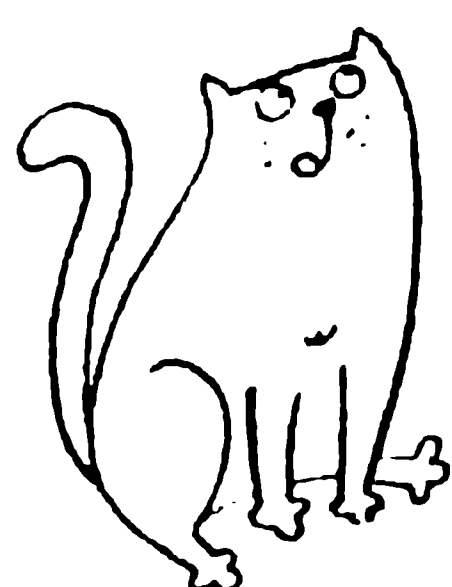
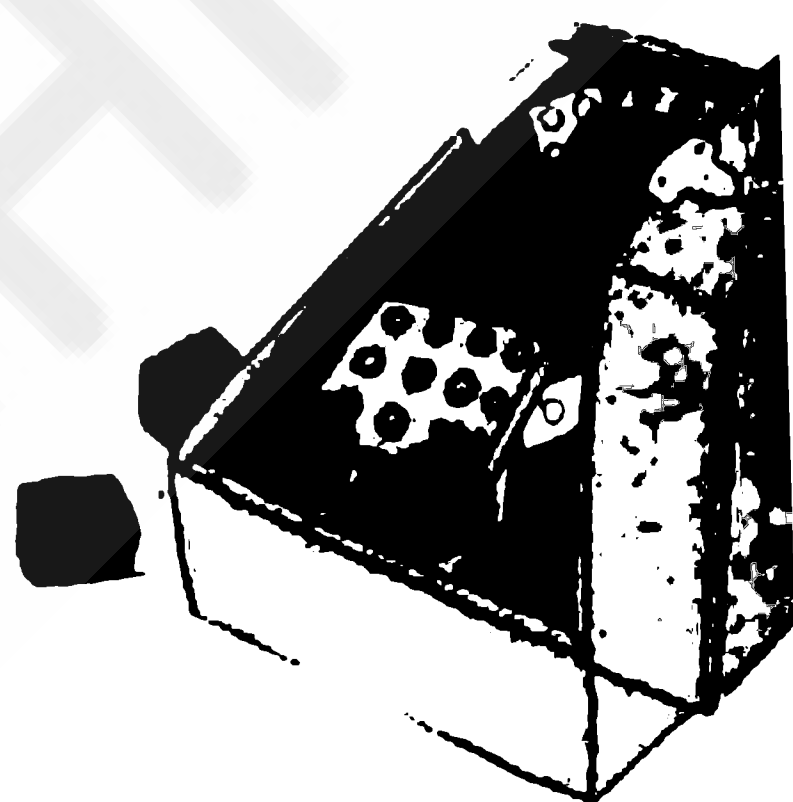
Babaannem yüzünden ne uyuyabildik ne oturabildik ne de eğlenebildik. Tek istediğimiz eski tonton, şefkatli babaannemizdi. Gerçek babaannemi o kadar özlemiştik ki...

Ve tam da artık ümidimizi kestiğimiz anda işler değişti.

Ne mi oldu?
Babaannem geri döndü!

EMEĞE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KİŞİ BİLİNMEMEKTEDİR.
SADECE PDF'İN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

GERİ DÖNDÜ

ŞERMIN YAŞAR

Resimleyen: Ezgi Keleş

KELEŞ

**taze
kitap**

BABAANNEM GERİ DÖNDÜ

Yazan:

Şermin Yaşar

Resimleyen:

Ezgi Keleş

Genel Yayın Yönetmeni:

Zeynep Sevde

Yayın Koordinatörü:

Halenur Çalışan

Editör:

Saide Nur Dikmen

Grafik Tasarım:

Sümeyye Eroğlu İskit

1. Basım: Nisan, 2021, 50 bin adet

2. Basım: Haziran, 2021, 20 bin adet

3. Basım: Eylül, 2021, 30 bin adet

ISBN: 978-605-74809-2-7

Taze Kitap Yayıncılık Tasarım Reklam ve Org. Hiz. Ltd. Şti.

Yayıncı Sertifika No: 44385

Vişnezade mah. Süleyman Seba cad. No: 79

Beşiktaş/İstanbul

Telefon: 0216 401 17 17 e-posta: bilgi@tazekitap.com

Baskı ve Cilt:

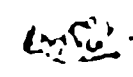
Ertem Basım Ltd. Şti.

Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. cad. No: 8

Malıköy-Temelli/Ankara Sertifika No: 48083

© Taze Kitap, 2021

Telif yasası gereği bu kitabın tüm yayın hakları Taze Kitap Yayıncılık Tasarım ve Organizasyon Hizmetleri Ltd. Şti.'ye aittir. Tanıtım için alınacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir biçimde çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

İÇİNDEKİLER

PÖFFFFFF! •6•

OFFFFFFFF! •16•

HIIIIII •22•

AAAAAA! •26•

HEEEEEYY! •34•

ÜHÜÜÜÜÜ! •42•

HAHAHAHAHA! •46•

ÖFFFFFF! •54•

AAAAH! AH! •62•

HİİİHHH! •66•

VAH VAAAH! •72•

HU HUUU! •78•

TÜHHH! •84•

HIIIIHH! •90•

OY OY OY OYYY! •96•

ZINNNK! •100•

HAY HAY! •106•

NEEEEE? •110•

HOOOOP! •116•

YUPPİİİ! •120•

ŞİİİP! •126•

HOOOPİİİŞ •132•

HAYDAAAA! •138•

ÖHÖM ÖHÖM! •146•

OH BEEE! •156•

Bu kitabın yazarı 1982 doğumlu ama henüz büyümedi. Sanki hâlâ çocukluğunda yaşıyor. En sevdiği şeyler: Oyun oynamak, masal dinlemek, hikâyeler uydurmak, sokakta gezmek, büyükleri sinir eden gıcık gıcık şeyler yapmak...

Sevmediği şeyler: Çikolatanın bitmesi, birinin "içine atlet giy" demesi, tam bir şeye dalmışken birinin yemeğe çağırması, herkesin her zaman saçma sapan kural koyabilmesi, her şeyin yetişkinlerin hakkı olması, hep onların haklı olması falan...

Korkuları: Hamam böcekleri ve çatık kaşlı büyükler...

Hayalleri: Ohooo, yazmakla bitmez...

Çocukları: Tuna, Mete, Name, bir de kendisi...

Çocuk kitapları: Çok Hayal Kuran Çocuk, Tilki Masalları,
Dedemin Bakkalı, Dedemin Bakkalı-Çırak, Cingo, Kuş Masalları,
Abartma Tozu, Oh Ne Âlâ Memleket, Bizimki,
Cebimdeki Mandalina Ağaçları

BİZİNKİLER

Yusuf (Babam)

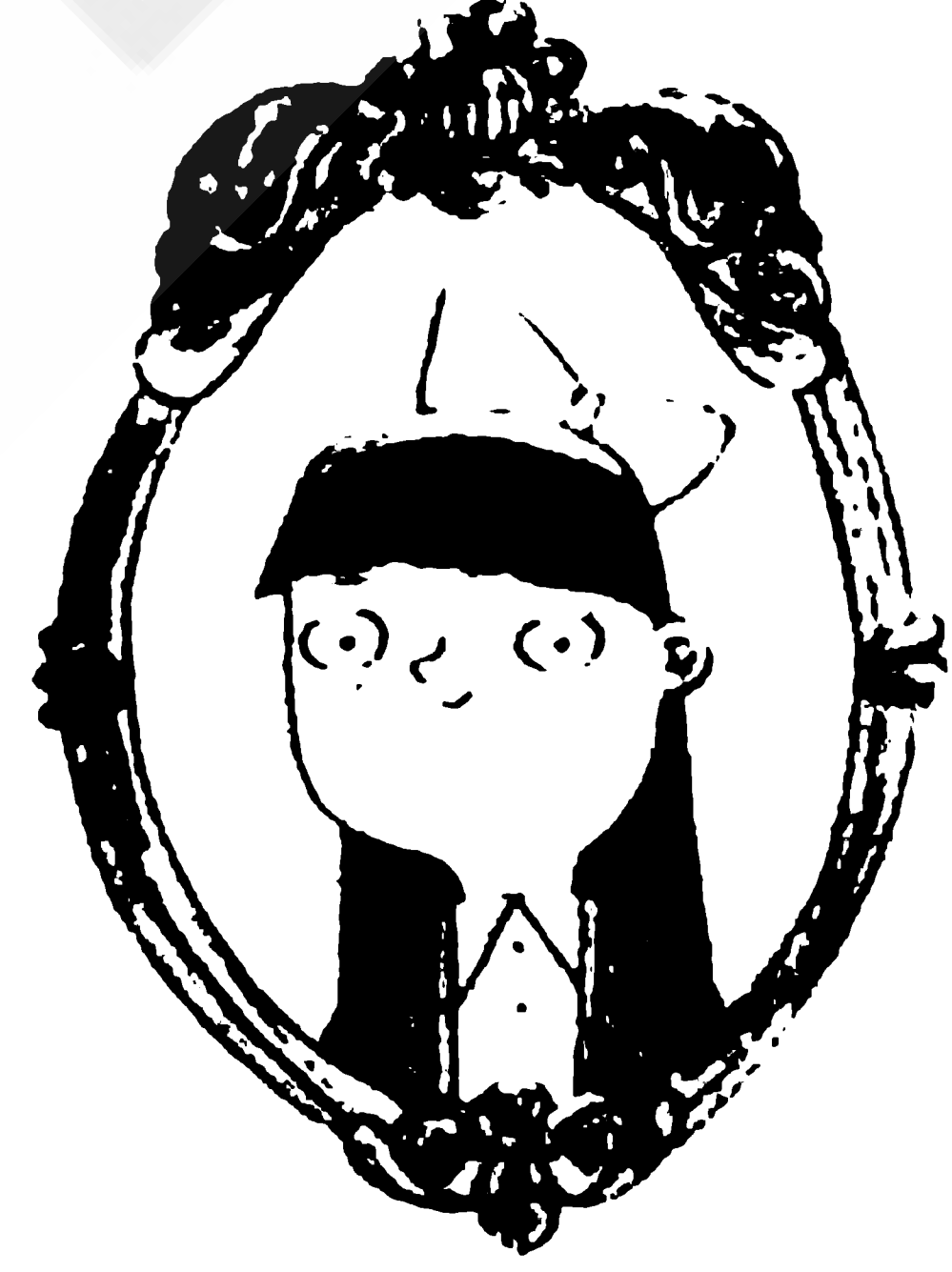
Leyla (Annem)

Çınar (Ben)

Hasibe (Babaannem)

Beren (kuzenim)

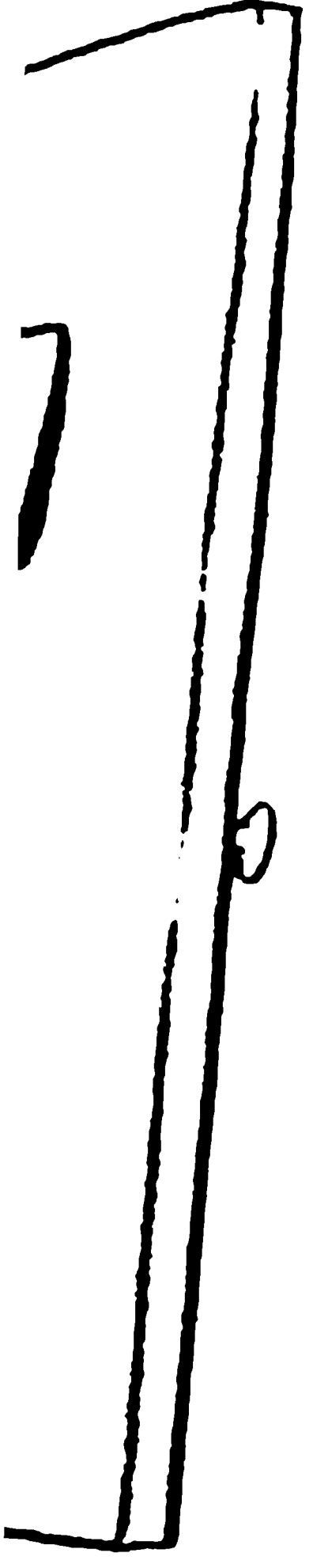

Murat (Eniştem)

Ayşe (Halam)

PÖFFFFFFF!

Size günlerim harika geçiyor, demek isterdim ama öyle bir şey yok. Günlerim aşırı derecede sıkıcı geçiyor. Bu evde annem ve babamla birlikte yaşıyorum. Sabah kalkıyoruz, hızlıca kahvaltı ediyoruz ve gün başlıyor. Annemle babam işe gidiyorlar. Ben okul varsa okula gidiyorum.

ve okulda sıkılıyorum. Okul yoksa evde kalıp evde sıkılıyorum.

Ne evde ne de okulda can sıkıntım bitiyor. Okulda sıkıldığım zamanlarda yaptığım bazı şeyler var. Öğretmenim bunlara sinir oluyor ve sürekli beni uyarmak zorunda kalıyor.

O uyarınca ben daha çok sıkılıyorum. Sonra yapmamam gerekenleri tekrar yapıyorum. Böylece sorun her ders daha da büyüyor.

Sıkıntının okulda bana yaptırdığı şeyler şunlar:

Kitabımın kenarlarını karalamak.

Sıramın üzerine resim yapmak.

Pantolonumun üzerini çizmek.

Ellerimi, kollarımı boyamak.

Tırnaklarımı kemirmek.

Kazağımın kollarını ısırarak.

Arkadaşlarıma sataşmak.

Sıramı arkaya doğru sallamak.

Küçük kâğıtlara notlar yazıp arkadaşlarıma göndermek.

Sık sık tuvalete gitmek.

Burnumu karıştırmak ve çıkanları ... Neyse bunu söylemeyeyim.

Arkadaşlarımla konuşmak.

Parmak kaldırmadan konuşmak.

Camdan dışarı bakmak.

Başımı ellerimin arasına alıp hayallere dalmak.

Bunun gibi şeyler işte. Öğretmenim tüm bunları onu sinir etmek için yaptığımı düşünüyor. Ama alakası yok. Sorun sadece canımın çok sıkılması.

Durum evde de aynı. Evde de canım aşırı sıkılıyor. **Sürekli can sıkıntımı geçirecek şeyler arıyorum.** Dolapları ve çekmeceleri karıştırıyorum. Mutfığa girip yemek pişirmeye çalışıyorum. Ama yemekler istediğim gibi olmuyor. Olmayınca yarım bırakıyorum. Tezgâhın üstü dağınık kalıyor ve annem deliriyor.

Sonra deneyler yapmaya kalkışıyorum. Bilirsiniz işte çeşitli şeyleri birbirine karıştırarak bir şeyler denemek. Mesela sirkeyle şampuanı karıştırdım. Aşırı güzel bir şampuan olacağını sanmıştım, olmadı. Hepsi banyoya döküldü, temizlemeden bıraktığım için annem sinirden ağladı.

Annemle babama hayatımıza renk katacak şakalar yapıyorum. Sıvı sabunu boşaltıp yerine çamaşır suyu doldurdum mesela. Güleceklerini sanmıştım. Kızdılar. Kıyafetlerimi kesip yeni kıyafetler yapmaya çalışıyorum. Eşofmanımı şorta dönüştüreyim istemiştim, yeni eşofmanımı kestiğim için evde kıyamet koptu. Başka bir gün saçlarımı kestim. İşte bu harika fikirdi. Bizimkileri beni berbere götürme zahmetinden kurtaracaktı. Ama yine mutlu olmadılar, yine evde olay oldu. Hayır saç benim saçım, onlara neyse?

Bana kızmalarına hak verdiğim tek olay, yangın çıkartma saçmalığımdı. Aslında yangın çıkartmak gibi bir niyetim yoktu. Odamda, elimde pinpon topuyla, öylece oturuyordum. Pinpon topunun yanıp yanmadığını merak etmeye başladım. (Böyle şeyler bir anda oluyor. Durup dururken bir şeyi merak ediyorum.) Sonra mutfağa gidip ellerindeki telefonlara dalmış olan anne ve babama çaktırmadan çakmağı aldım. O kadar dalmışlardı ki çaylarından

birer yudum aldığımı bile fark etmediler. Odama gidip merakımı giderdim. Pinpon topunu ateşe yaklaştırdım. Yanıyormuş! Ama elim de yanıyormuş! Elim yanınca topu da çakmağı da bir tarafa fırlattım. Top, tül perdeye yapıştı. Perde tutuştu. Nasıl alev aldı anlamadım. Annemle babamın yanlarına gidip **"Sanırım ev yanıyor!"** dediğimde "He Çınar heee..." dediler. Ben de "İnanmazsanız inanmayın!" dedim. Duman mutfığa kadar gelince akılları başlarına geldi. Bir de babam "Bize niye haber vermedin!" diye bağırıyor! Haber verdim, inanmadınız! İtfaiyeye gerek kalmadan kova kova su dökerek söndürdük yangını. Bir hafta tablet cezası aldığım yangın çıkartma olayında, pinpon topunun yanan bir madde olduğunu öğrenmiş oldum...

Zaten ben her şeyi deneyerek öğreniyorum.

Evde deneyerek öğrendiğim şeyler şunlar:

Salonda futbol topuyla oynarsan televizyonun camı kırılır. (Kırdım, üstelik yeni almıştık.)

Mısır patlatırken tencerenin kapağını kapatmazsan her yer mısır olur. (Canım çok istemişti. Mısırlar etrafa saçıldı. Yerden tek tek toplayıp yedim. Mutfak halısının üstünde mısır otlarken anneme yakalandım.)

Çamurlu ayakkabılarını bulaşık makinesinde yıkarsan makine bozulur. (Ayakkabılarım o kadar çamurluydu ki yıkamasaydım bu kez de ayakkabılarım çamurlu diye kızacaklardı.)

Eğer otuz yumurtayı aynı anda pişirirsen kimse yemez ve dökmek zorunda kalırsın. (Bunu neden yaptım bilmiyorum. Her şeyin bir açıklaması olmak zorunda mı?)

Banyonun kapısını açık bırakıp suyu tependen aşağıya şılop şılop diye dökersen her yer su olur, sular dışarı taşar, baban suya basar, ayağı kayar, düşer ve kolunu kırar.

Yani işte böyle şeyler. Ben bunları keyfimden yapmıyorum. Canım sıkılıyor. Can sıkıntım geçsin diye yeni bir şeyler arıyorum. Başka bir sebebi yok gerçekten.

Bu dünyada canımın sıkılmadığı tek yer var. O da babaannemin evi... Onunlayken asla canım sıkılmıyor. Çünkü babaannem çok tatlı biri. Benimle konuşur, sohbet eder ve benim anlattığım her şeyi

hiç sıkılmadan dinler. Hatta bazen dinlerken sırtımı kaşır ama ben bundan da mutlu olurum. **Bence babaannem bu dünyadaki en, en, en, en, en, en mükemmel babaanne. Bu dünyaya babaanne olmak için gelmiş gibi.** Aslında annemle babam da iyi insanlar. Ama nasıl söylesem, yanı biraz fazla yoğunlar. Çok fazla işleri var. Bana ayıracak vakitleri sanıyorum ki yok. İşten eve geldiklerinde kendilerini koltuğa atıyorlar ve telefonlarına yapışıyorlar. Akşam yemeğini hazırlarken o kadar suratsız oluyorlar ki **soğan ağlıyor.**

Hep çok yorgunlar. Yemekten sonra televizyonun karşısında, yere düşmüş dondurma gibi eriyor babam. Önce dik oturuyor, sonra biraz aşağıya kayıyor, sonra tamamen yatıyor. O gün neler yaptığımı anlatmak istiyorum. **"Annecce bugün ne oldu biliyor musun?"** diye heyecanla yanına koşuyorum ve o sadece **"Hi?"** diyor! Genellikle "Bunu sonra konuşalım mı Çınar?" diye gönderiyor beni. Ne zaman sonra olacak çok merak ediyorum. Hafta sonları bir şeyler yapalım dediğimde bana boş gözlerle bakıyorlar. Hafta sonu ikisi de birer koalaya dönüşüyor. Koltuğun üstünde yirmi saat uyuyabiliyorlar. Ben de onların gözünde sürekli onları uyandırma-ya çalışan bir maymun gibi zıplayıp duruyorum.

İnsanlar hakkında konuşmayı sevmem. Bunu doğru bulmuyorum. O yüzden annem ve babam hakkında çok konuşmayacağım. Yine de şunu demeden geçemem: Belki bir kardeşim olsa benim de canım bu kadar sıkılmazdı. Gerçi Beren var. Beren benim kuzenim. Halamın kızı. Bizim hemen yanımızdaki evde yaşıyorlar ve çoğu zaman günü bir-

likte geçiriyoruz. Ama açıkçası çok da iyi anlaşılmıyoruz. Beren aşırı çalışkan ve düzenli ve kibar ve uslu ve gıcık ve ispiyoncu ve hemen her şeyi anneme yetiştiren ve ben bizimkilerden azar işitirken kıs kıs gülen ve biraz sinsisi ve bazen yalan söyleyen bir kız. Neyse, dediğim gibi insanlar hakkında konuşmayı sevmiyorum. Beren hakkında da konuşmayacağım...

Annemin ve babamın benim için en büyük dileği, büyümem! Sürekli **"Bir büyüse de kurtulsun!"** diyorlar. Bütün doğum günlerinde mumları üflerken, yıldız kaydığı anda, iftar sofralarında falan; yani dilek dilenebilecek her anda benim büyümemi dilediklerinden eminim. Çocukları benden büyük olan insanların yanında annem iç geçiriyor yıllardır. "Keşke bizimki de büyüse..." diyor. "Siz ne güzel büyüttünüz..." diyor. Onlar da annemi teselli ediyorlar. "Büyür şekerim, büyür, sizinki de büyür." diyorlar. Sürekli bunu duyuyorum, sürekli! Hatta bazen annem geceleri yatağıma geliyor. Uyuyor numarası yapıyorum. Saçlarımı seviyor, alnımdan öpüyor ve **"Ah bir büyüsen..."** diyor.

Nefret ediyorum çocuk olmaktan! Bir an önce büyüsem ben de rahatlayacağım. Ama olmuyor işte. Fasulye miyim ben, hemen büyüyeyim? Elimde değil...

OFFFFFFF!

İnsanlar hakkında konuşmayı sevmem demiştim. Keşke annem ve babam da benimle aynı fikirde olsalardı, onlar da konuşmasalardı. Ama öyle değiller. İnsanların arkasından konuşmaya bayılıyorlar. Mesela kimin? Mesela benim!

O geceyi hayatımın sonuna kadar unutmayacağım. Bunu annemden ve babamdan asla beklemezdim. Mahallede küçük bir olay olmuştu. Gayet küçük bir olay...

Öğretmenimiz yaz tatilinde **değişik** biriyle tanışıp onunla röportaj yapın demişti. Farklı bir mesleği olsun, farklı bir yerde yaşasın falan işte... Ben oturduğum yerde değişik insan nasıl bulayım? Geçenlerde mahalleye bir adam taşındı. Normalde yeni komşu gelince annemler hemen kek ya da börek yaparlar, hoş geldiniz diye götürürler. Yine aynı şeyi yaptılar ama yeni taşınan adam kapıyı açmadı. Açıkçası bu tavır dikkatimi çekti. Değişik biri ayağıma gelmişti. Evi yakın takibe aldım. Kimdi o? Adam hakikaten oldukça değişik biri. Saçları kel ama kulağının yanında kalan bir tutam saçla, kelini kapatmaya çalışıyor. Kısa boylu ve göbekli biri. Gözlüklerinin üzerinden bakıyor. Sürekli takım elbise giyiyor ve elinde bir çanta taşıyor. Çantayı işe giderken sağ eliyle taşıyor, dönüşte sol eliyle. Balkona çıkıp telefonla konuşuyor. Telefonla konuşurken sürekli **“aaaanadın mı?”** diyor. Sessiz harflerin yarısını kullanmıyor, seslileri de yanlış kullanıyor.

“Ben ööööle dimedim aaaanadın mı? Sene ben ööööle mi didim, büüüle mi didim?” gibi cümleler kuruyor.

Neyse, söylemiştim insanlar hakkında konuşmayı sevmem. Ama hakkında konuşmak istemediğim

bu adamın ismini aşırı derecede merak ediyordum. Kapı ziline ismini yazsa ânında öğrenirdim ama yazmadı. Ben de postacıyı bekledim. Taşındıktan bir ay sonra geldi postacı. Hemen sohbet etmeye başladım ve komşumuzun adını öğreniverdim. Adı **İkramettin Yağyemez!** Değişik bir isim ama zaten kendisi de değişik birisi. Ben de gerçekten yağ ikram edersem yiyip yemeyeceğini merak ettim. Dolaptan aldığım margarini adamın kapısının eşinin üzerine "Mahallemize hoş geldiniz!" yazarak bıraktım. Margarinin eriyeceğini, adamın kapıyı açınca üstüne basacağını ve kayıp düşeceğini düşünemedim tabii. Söylemiştim, deneme yanılma yoluyla öğreniyorum!

İkramettin Yağyemez kapımızı çalınca bunu yapmamam gerektiğini öğrenmiş oldum. Babama "Çociinize tirbiye virin!" dedi. Aslında babam terbiye veriyor ama galiba ben alamıyorum. İkramettin Bey gittikten sonra babam benimle konuştu. Özür diledim ve bir daha yapmayacağımı söyledim. Zaten bir daha yapmama gerek yoktu. Ben sadece İkramettin Yağyemez'in gerçekten yağ yiyip yemediğini merak etmiştim. Yemediğini de öğrendiğime göre bir daha kapısına yağ falan bırakmazdım. Rö-

portajı da artık kendi kafama göre yapardım...

Babam konuşurken saat dokuz buçuk oldu. Uyku saatim. Hemen odama gittim. Uyuyacağımı sanmışım. Ama öyle olmadı. Uyku tutmadı. Sağa sola döndüm, durdum. Sonra susadığımı fark ettim ve su içmek için mutfağa gittim. Aslında itiraf etmeliyim ki susadığım için su içmiyorum. Genellikle

uyumamak için su içiyorum. Ama o gece gerçekten susamıştım. Mutfağa doğru giderken annemle babamın seslerini duydum. Benden bahsediyorlardı. Kendi aralarında konuşmuyorlardı. Birine anlatıyorlardı. Telefonda konuşuyorlardı. Dinleyince fark ettim ki babaannemle konuşuyorlar!

"Bıktık anne bıktık! Sahiden bıktık. Okulda ayrı olaylar, mahallede ayrı olaylar. Herkesten şikâyet var anne, herkesten. **Bu çocuk niye böyle olmuş, kime çekmiş anlamıyoruz.** Canımıza yetiyor bizim. Bugün de komşunun kapısına yağ bırakmış. Neymiş efendim acaba adam yağ yiyor muymuş, yemiyor muymuş? Adam üstü başı yağ içinde geldi şikâyete. Nasıl mahcup olduk anlata-mam anne. Hayır anlamıyorum niye böyle yapıyor? Biz de çocuk olduk anne, biz de çocuk olduk ama böyle değildik. Bu çocuk falan değil, başka bir şey!"

Gerisini dinleyemedim. Gittim, su içtim ve yatağıma yatıp ağladım.

HIIOOOOOO

Ertesi sabah güne uslu bir çocuk olarak başlama kararı aldım. Aşırı uslu bir çocuk. Beren'den bile uslu olacaktım. Görecekti onlar, o kadar uslu olacaktım ki kendileri sıkılacaklardı. Ben niye böyleyim? Çünkü siz çok sıkıcısınız. Bütün bir çocukluğumu siz eğlenin diye harcadım. Sizi güldürmeye çalıştım. Hareket geçin, kıpırdayın, eğlenin istedim ama yapamadınız. Pes ediyorum. Bundan sonra ben sizin gibi olacağım. Kabul ediyorum. Bütün gün kımıldama-

yacağım. Sizin dediğiniz olsun.

"Çınaaar, kalktın mı oğlum?"

"Hııııı..."

"Günaydın!"

"Hııııı..."

"Hadi kahvaltıya! Yüzünü yıkadın mı?"

"Hııııı..."

"Süt içer misin?"

"Hııııı..."

"İyi misin oğlum sen?"

"Hııııı..."

"Hasta falan değilsin ya?"

"I ihhh."

Bütün günü böyle geçirdim. Sadece **"hıııı"** ve **"ı ihhh"** dedim. Harika iletişim. Başka hiçbir şey demeye gerek yok. Böyle de anlaşılabiliyoruz. Alfabenin 27 harfine gerek yok, ben iki tanesiyle idare edebiliyorum. Bir ara mutfakta annemi ve babamı konuşurken duydum. "Bugün çok uslu..." dedi annem. "Çok şükür!" dedi babam.

Çok şükür mü? Şu hayata bak yaaa! Gerçekten istediğiniz bu mu? Sahiden inanamıyorum. Sabahtan beri sadece hıı ve ı ihhh dedim ve çok şükür diyorlar. Bahçedeki ağaçlar bile rüzgârda benden daha çok ses çıkartıyor!

Babaanneciğimi çok, çok özledim. Eşyalarımı toplayıp yanına gitmeyi ne çok isterdim. Hatta yanına yerleşmeyi. Hatta artık onunla yaşamayı. Pencerenin önüne oturdum ve gökyüzüne bakarak babaanneme kavuşmayı diledim.

Başka bir şey dileyeymişim kabul olacakmış ha! Ama bu kadar delice bir kavuşma beklemiyordum!

AAAAAAA!

"Aaaaaaa, babaanneeeee! Babaanneciiiiim. Babaanne? O ne yaaa? Anneeee, babaaaaa, koşuuuuuuunnnnnn!"

Babaannemin bizi ziyarete geleceğini bilmiyorduk. Yani hiç arayıp size geleceğim dememişti. Sabah kapı çalınınca mahalleden çocuklar beni çağırıyor falan diye kapıya koşmuştum. Babaannemi kapının önünde kafasında kocaman bir şapka, taytının üstüne geçirdiği tül den bir balerin eteği, ayaklarında patenler, arkasında on beş valiz, bir köpek, iki kedi, bir kafes dolusu kuş, bir fanus dolusu balık, bir kaplumbağa ile görünce doğal olarak şaşırdım tabii. Hemen annemi, babamı çağırdım. Annem ve babam kapının önüne gelince şaşkınlıktan küçük dillerini yutacaklardı.

"Ho ho ho ho hoş geldin anne, neden haber vermedin?" diyebildi babam.

"Haber mi verecektik? Sana mı sorcam ben naaapçaaamı? Bundan sonra sizde yaşamaya karar verdim, çekilin!" dedi ve hızlıca içeriye girdi ba-

baannem. Arkasından köpeği, kedileri de koştular. Kapının önünde bir orduya yetecek kadar eşya duruyordu. Ne olduğunu anlayamadık. Öylece bakakaldık arkasından.

“Koş halanları çağır!” dedi babam valizleri almak için davranırken.

Ayşe halam babamın kendisinden bir yaş küçük kız kardeşi. Söylemiştim, bizim evlerimiz yan yana. Yani kapıdan kafamı çıkartıp “Halaaa!” desem, halam koşup gelir. Genellikle de öyle yaparım, çünkü kendimi boş yere yormayı sevmem. Ama bu haber öyle “Halaaa!” denecek bir haber değildi. Koşa koşa, bağıra bağıra yan eve geçtim.

“Halaaaaa, halaaaaa, halaaaaa! Koşşşş, bobannem geldi, delirmiş de geldi. Değişik kıyafetler giymiş! Köpek var, kediler, kuşlar, şapka da takmış, patenle gelmiş. Babama kızdı hala, sana mı sorcam napçaaaamı dedi. Bir sürü eşya getirmiş hala. Babam seni çaaaarıyoooo!” dedim hızlı hızlı. Bir dakika içerisinde bütün her şeyi anlatmıştım yine.

Halam hiçbir şey anlamadı. Uslu kız Beren kapıda belirdi. “Koş kızım, babannem delirmiş, kooooş!” dedim.

Halam, Beren ve ben jet hızıyla bizim kapıya geldik. Babam valizlerin yanında. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ne oldu yaa? Ne diyor bu, babaannem delirmiş falan..."

"Sorma Ayşe, valla ben de anlamadım. Kapı çaldı, annem gelmiş, göçmüş daha doğrusu. İçeride, geç gör. Bir değişik üstü başı! Kocaman bir şapkası vardı. Şapkayı çıkartınca saçlarını pembeye boyattığını gördük."

"Hadi canım!" dedi halam.

"Valla, inanmazsan gir de bak."

İçeriye girdiğimizde babaannemi koltukta oturmuş, kucağını açmış, canım yavrularımı diyerek bizi beklerken bulurum diye düşünmüştüm. Benim babaannemdi, Beren'in de anneannesiydi. İkimizi de çok severdi. Ama öyle olmadı. Amuda kalkmış koltukta! Ayaklarını duvara dayamış, kafası koltukta **"Naber millet naaaabıyonuz?"** dedi bize.

Şoke olmuştu halam. Yine de,

"Ne yapalım anne, iyiyiz şükürler olsun, sen de iyi misin?" dedi.

"İyi!" dedi. Koltuğa uzanıp kumandayı aldı. "Yincek bi'seyler yok mu evde yeaaa!" dedi anneme bakıp.

Babaannem Türkçeyi doğru kullanmamıza çok dikkat ederdi. Öyle "Naaaber yaaa?" falan dediğimizde bizi düzeltir, "Evlatcığım düzgün konuşun." derdi. Ama şimdi kendisi "Yincek bişe yok mu yeaa!" diyordu.

"Kahvaltı yapıyorduk biz anne, buyur geç, mutfakta kahvaltı edelim." dedi annem.

"Yok yeeeeaaa. Ben burda yiycem, televzon izlerken yiycem, buraya getir!" dedi.

Annem kayınvalidesine saygıda kusur etmezdi. Bir tepsiye kahvaltılık hazırlayıp getirdi. Hepimiz bir köşeye çekilip babaannemi izlemeye başladık.

Halam bir ara "Anneciğim neden haber vermedin geleceğini, biz gelip alırdık seni." dedi ama babaannem halama dönüp **"Sana ne, saman ye!"** dedi. Halam "Neeee?" diye bir çığlık attı. Bunun üzerine babaannem **"Kusması benden, yemesi senden, çatalı benden, kaşığı senden hahahahahahah!"**

diyerek kahkahalar atmaya başladı. Herkes dondu kaldı salonda. Beren böyle bir şakaya zaten gülmezdi de ben bile gülmedim yani. Babaannem televizyon izleyip yattığı yerden, parmaklarını zeytine peynire soka soka kahvaltısını yaptı. Biz de öylece izledik. Daha çooooook izleyecektik...

O gün öylece durup babaannemi izledik. Ne öğle yemeği yedik, ne akşam yemeği. Kahvaltımızı bile tamamlamamıştık daha. Şaşkına çevirdi bizi. Gece uykusu gelene kadar televizyon izledi. Öyle koltuktan da izlemiyordu. Televizyona iyice yapışıyor, yüzü ekranın dibinde, öyle izliyordu. Bir ara ben, "Babaanneciğim o kadar yakından izlemesen mi?" diyecek oldum, bana dönüp dil çıkarttı ve **"Sen kendine bak bücür!"** dedi. Bücür mü? Bana mı? Gün boyu televizyon izledikten sonra halının üstünde uyuyakaldı.

Normalde babaannem bize geldiğinde halam annem bizde kalsın der, babam da bizde kalsın diye tutturur. Babaannemi bir türlü paylaşamayız. O da her geldiğinde bir gece bizde, diğer gece halamlarda, sonra yine bizde, sonra yine halamlarda yatar. Ama bu kez öyle olmadı. On beş valiz ve bir araba dolusu evcil hayvanla geldiği için hiçbirimizin evine sığacak gibi değildi.

Halam, "Bizde yatacak yer yok, isterseniz sizde kalsın." dedi. Babam da "Ben de onu diyecektim Ayşe, sizde mi kalsa acaba?" dedi. Uzun bir pazarlık sonucunda evcil hayvanların halamlarda, babaannemin bizde kalmasına karar kılındı.

Babaannem uyurken aramızda şöyle konuşmalar geçti:

"Baba yaa, ben babaannemin köpeği olduğunu bilmiyordum."

"Valla ben de bilmiyordum oğlum."

"Kedileri de varmış dayı."

"Valla Beren onu da bilmiyordum."

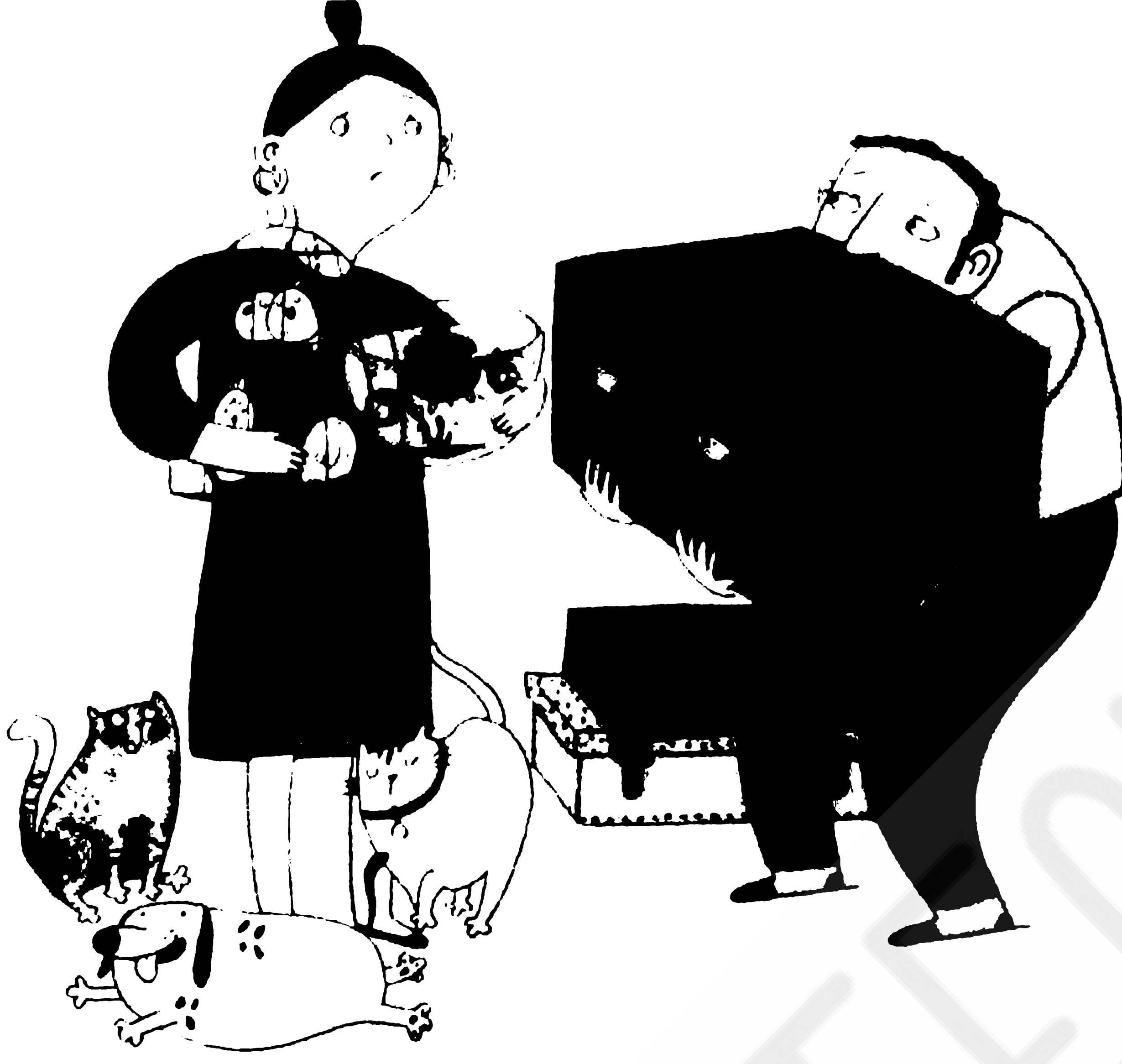
"Yetmemiş kuşla, balık da almış. Allah'ım neler oluyor anlamadım ki. O her şeyi bilen, pırlanta gibi annem gitmiş yerine değişik bir şey gelmiş."

"Acaba diyorum Ayşe, hani diyorlar ya 'yaşlılık hastalığı' falan, öyle bir hastalığa mı yakalandı ki?"

"Yok abi, bu bambaşka bir şey."

"Anneee, nasıl kusması benden yemesi senden dedi yaaa. Ben desem kızarsınız, anneniz deyince hiç sesiniz çıkmadı."

"Sus sen, hemen kendine pay çıkartma. Babaan-

nen kötü konuşunca siz de konuşacaksınız diye bir şey yok."

"Niye yaaa, daha geçen gün büyüklerinizi örnek alın diyordunuz, nooooldu şimdi?"

"Bu kadar evcil hayvanı ne yapacağız şimdi?"

"Yarın Murat gitsin hepsine ayrı ayrı yem alsın."

"Anneannem resmen Çınar'a dil çıkarttı yaaa!"

"Sana da 'Çekil şuradan sinir şey' dedi. Nihayet ne kadar sinir biri olduğunu anlayan çıktı!"

"Sabah bir doktora mı götürsek abi?"

"Bilmiyorum ki kardeşim, hiçbir şey bilmiyorum, sabah ola hayrola!"

HEEEEEEEY!

Sabah ola hayrola demıştık ve sabah olur da hayır olur diye bekliyorduk. Sabah olabilseydi, hayır da olacaktı belki ama sabah olmak bilmedi. Ba-baannem gelirken on beş valiz getirmişti. Her valizin üstünde koca koca harfler vardı. Ne olduğunu anlayamadık.

HSİAHLUEPOBEĞSA

Harflere baktık baktık. Bize bir yerden tanıdık geliyordu harfler ama nereden? Harfleri bir kağıda yazdım ve düşünmeye başladım. Bulmaca çözmeyi hep sevmişimdir. Ve buldum!

"Heeeey! Soy ismimiz! Şu valizleri yan yana dizince soy ismimiz çıkıyor ortaya. Bakın. Hesapoğlu!" diye bağırdım. Diğer harfleri yan yana dizdik ve ismini okuduk. Valizlerin üstüne tek tek harfler yazarak HASİBE HESAPOĞLU yazmış.

Valizleri harf sırasına göre açmaya karar verdik. O kadar çoktu ki tamamını açmak saatlerimizi aldı. Valizlerin içini saçma sapan şeylerle doldurmuş. Hepsini açtığımızda ağızımız bir karış açık kaldı.

Bir valizin içinden **taş** çıktı. Bir sürü küçük küçük taş. Sadece taş doldurmuş valize. Bunlar ne olabilir ki diye birbirimize baktık. Anlam veremedik ve diğer valizi açtık.

İkinci valizden **kırpılmış kâğıt parçaları** çıktı, birbirine yapıştırılmış, kesilmiş, kırpılmış, anlamsız el işi kağıtları. İçlerinde tek bir anlamlı kâğıt bulsak sevinecektik ama bulamadık.

Üçüncü valizden **yaprak** çıktı. Bir sürü kuru yaprak. Sokağa çıkmış, bulduğu yaprağı doldurmuş valizin içine.

Dördüncü valizden **boş şampuan, deterjan kutuları** falan çıktı. Hepsi boş, hiçbirinin içinde bir şey yok. Bir de valizin üstüne "ÖNEMLİ!" yazmış keçeli kalemle.

Beşinci valizin içinden ren-
gârenk kumaşlar, kur-
deleler, boncuklar, ipler
çıktı. Sanki bir tuhafiyeye
uğramış, onu da ver, bunu da
ver demiş gibiydi.

Altıncı valizin içinden bir kucak **tahta parçası**
çıktı. Kamp yapacakmış, ateş yakacakmış gibi bir
kucak çalı çırpı doldurmuş valize.

Yedinci valizin içinden eskimiş bir **cüzdan**, sapı
kopmuş bir **çanta**, eski bir çift **ayakkabı**, bir tane
de **gelinlik** çıktı.

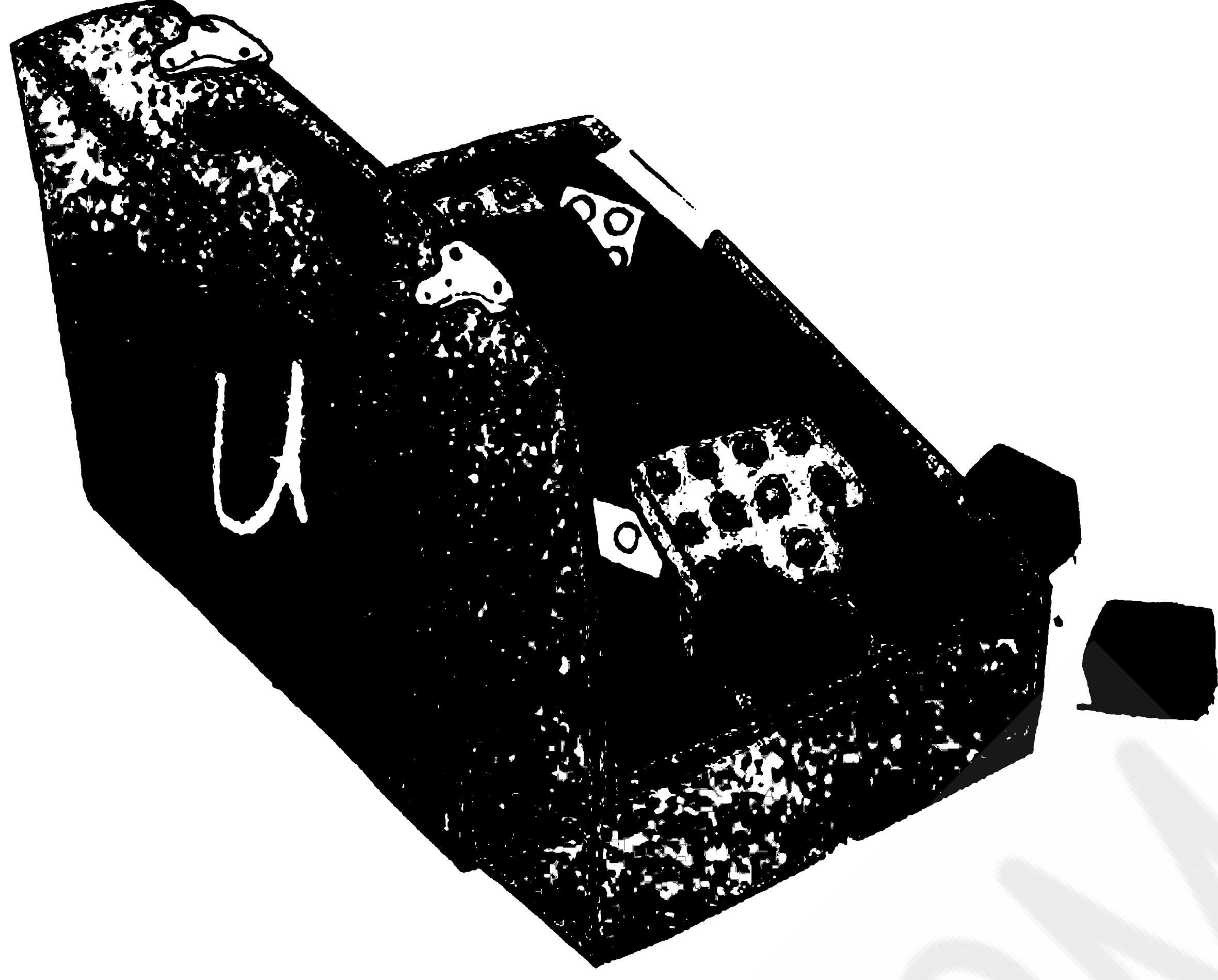
"Gelinlik miiiii?" diye bağırdı Beren. "Ama bu çok
saçmaaaaa!"

"Diğerleri sana mantıklı geldi yani Beren, öyle mi?"

"Yani her şey saçma da ne bileyim, gelinlik en saç-
ması..."

Sekizinci valizin içinden **pastel boyalar**, **kuru**
boyalar, **sulu boyalar**, **kalemtıraşlar**, **silgiler**
falan çıktı.

Dokuzuncu valizin içi **beyaz külotlu çoraplar-**
la doluydu. Elli tane falan külotlu çorap!

Onuncu valizde **legolar** vardı. Beren'le çığlık attık. Heyooooo, bir valiz dolusu legoooo! Ama içinden kocaman bir not çıktı. "Legolarıma dokunanın gece yüzünü boyarım!" yazmış.

Biz valizleri açarken çok eğleniyorduk ama babam, halam, eniştem, annem renkten renge giriyor, elleri titriyor, omuzları düşüyordu.

On birinci valizden nihayet birkaç parça **kıyafet** çıktı. Kıyafetleri yani. Yani aslında her valizde görmeyi umduğumuz şeyler...

On ikinci valizden bir **futbol topu ve bir forma** çıktı. Forma başkasının diye düşündük ama formanın arkasına adını yazdırmış. Büyük harflerle Hasibe yazıyor formada, 1 numara... Kaleci forması almış bir de kendine.

On üçüncü valizden **defterler** çıktı. Günlük hep-

si. Annem "Asla hiç kimsenin okumasına izin vermem." dedi hemen. Ama zaten babaannem bütün defterlerin üstüne "Okuyanı eekler kovalasın!" yazmış.

On dördüncü valiz **abur cuburlarla** doluydu. Bir valiz dolusu çikolata, cips, içecek, sakız... Bız Beren'le hemen üstüne atladık, oooooo, diye ama hepsi boştu. Sadece ambalajlar... Bir tane bile bırakmamış, hepsini yemiş.

On beşinci valiz, bomboştu. Bu niye boş yaaa, diye bakınırken, valizin üstündeki notu gördük.

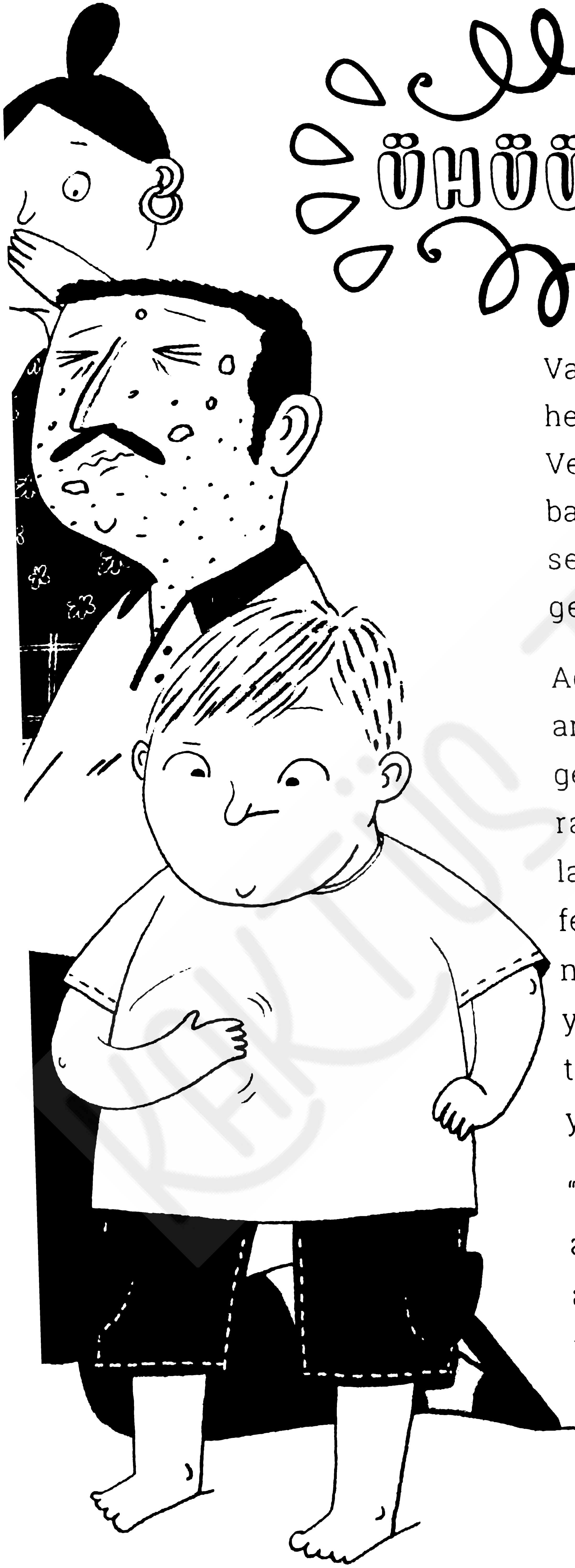

“Hayalî arkadaşım burada, lütfen uyan-
dırmayın!” yazıyordu. Bunu Beren yüksek ses-
le okuyunca Ayşe halam, annem, babam, Murat
eniştem hep beraber ağlamaya başladılar. Annemi
daha önce ağlarken görmüştüm ama babamı ilk
kez görüyordum. Biz de dayanamadık, Beren’le ağ-
lamaya başladık. İlk defa Beren’le birbirimize sarıl-
dık ve ağladık.

Ayşe halam “Anneciğiiiiim, ah anneciğiiiiim! Akli
dengesini yitirmiş. Hiç anlamadık abi, daha geçen
akşam ne güzel konuştuk telefonla, hatırlasana gö-
rüntülü konuştuk, hiçbir şeyi yoktu. Ne güzel evin-
de kitabını okuyor, örgüsünü örüyordu. Ne oldu an-
neme, ne olduuuuu?” diye hıçkırarak ağlıyordu.

“Biz daha önceki akşam konuştuk telefonla. Gerçi
biraz durgundu. Anlıyorum, hııı deyip durdu ama
biz yorgun herhâlde falan diye düşündük. Bir derdi
olabileceğini akıl edemedik.” dedi babam.

Babaanneciğim akli dengesini yitirmişti. Başka
hiçbir açıklaması yoktu. Ne yapacaktık şimdi? Ne
yapacaktık? Bu sorunun cevabını ararken hepimi-
zin yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

ÜHÜÜÜÜÜÜ!

Valizlerin başında
hepimiz ağlıyorduk.
Ve hepimizin sesini
bastıran bir ağlama
sesiyle kendimize
geldik!

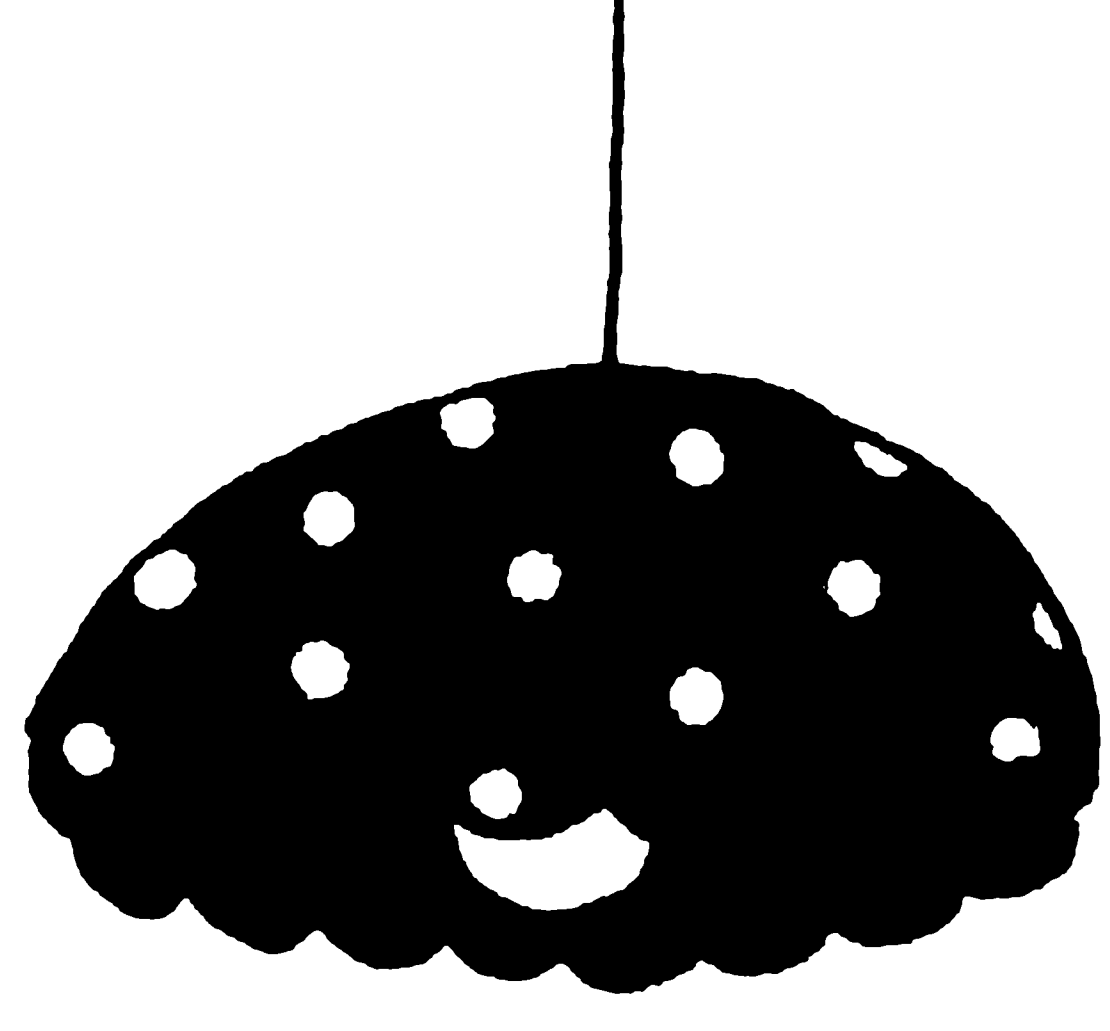
Ağlama sesi baba-
annemin odasından
geliyordu. Çığlık ata-
rak ağlıyordu. Ağ-
lamak falan değil,
feryat figanla, tepi-
nerek, saçını başını
yolarak, duvarlara
tekme atarak ağlı-
yordu.

“Anneciğim sakın ol,
anneciğim neyin var
annem, bak burada-
yız biz, yalvarırım
dur annem, kurban

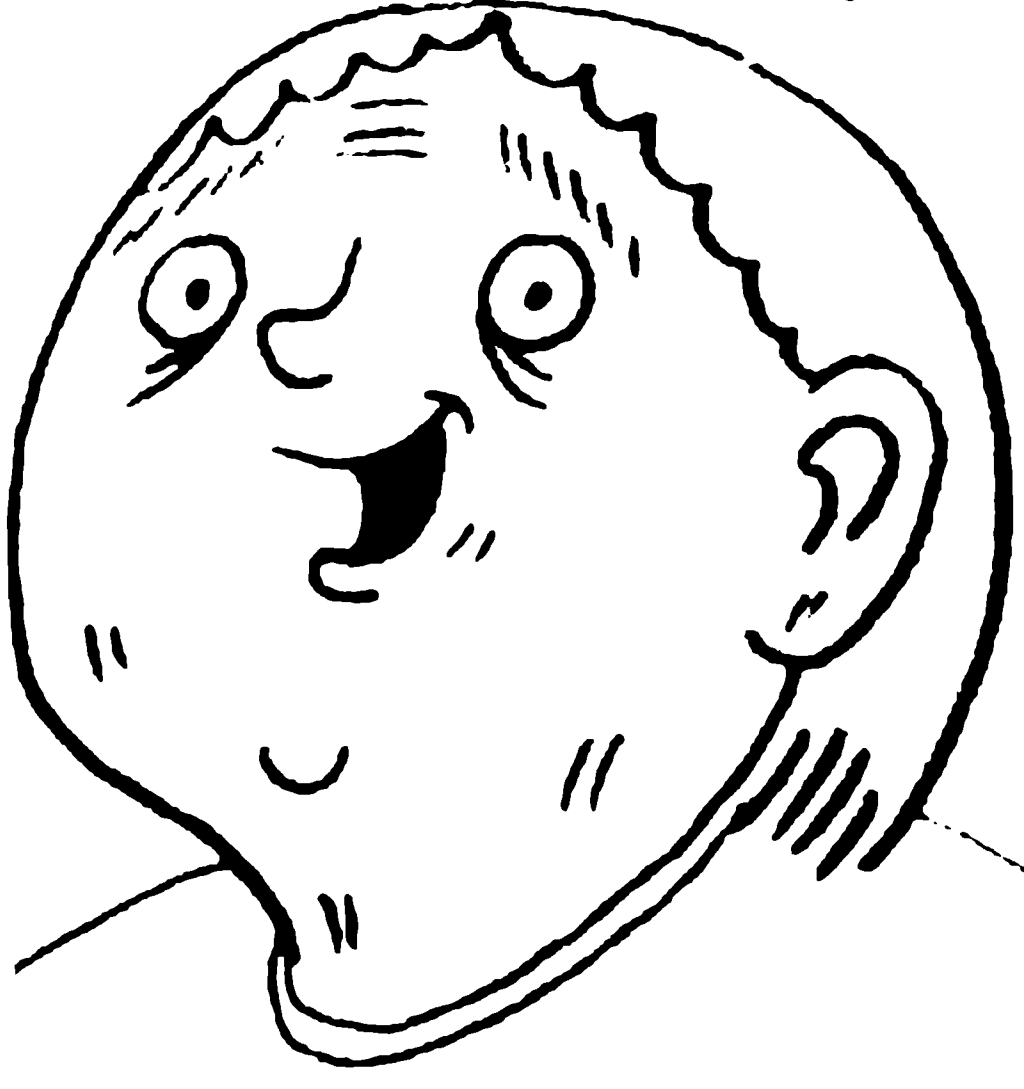
kaladı ve kollarından tuttu. Bir kaşık şurubu zorla içirmeye çalışacaklardı ama babaannem şurubu bebekken hepimizin yaptığı gibi **pöfff** diye babamın yüzüne püskürttü. Sonra babaannem odasına kaçarak kapıyı kilitledi. İçeriden ağlama sesleri geliyordu. Olağanüstü bir gece yaşıyorduk. Sabaha karşı beşte hepimiz olduğumuz yerde sızdık. Halamlar yorgunluktan hemen bitişiğimizdeki eve bile geçemediler. Hepimiz salonda bulduğumuz yere kıvrıldık. O kadar yorulmuştuk ki ertesi sabah öğlene kadar uyuyacağımızı düşünüyordum. Ama öyle olmadı, olamadı.

sizi
ÇOK
SEVİYORUM

HAHAHAHAHA!

Güne neşeli başlamayı hepimiz seveniz.
Ama bu kadarını değil! Çünkü babaan-
nem sabah yedide kahkahalar atıyor
du. Kahkaha sesiyle çınlıyordu ev.

"Anneeeeeee!"

"Aaaaaaa!"

"Babaannneeeee!"

"Anneanneeeee!"

"Aboooooovvvv!"

"Amannnnnn!" diye
uyandık hepimiz.
Babaannem salonun
ortasında kendi ken-
disini alkışlıyor ve kah-
kahalar atıyordu. Gözlenimizi
ovalayıp babaanneme baktık.

“Sürpriiiiiiz! Çok güzel olduuuuu! Aşırı güzel olduuuu! Sürpriiiiiiz!” diye bağıırıyordu.

Heyyy bir dakika. “Aşırı” benim kelimem. Ben aşırı kelimesini çok kullanırım. Babaannem de “Bir şeyi beğendiysen ‘çok güzel’ de, ‘aşırı’ deme.” derdi. Ama şimdi kendisi kullanıyordu. Aşırı güzel oldu deyip deyip elindeki bir avuç pastel boyayla, zıplayıp duruyordu olduğu yerde.

Biz uyurken duvarların tamamını boyamış! Çiçekler, kelebekler, uğur böcekleri, yıldızlar, Türk bayrağı, el ele tutuşmuş çöp adamlar falan çizmiş. Duvar da kocaman **“Sizi çok seviyorummm!”** yazıyordu.

Bunu neden yaptığını anlayamadık. Zaten hiçbir şeyi anlayamamıştık. Hâlâ üzerinde taytı ve balerin eteğiyle duruyordu. Kendimi bir rüyada sanıyordum. Gözlerimi ovuşturdum, kendimi çimdikledim, kolumu ısırdım, ama uyanmıyordum. Çünkü zaten uyanıktım!

Babaannem... Benim güzelim babaannem... Bembeyaz saçları, bembeyaz teni, boncuk gözleriyle daha bakar bakmaz insana huzur veren, o tatlı babaannem nereye gitti benim? Bu karşımda duran pembe saçlı, taytının üstüne tütü etek geçirerek gezen, elindeki pastel boyalarla bütün duvarları

resim defterine çevirmiş kadın kim? Neden? Ne oluyor? Ne geldi başımıza? Offffff!

"Anneee, bunu neden yaptın?" diye çığlık attı halam sonunda.

Babaannem birdenbire kesti kahkaha atmayı.

"Sürpriz yapmıştım..." dedi, dudağını bükerek ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ne yapacağımızı şaşırdık tabii.

Babam ve halam hep, "Babaannen çok büyük fedakârlıklarla büyüttü bizi. Biz de çok yaramazdık, buna rağmen yine de kızmazdı bize, güzel güzel her şeyi anlatırdı. Bize hiç kıyamazdı." diye anlatırlardı babaannemi.

Kendilerine bu kadar iyi bakmış, okutmuş, büyütmüş annelerini böyle hüngür hüngür ağlarken görünce dayanamadılar, koşup sarıldılar.

"Olsun anneciğim, sileriz, ağlama. Çok güzel olmuş duvarlar, ne de güzel yazmışsın sizi seviyorum diye, biz de seni çok seviyoruz, gel sil gözyaşlarını ağlama artık." diye teselli ettiler babaannemi.

Biraz daha iç çekti, sonra susup odasına çekildi babaannem. İçinde taş olan valiziyle, içinde boya olan valizini sürükleye sürükleye götürdü odasına.

Annem “Ne yapacağız şimdi bu duvarları yaaa?” dedi elini beline koyup.

Babam “Ben küçükken bir keresinde bütün duvarları böyle boyamıştım. Annem çamaşır suyuyla silmişti duvarları, ama çıkartamamıştı. Sonra badana yapmak zorunda kalmıştı.” dedi.

Halam kahkaha atmaya başladı.

“Hatırladım yaaa, annem badana yaparken rahat durmayıp koşturduğumuz için bir de yerde duran boya kutusunu halının üstüne devirmiştik. Kadıncağız bir de halıyı yıkamak zorunda kalmıştı.” dedi.

Tüm bunlar olurken Beren harika bir cümle kurdu.

Bu kız onu tanıdığımdan beri ilk kez anlamlı bir cümle kuruyordu.

"Ben dünden beri yemek yemiyorum yaaa! Çok acıktım, biri yemek hazırlayabilir mi?"

Doğru ya, dünden beri bir sürü şey yaşamıştık, o kadar çok şey olmuştu ki yemek yemeyi unutmuştuk. Murat eniştem, "Bizde boya var, ben alıp geleyim. Biz badana yaparken, siz de kahvaltı hazırlayın. Annem **menemen** sever, çocuklar da yardım etsin, menemen yapsınlar." dedi.

Biz hep beraber mutfağa girdik. Bayram sofrası hazırlar gibi bir neşeyle sofrayı hazırladık. Halam da evden bir şeyler getirdi. Gözleme yaptık, menemen yaptık, patates kızarttık. Mis gibi sofraya oldu. Açlıktan bayılmak üzereydik zaten. Sofra hazır olunca annem "Koşun yavrum, babaanneni de çağırın sofraya!" dedi.

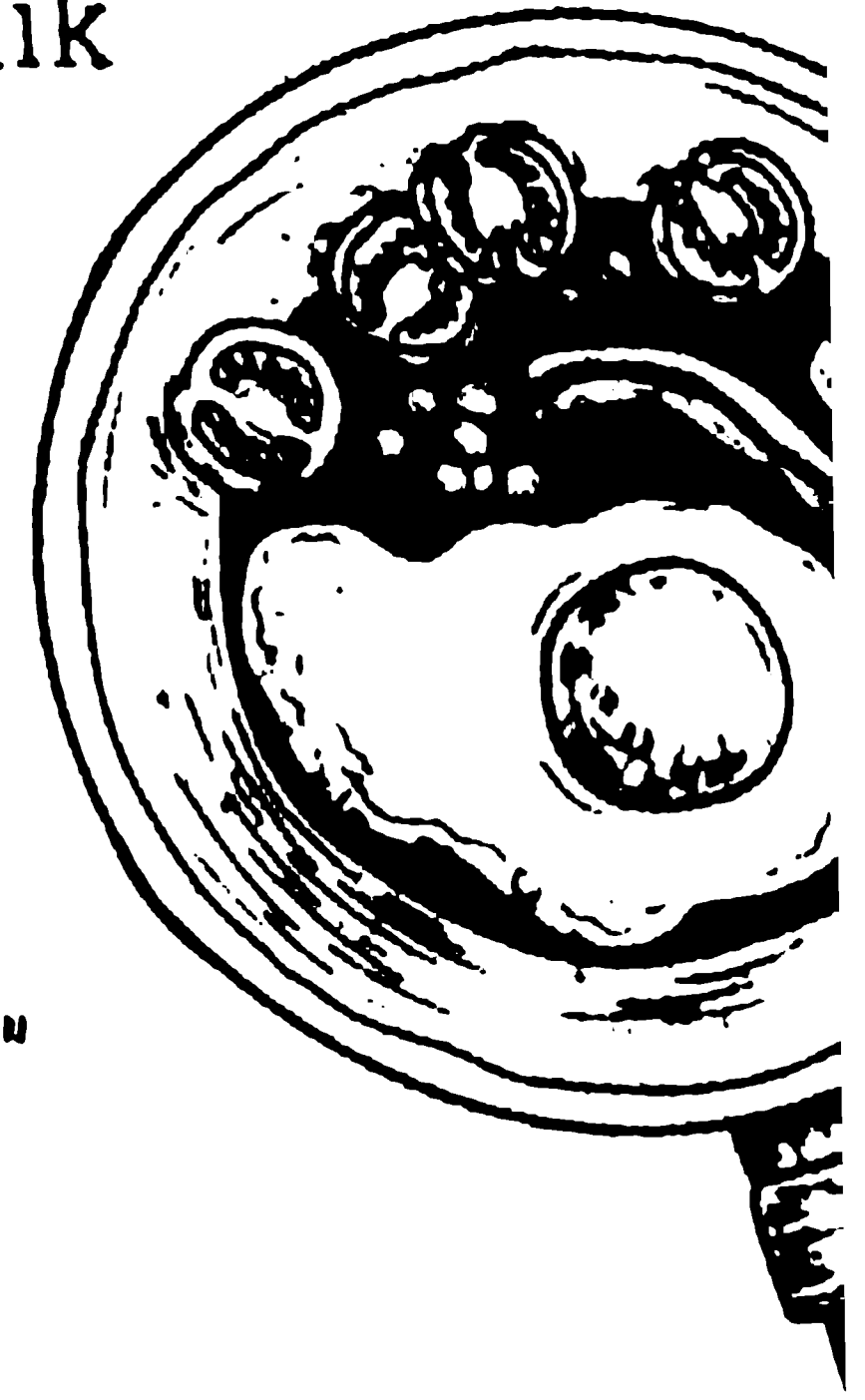
Kapıyı arkadan kilitlemişti. Tıklattık, tıklattık açmadı.

"Babaanneciğiiiiim?"

"Ne var?"

"Babaanneciğim sofraya hazır, seni bekliyoruz."

"Yemiycem ben!"

"Yemiycem olur mu babaanne, açsın, hadi gel."

"Tokum ben!"

"Tok değilsin babaanne, hiçbir şey yemedin, hadi gel ne olur..."

"Tokum dediysem tokumdur, yokum dediysem yokumdur, lokum dediysem lokumdur. Ahahahaha harika tekerleme oldu ha! Şokum dediysem şokumdur, çokum dediysem çokumdur..."

Bizi dinlemiyordu babaannem. Kendi kendine gülüp duruyordu o. Sonra annem, babam, halam, eniştem sırayla gidip çağırdılar ama gelmedi. O kadar acıkmıştık ki oturduk ve kahvaltımızı yaptık. Dün gece sadece iki saat uyumuştuk, herkes ayakta uyuyordu. Kahvaltımızı bitirince biraz kendimize geldik. Tam sofradan kalkmak üzereyken babaannem kapıda görüldü.

"Ben de yiyeceğim, acıktım!" dedi.

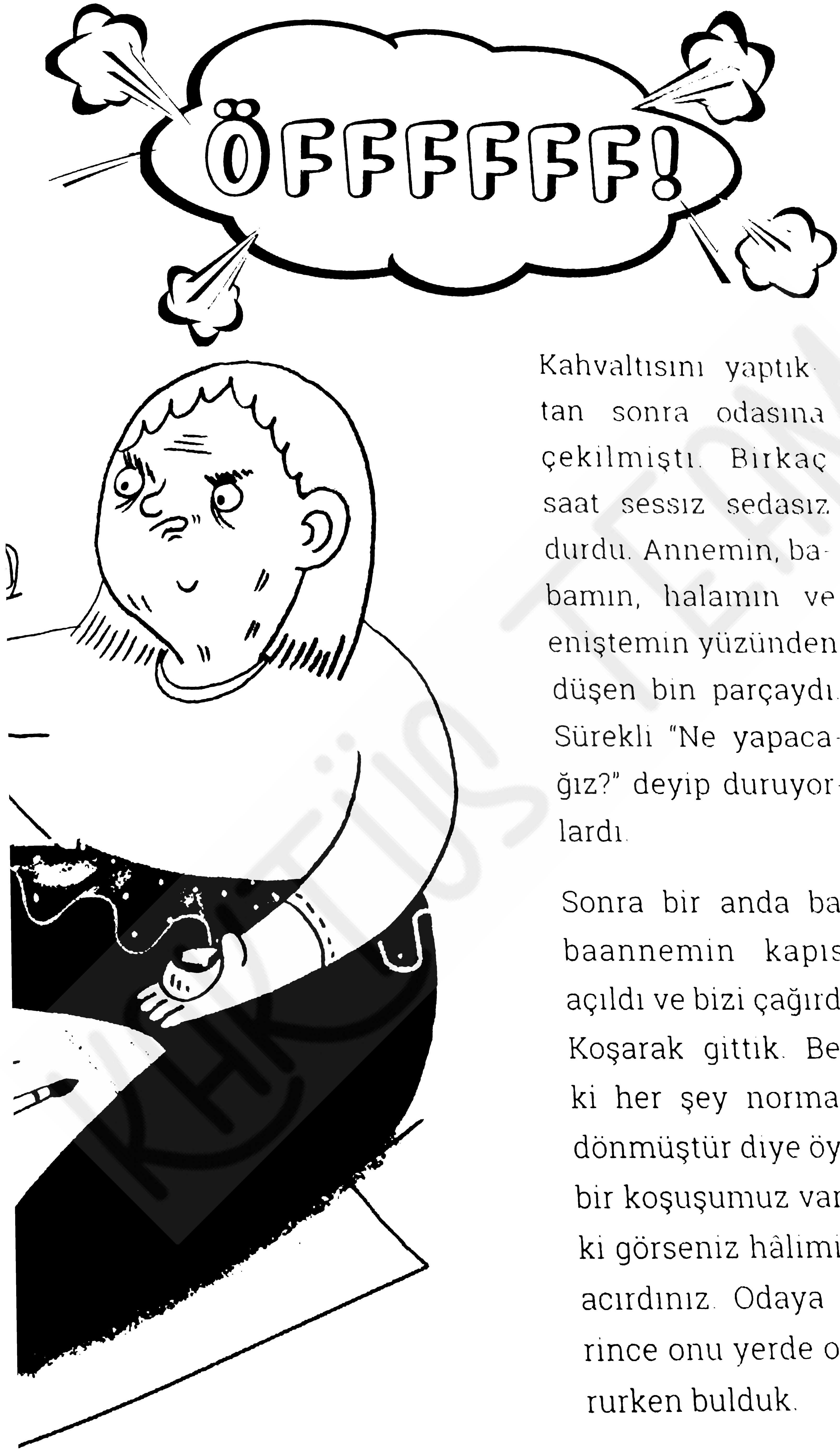
Ama ne menemen kalmıştı, ne patates, ne de gözleme. Hepsini yeniden istedi, annem ve babam mutfağa gidip babaannem için hepsinden yeniden hazırladılar. Bunu ben yaptığımda annem çok si-

nirleniyordu. “Biz sofraya çağırınca gelmiyorsun, biz sofradan kalkarken aklına acıktığın geliyor! Benim işim mi yok, akşama kadar sana sofrayı mı kuracağım?” diyordu Ama babaanneme hiç öyle diyemedi. Paşa paşa hazırladı ikinci kez kahvaltıyı.

Günlerden pazardı. Yaz tatilinde olduğumuz için bize zaten tatildi. Ama annem, babam, eniştem ve halam ertesi gün işe gideceklerdi. Biz babaannemle evde tek başımıza kalamayız diye, dördü de işlerinden birer hafta izin aldılar. Ortada çözülmesi gereken bir mesele olduğu belliydi. Çünkü o pazar kahvaltısında daha güne yeni başlıyorduk. Babaannem içeride savaşa hazırlanıyordu.

Kahvaltısını yaptıktan sonra odasına çekilmişti. Birkaç saat sessiz sedasız durdu. Annemin, babamın, halamın ve eniştemin yüzünden düşen bin parçaydı. Sürekli "Ne yapacağız?" deyip duruyorlardı.

Sonra bir anda babaannemin kapısı açıldı ve bizi çağırdı. Koşarak gittik. Belki her şey normale dönmüştür diye öyle bir koşuşumuz vardı ki görseniz hâlimize acırdınız. Odaya girince onu yerde otururken bulduk.

Valizlerdeki bütün taşları ve boyaları etrafa saçmış, oturmuş taş boyuyordu. Çok sakindi. O kahkahaları ve ağlamaları gitmişti. Huzur içine taş boyuyordu. "Oturun, siz de boyayın!" dedi. Dediğini yaptık. Hepimiz oturup taş boyadık. Herkes birbirine bakıyor, bir yandan da taş boyuyordu. Annem, babaannemin boyalarından birini aldı bir ara. Kırmızı boyaya ihtiyacı varmış. Babaannem aradığı boyayı bulamayınca "Hırsız!" diye bağırdı.

"Ben miiii?" dedi annem gözleri yuvalarından fırlayarak.

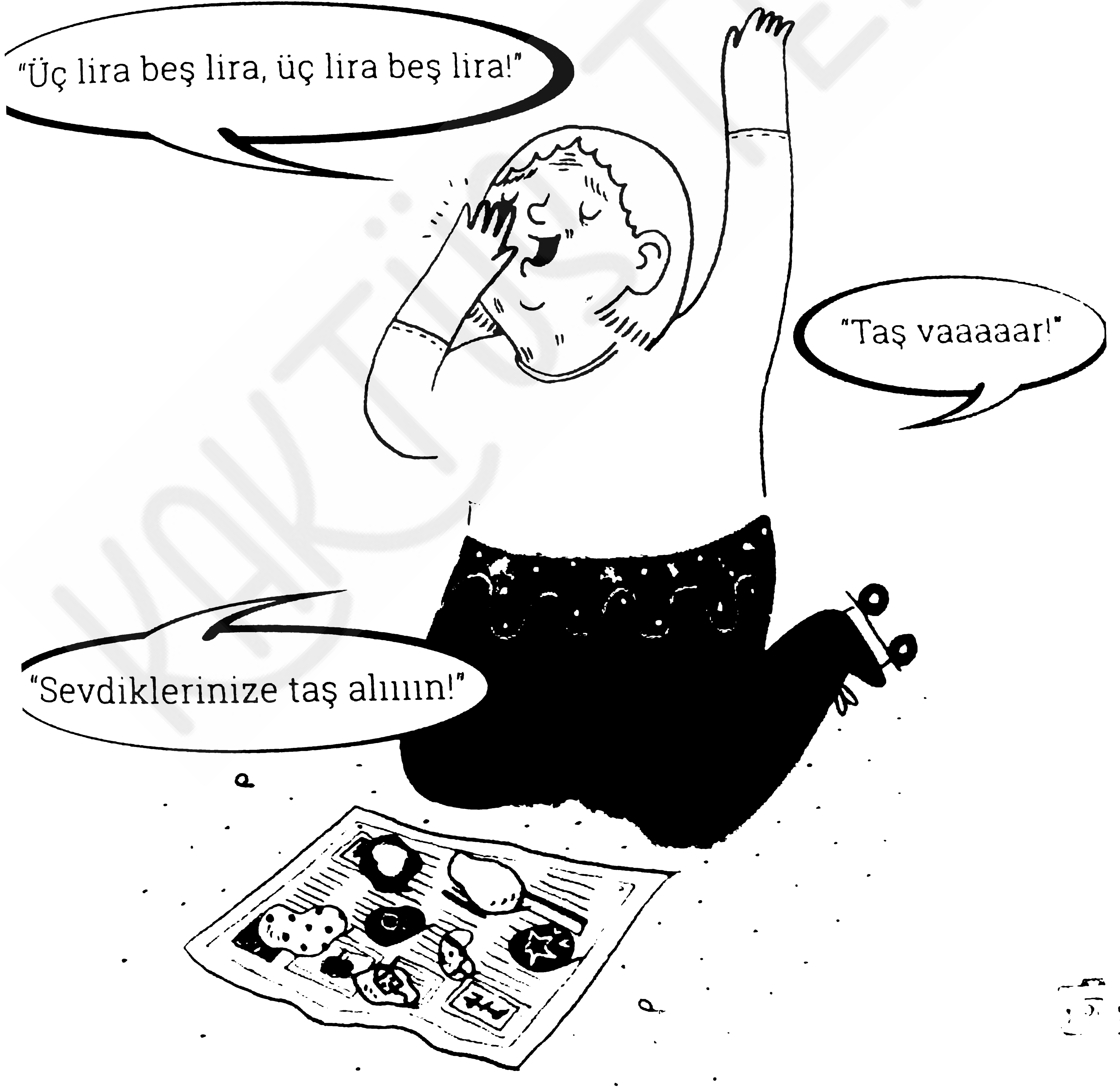
"Sen tabii! Boyamı çaldın, boyamı çaldın!" diye tutturdu babaannem.

"Çalmadım anneciğim, aldım ben sadece, özür dilerim, al boyanı, çok özür dilerim." diyerek geri verdi annem boyayı.

Annem yapmadığı bir şeyden dolayı suçlandığı için çok kırılmıştı. Az daha ağlayacaktı. Hepimiz şaşkınlıkla olup bitenleri izliyorduk. Neyse ki babaannem boyayı alınca sakinleşti. Bir anda normale döndü. Az önce anneme hırsız diye bağırان kendisi değilmiş gibi "İstersen mavi boyamı alabilirsin Leyla. En sevdiğim arkadaşım sensin." dedi anneme...

Yarım saat kadar sülalece taş boyadık. Sonra "Bo-yadığımız taşlar çok güzel oldu yaaa, bunla-rı satalım. Aşırı şahane fikir! Bunları satalım evet!" deyip aniden kapının önüne çıktı. Dur, yap-ma, babaanne, anne, anneanne demeye kalmadı sokağa gazete serip tezgâh açtı.

"Taaaaaşşşş! Taşlarım vaaaar, harika taşlaaaar, al-maz mısınııııız, taaaaaş, harika taaaaaş!" diye ba-ğırmaya başladı. Bütün mahalle pencerelere çıktı

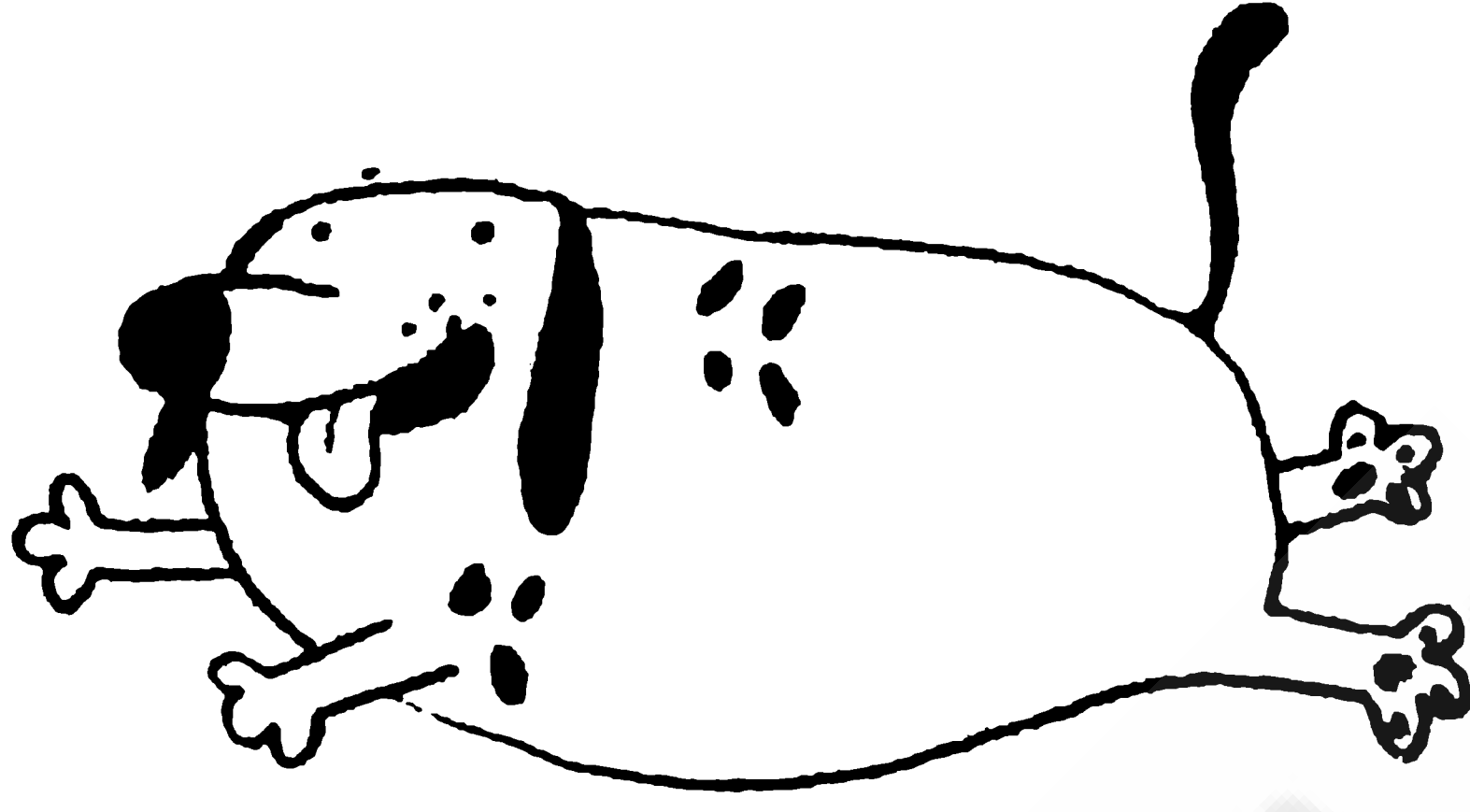
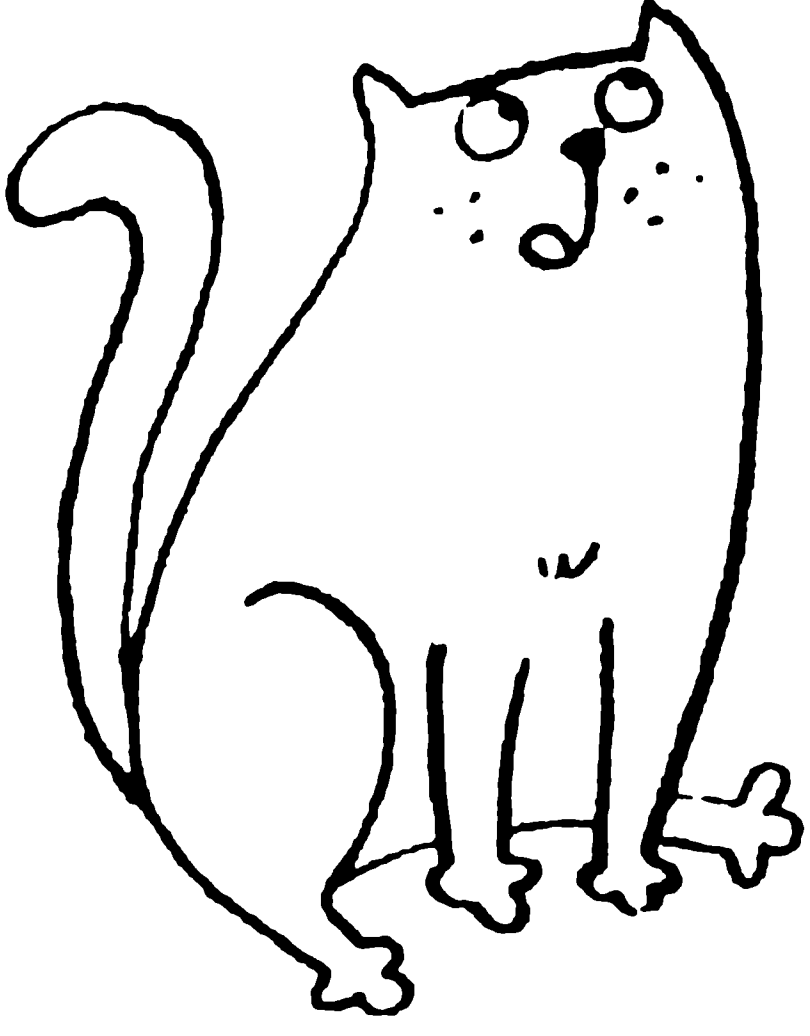

Annem bir yandan yalvarıyordu, babam bir yandan yalvarıyordu babaanneme. Halam komşularımıza, "Annem geldi, çocuklarla oyun oynuyor. Yaaaa, sadece oyun." diyerek durumu izah etmeye çalışıyordu. Sonunda eniştem, babaannemi kucağına alıp içeriye taşıdı.

İçeriye girince hiçbir şey olmamış gibi yere yatıp televizyon izlemeye başladı babaannem. Yine yerde yatarak, yine yüzünü iyice televizyona yaklaştırarak, yine çok yüksek sesle! Akşama kadar televizyon izledi. Biz de babaannemin hayvanlarıyla ilgilendik. Hem de bütüüüüün bir gün boyunca.

Babamın ve halamın da küçükken bir **köpekleri, bir kedileri, bir kuşları, bir kaplumbağaları** varmış. Onlar evcil hayvan bakımına alışkindılar. Biz de Beren'le yıllardır "Lütfeen köpeğimiz, kedimiz olsuuuuun!" diye ağlayıp duruyorduk ama kimse izin vermiyordu. Uğraşamazlarmış. Şimdi hayallerimiz babaannem sayesinde gerçek olmuştu. Bir anda kedilerimiz, köpeğimiz, kuşlarımız, kaplumbağamız ve balıklarımız olmuştu. Ama babaannem evcil hayvanlarına yan gözle bile bakmıyordu. Hiç ilgilenmiyordu.

Hayvanları ilk gün halamların evine bırakmıştık ve daha sonra ilgilenememiştik. Onlara bakmak

için yan tarafa geçtik. Halamların evine girdiğimizde bizi dehşet verici bir koku karşıladı. **Öffffff** **Öffff** **W ne öffff** Kakalarını yapmışlar sağa sola. Burnumuzu kapatıp temizledik hepsini, pencereleri açtık. Kakasının üstüne yattığı için tüyleri de kirlenmiş köpeğin. Mecburen banyoya sokup yıkamak zorunda kaldık. Bütün ev ıslak köpek koktu. Her yer tüy oldu. Kedilerin kumu olmadığı için yerlere işemişler. Yerleri sildik. Kuşlar kafeste kanat çırpıp tüylerini etrafa saçmışlar. Onları temizledik. Balıkların suyunu değiştirdik. Köpeği gezmeye çıkarttık. Kedilerden biri kaçtı, saatlerce onu aradık. Bulduğumuzda diğeri kaçtı, bu sefer onu aradık. Muhabbet kuşlarının evde gezinmesi gerekiyordu, kedileri dışarı çıkartıp kuşları saldık. Balıkların suyundan içmeye kalkıştılar. Balıkları kuştan, kuşları kediden, kedileri köpekten korumaya çalışırken akşam oldu. Çok eğlenceliydi ama her günümüzün

böyle geçeceğini düşününce o kadar da eğlenceli gelmiyordu tabii.

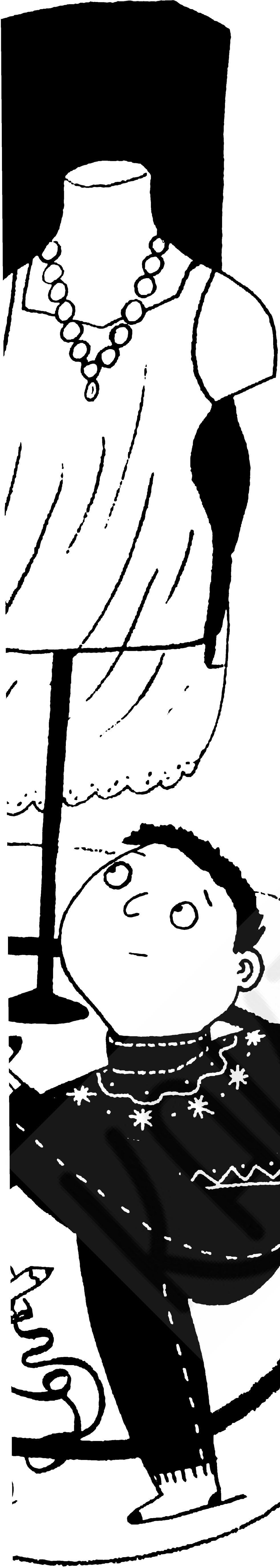
Akşam yemeğinde babaannemi masaya çağırma-
dık. Gelmiyordu, gelmeyince gerginlik artıyordu.
Annem, babaannem hazır televizyon izlemeye
dalmışken, önceden tepsiyle yemeğini önüne koy-

muş, yemiyor diye de kaşık kaşık kendisi yedir-
miş. Çorbasına ekmek doğramış. Ağzını sılmış.
Üstüne döküyor diye de önlük takmış Akşam ma-
saya oturunca "Babaannem gelmeyecek mi anne?"
diye sordum. "Ben onu önden doyurdum" dedi Bız
yemek yerken o halının üstüne yatıp televizyon iz-
ledi... Babaanneciğimi o hâlde görünce dayanama-
dım. Koşarak boynuna sarıldım Ama o beni eliyle
ittirmeyi tercih etti ve babama seslendi.

"Yusuuuuuffff, oooooğlun beni raaaaatsız
ediyüüoooooooo!"

Babaannem televizyon ızlerken biz de balkona çıktık. Bizimkiler konuşuyorlardı.

Babaannem çok iyi bir terziymiş. Evinde dikiş dikermiş. Yaşadıkları kasabanın bütün kadınlarını, çocuklarını babaannem giydirmiş. Hem çocuklarına tek başına bakar hem de çalışmış evinde. Bunu babamdan ve halamdan çok dinlemiştim. Şimdi yine balkonda oturmuş babaannemin nasıl bir anne olduğunu dinliyorduk bizimkilerden. Halam da babam da çok hareketli çocuklarmış. Hiç durdukları yerde durmazlarmış. Babaannem ne zaman dikiş makinesinin başına otursa bunlar bir yaramazlık yapar, kadını kaldırırlarmış işinin başından. Yazık, babaannem de

geceleri çocuklar uyuduktan sonra dikermiş dikişini.

"Bazen inanamıyorum ben o günlere. Bizim bir çocuğumuz var. Çamaşırı makine yıkıyor, bulaşığı makine yıkıyor, her şey hazır, yine de yetişemiyorum işlere. Annem hem bize bakar, hem para kazanır, hem de çeşit çeşit yemek yapardı. Masanın üstünden kekimiz, kurabiyemiz eksik olmazdı. Bulaşığı elle yıkar, çamaşırı elle yıkar, bir de üstelik kışın soba yakardı. Yine de bizimle oyun oynayacak vakti bulurdu yaaa. Bir tane oyuncak bebeğim vardı benim. Artan kumaşlardan bebeğime renk renk elbiseler dikerdi. Ona bile vakit bulurmuş bak. Hatta bir keresinde bebeğimle bana bir örnek pijama dikmişti. Gece bizi uyuturken masal anlatırdı. Şimdi ben Beren'e geceleri kitap okurken sıkılıyorum da telefondan masal açıveriyorum. O kadar yorgun hissediyorum geceleri kendimi. Annem de kim bilir nasıl yoruluyormuş ama biz anlamıyormuşuz demek ki. **Aaah ah! Canım annem benim!"** dedi halam.

Offff ne güzel anneymiş valla babaannem. Babaanneyken bile süper birisi zaten.

Sonra babam devam etti.

"Benim en çok şaşırdığım şey, annemin onca so-

rumluluğa ve bizim o kadar yaramaz olmamıza rağmen neşesini hiç kaybetmemesiydi. Bazen geceleri odasında yalnız kalınca ağlardı Ben görmüştüm birkaç kez. Demek ki aslında zorlanıyormuş. Ama sabahları yine de neşeli başlardı güne."

Babam ve halam aynı anda gülerek şunu söylediler.

"Günaydın demeden güne başlayan eşekler kovalasın!"

"Hahahaha! Her sabah bunu derdi. Biz de sırf o desin diye günaydın demezdik sabahları."

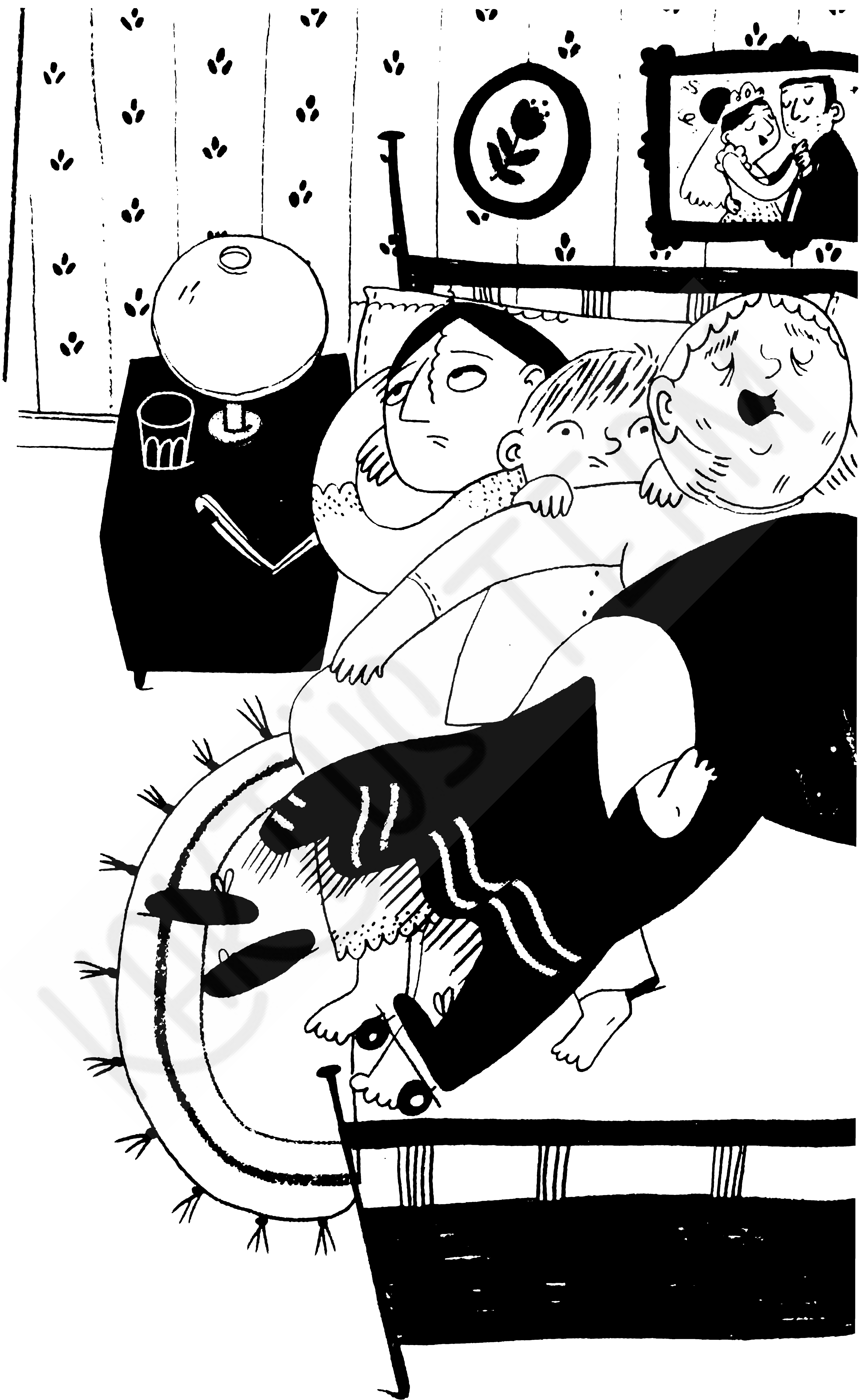
Beren'le birbirimize baktık.

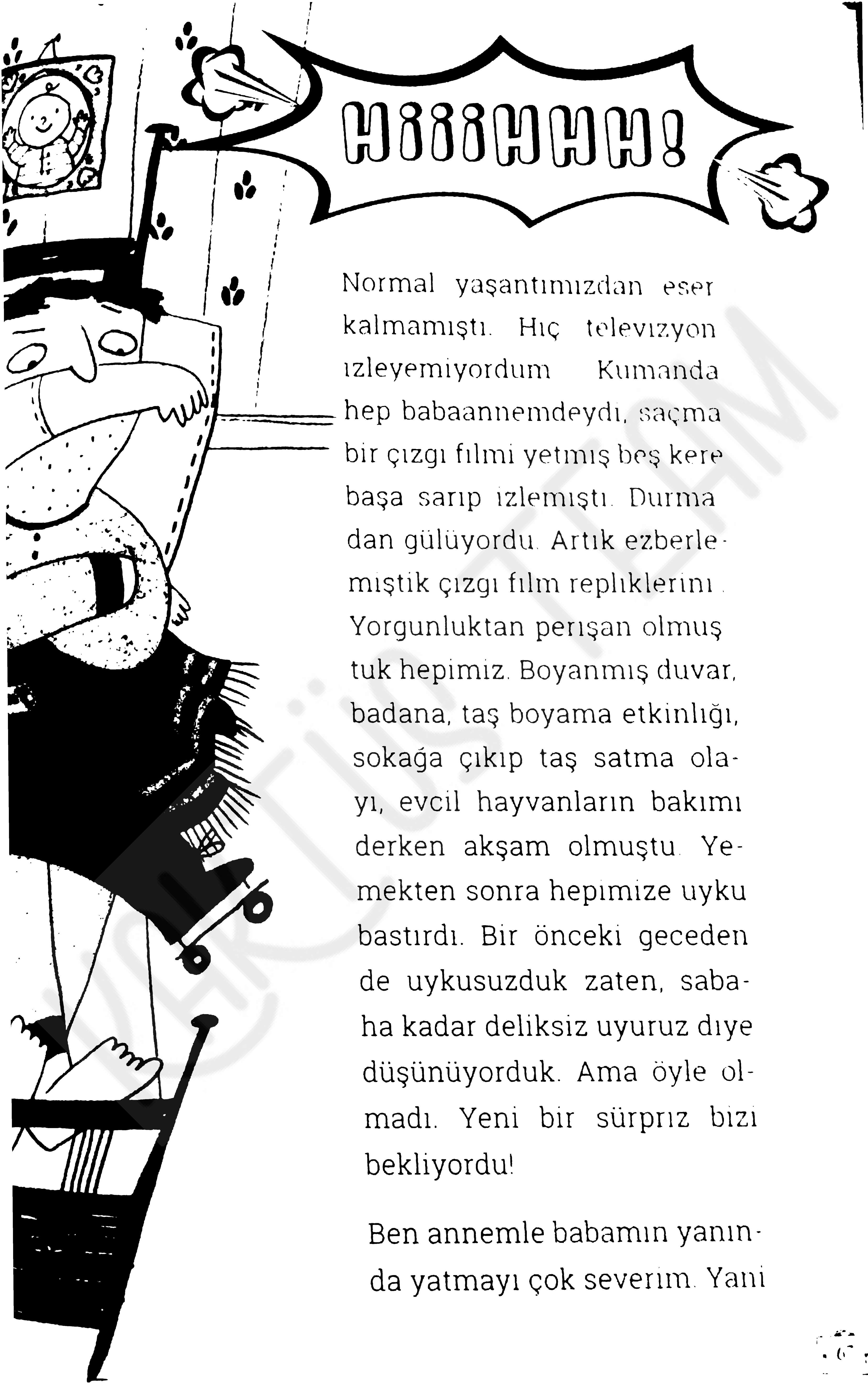
"Heeeeey bunu bize de söylüyor! Biz de o böyle desin diye günaydın demiyoruz bazen."

Hep birlikte güldük.

Halam ve babam annelerini anlatmaya devam ettiler. Biz de hem çocukluklarını hem de babaannemin gençliğini dinledik. Bu çok eğlenceliydi. Çooooook. Ama babamla halam da az değilmiş haa. Anlattıklarını biz yapsak kıyameti kopartırlar.

Bütün bir geceyi aaaah ah ne güzel günlerdi diyerek geçirdiler. Çocukluklarını özleyorlardı. Bu çok belliydi. Onlara hak veriyordum. Çünkü ben geçen haftayı bile özleyordum.

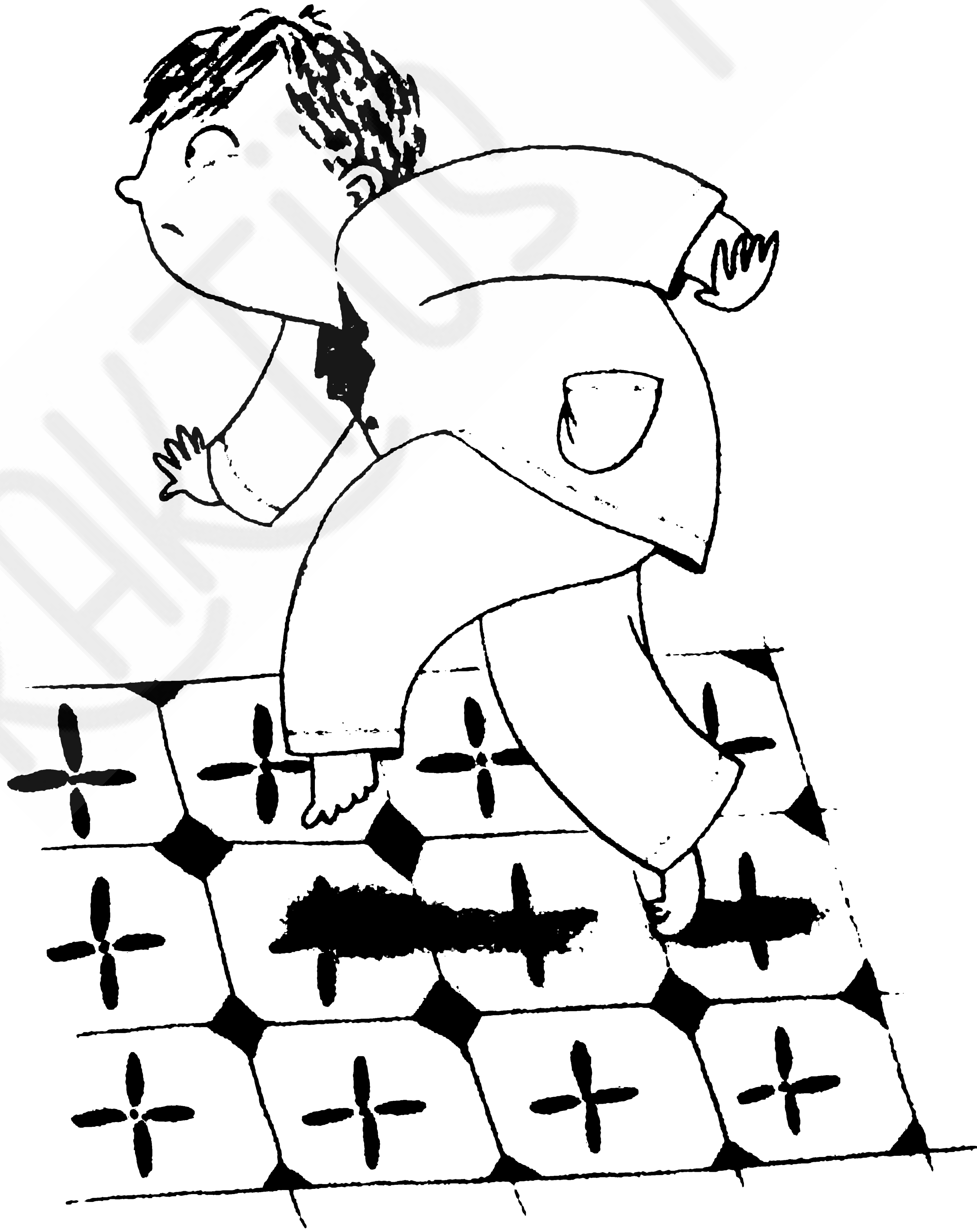
Normal yaşantımızdan eser kalmamıştı. Hiç televizyon izleyemiyordum. Kumanda hep babaannemdeydi, saçma bir çizgi filmi yetmiş beş kere başa sarıp izlemişti. Durmadan gülüyordu. Artık ezberlemiştik çizgi film repliklerini. Yorgunluktan perişan olmuş tuk hepimiz. Boyanmış duvar, badana, taş boyama etkinliği, sokağa çıkıp taş satma olayı, evcil hayvanların bakımı derken akşam olmuştu. Yemekten sonra hepimize uyku bastırđı. Bir önceki geceden de uykusuzduk zaten, sabaha kadar deliksiz uyuruz diye düşünüyorduk. Ama öyle olmadı. Yeni bir sürpriz bizi bekliyordu!

Ben annemle babamın yanında yatmayı çok severim. Yani

bu senelerdir böyledir. Bu benim için bağımlılık gibi bir şeydi. Gece uyanıyorum ve kendimi yatağında bir anda aşırı yalnız hissediyordum. Birine sarılma ihtiyacı duyuyordum. **Bu konuyu annemlerle çok konuştuk. Çooooook konuştuk. Çooooo-ooooook konuştuk.** Gece uyandığında eğer birine sarılma ihtiyacı duyarsan yorganına sarıl, dedi annem. Yorgan mı, annem mi? Tabii ki annem. Ama o bunu anlamıyordu. Yorganın kendisinden daha iyi bir seçenek olduğunu sanıyordu. Sonra annem bir psikologtan tavsiye almış. Yanınıza geldiğinde size bir süre sarılmasına izin verin, sonra yatağına geri götürün demiş doktor. Denediler. Ama ben, biraz şeyim, nasıl söylesem, yani kilolu ve dombili değil de biraz yapılıyım yani. Babam geceleri beni yatağıma taşıırken bel fıtığı oldu. O yüzden bu da işe yaramadı. Ben gittiğimde onlar benim odama geçmeyi denediler. E ben saf mıyım? Ben de peşlerinden gittim. Böylece uyurgezer gibi dolandık durduk evin içinde. Bu anne baba yatağında yatma işini bir türlü çözemiyorduk. Bana uyku getiren bitki çayları falan da içirmeyi denediler. Ama olmadı. **Sonra bir gün, gitmeme kararı aldım. Kendi kendime...** Niye gidiyorum ki yanlarına, rahat rahat yatayım kendi yatağında dedim ve gitmedim. Böylece yıllardır çözemediğimiz sorun çözüldü. O

günden sonra annemle babamın yatağına hiç gıtmemedim.

Ama annemle babamın odasından "Ya gıt!", "Hadı yatağına gıt!" falan diye sesler geliyordu. E ben buradaysam, oradaki kimdi? Birbirleriyle mı kavga ediyorlar diye düşündüm. Çünkü sesleri çok yükselmişti. Ama bizimkiler pek kavga etmez, birbirlerini çok severler ve genelde anlaşırlar İlk kez böyle bir şey yaşıyordum. Yapmamam gerektiğini bildiğim hâlde, yatak odalarına doğru yürüdüm ve

kapı aralığından odaya baktım. Gözlerime inanamadım.

Babaannem, annemle babamın arasında yatıyordu! Bir yandan da anneme tekme atıyor, babamın üstüne bacağını atıyor, yorganı açıyordu. Bizimkiler de "Anne ne olur yatağına git!", "Yalvarırım anne..." deyip duruyorlardı. Babaannem de "Korkuyorum ben odamda bana ne, sizinle yatcam!" diyordu.

Rüya mı görüyorum diye kendime çimdik attım ama rüyada değildim. Of Allah'ım ne yaşıyorduk biz böyle?

Sonunda annem, babam ve babaannem üçü sarılıp yattılar. Benim neyim eksik deyip ben de gittim yanlarına. Herkes beraber yatıyorsa ben neden yatağımda yatayım? O gece babaannem dışında kimse uyuyamadı.

Sabah halamla babamın konuşmasını dinledim bahçede. Aslında insanları gizlice dinlemem gerektiğini de biliyorum ama olmaması gereken her şeyi yaşıyorduk zaten, benimki arada kaynardı.

"Ya Ayşe, gece Leyla'ya sarılayım diye kolumu attım, sarıldım. Kilo almış gibi geldi. Uzanıp elini tuttum, elleri buruşuk sanki. Karanlıkta el yordamıyla

saçlarını elledim, saçları bir tuhaf. Gece lambasını bir açtım ki yanımda Leyla değil, annem yatıyor!"

"Hiiiihhh!" diye iç çekti halam. Şaşkınlıktan eliyle ağzını kapattı.

"Anneeee senin ne işin var burada, diye bağırdım." diye devam etti babam ve dün gece olanları anlattı.

"Niye gelmiş sizin yatağınıza abi?"

"Korkmuş kendi odasında. Tutturdu 'Odamda canavar var!' diye. Ne dediysem odasına göndere-medim. Aramızda yattı. Çınar sesimize uyanmış, o da geldi. Bir yatakta dört kişi yattık. Annem **pö-für pöfür** uyudu. Biz gözümüzü kırpmadık. Bizim acilen annemi bir doktora götürmemiz lazım Ayşe, acilen!"

Halam babama hak verdi. Halamın çok yakın bir arkadaşı psikiyatrist. Babaannemi de tanır. Halam hemen onu aradı. Olanları anlattı. Ama arkadaşı şehir dışındaymış. Birkaç gün sonra gelecekmiş. "Anlattıklarınız bana çok anlamlı gelmedi. Hasi-be teyzeyi mutlaka ben göreyim, bir hafta bekleyin lütfen, erken dönmek için elimden geleni yaparım." demiş. Babam ve halam "Birkaç gün daha sabır kardeşim..." dediler birbirlerine, sonra içeriye girdiler. Ben de peşlerinden gittim. İçeriye girdiğimizde başka bir olayla karşı karşıyaydık.

Hiçbirimiz gülmedik ama babaannem gülmekten yıkılıyordu. Kahkahalarla gülüyordu. Elindeki sopayı sallayıp duruyordu sihirli değnek diye. Halam "Anne çıkart şu üstündekini Allah aşkına!" diye gelinliği çekelerken hiç beklemediğimiz bir şey oldu. Zil çaldı! Kimdi bu şimdi? Hiç kimsenin bizi bu hâlde görmesini istemiyorduk. Gelen her kimse geri gönderecektik. Ama gelenler geri döndüremeyeceğimiz kişilerdi!

Anneannem ve dedem çat kapı çıkageldiler. "Çarşıya çıkmıştık, balık aldık, hep beraber yeriz diye düşündük." deyip kapıdan içeri girdiler.

"Aaaaaa dünüüüüür!" dedi anneannem babaannemi görünce. Dünür mü? Dünürlüğü mü kalmış, prenses olmuş dünürün!

Annem, anneannem ve dedemi mutfağa çekip durumu anlattı. Anneannem "Vah vaaah dünürcüğüm..." diye ağlamaya başladı. "Her gün konuşuyorduk biz yavrum, hiç anlamadım sesinden, nasıl olmuş, ne olmuş da böyle olmuş Hasibe Dünürcüğüm, ah dünürcüğüm..." diye ağlamaya başladı.

Sonra babaannem gelinliğiyle bir balerin gibi döne döne, "**Gel dünürcüğüm oynayalım!**" dedi anneanneme. "**Çiftetelli açın bize!**" dedi babaannem. Mecbur açtık. İki dünür karşılıklı oynamaya baş-

ladılar. Anneannem hem ağlıyor, hem de dünürünü üzmemek için oynuyordu. Hepimiz büyük bir hüznle alkışlıyorduk salonda oynayanları. Biraz oynadıktan sonra yoruldu babaannem ve odasına gitti.

"Beni akşam yemeğine çağırırsınız, o zamana kadar yalnız kalcam." dedi ve çat diye kapıyı suratımıza kapattı. Anlamıyorduk ne olduğunu. Ayşe

halam kapıdan, "Annem, güzel annem, çıkar at o gelinliği. Yıkayayım bak, çok kirli, ver de yıkayayım, hadi anneciğim." dedi.

"Niye yıkıyorsun şimdi gelinliği, bir o mu kaldı?" dedi annem.

"Yok yahu, üstünden almaya çalışıyorum. Çocukken benim de böyle gelinliğim vardı, bir hafta üstünden çıkartmamıştım. Çarşıya, pazara da gelinlikle gitmiştim, sinir etmiştim annemi. Sonunda kadıncağız yıkayayım diye almıştı üstümden de saklamıştı gelinliği bir daha giymeyeyim diye. Çıkartıp verirse şimdi annem, atıveririz çöp kovasına." diye fısıltıyla anlattı halam. İyi plandı ama babaanneme işleyeceğini çok sanmıyordum. Kapıyı bile açmadı.

Mecburen anneannemin "Vah vah, vah vah!" sesleri eşliğinde balıkları pişirdiler. Sofra hazır olunca babaannemi de çağırdık. Akşam yemeğinde de gelinlikliydi. Ama uslu bir prenses olarak yemeğini yedi. Uzun süre bakınca sahiden de prensese benziyordu. Bütün bu olanlara rağmen babaannemi hâlâ çok seviyordum. Bana dombili dese de... Koşup sarılmamak için kendimi zor tutuyordum ama nasıl tepki vereceğini bilmediğim için sadece önüme bakıyordum masada. Eski gü-

zel günlerimiz film şeridi gibi geçiyordu gözlerimin önünden. Eski babaannemi istiyordum.

Eskiden babaannem bize her geldiğinde anneannemler de yemeğe gelirdi. Birlikte neşe içinde yemek yerdik. Hep benim küçüklüğümden bahse-derlerdi. Ne kadar **fatlı bir bebek** olduğumu anlatırlardı. Bebekken söyleyemediğim ve yanlış söylediğim kelimeleri tekrar ederlerdi. Kendi bebekliği-
onlardan dinlemek çok hoşuma giderdi. Yemekten sonra biraz anneannemin kucağına giderdim, biraz babaannemin kucağına... İkisini de çok seviyordum.

Bunları düşünürken ağlamaya başladım. Kendimi tutamıyordum. Böylece bir akşam yemeğimiz daha zehir oldu, bir günü daha gözyaşları içinde kapattık.

Babaannem o gece babamın ve annemin yanına gitmedi. Ağlamadı da. Demek ki o da yorulmuştu. Belki de ertesi sabah hepimiz normal bir güne başlayacaktık. Babaannemin eskisi gibi olduğu güzel bir güne...

HU HUUU!

Kahvaltıda gelinlik yoktu babaannemin üzerinde. Saçlarındaki pembe boyayı yıkamıştı. Eski bembeyaz pamuk saçlarıyla masada gülümsüyordu Şükürler olsun, babaannem normale döndü diye düşündüm. Koşup boynuna sarıldım. O da bana sarıldı.

"Yavru-
cuğum
benim
çayım
açık ol-
sun." dedi
anneme.

Her şey
yolunda
görünüyordu.
Her şey gayet
eskisi gibiydi.

Her şey olması gerektiği gibiydi.

Huzurla kahvaltımızı yaparken kapı çaldı. Koşup açtım. Kapının önünde beş tane babaannemle aynı yaşta teyze bana bakıyordu. Beşinin de üstünde forma vardı. Futbol forması! Krampon da giymişler. Biri durmadan top sektiriyordu.

"Hu huuu!" dedi içlerinden birisi.

"Merhaba buyurun?" dedim.

Sonrası şöyle oldu:

"Kaleci Hasibe evde mi?"

"Kaleci mi? Hasibe mi? Babaannem mi?"

"Evet, Kaleci Hasibe evde mi?"

"Babaannem evde. Ne yapacaksınız siz babaanne-mi?"

Durumu anlamıştım. Bizi yeni bir macera bekliyordu. Kadınları kapıdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"Hasibe'yle maç yapcaz. Çağır Hasibe'yi!"

"Babannem gitti. Yok artık. Gerçekten yok!"

"Hasibe bizim kalecimiz. O olmadan maç yapamayız. Hasibe'yi isteriz."

"Hasibe yok. Gitti Hasibe. Başka maça gitti o. Sabah geldiler başka takımdan çağırdılar. Başka takıma transfer oldu Hasibe. Kendinize yeni kaleci bulun siz." dedim ama dinletemedim.

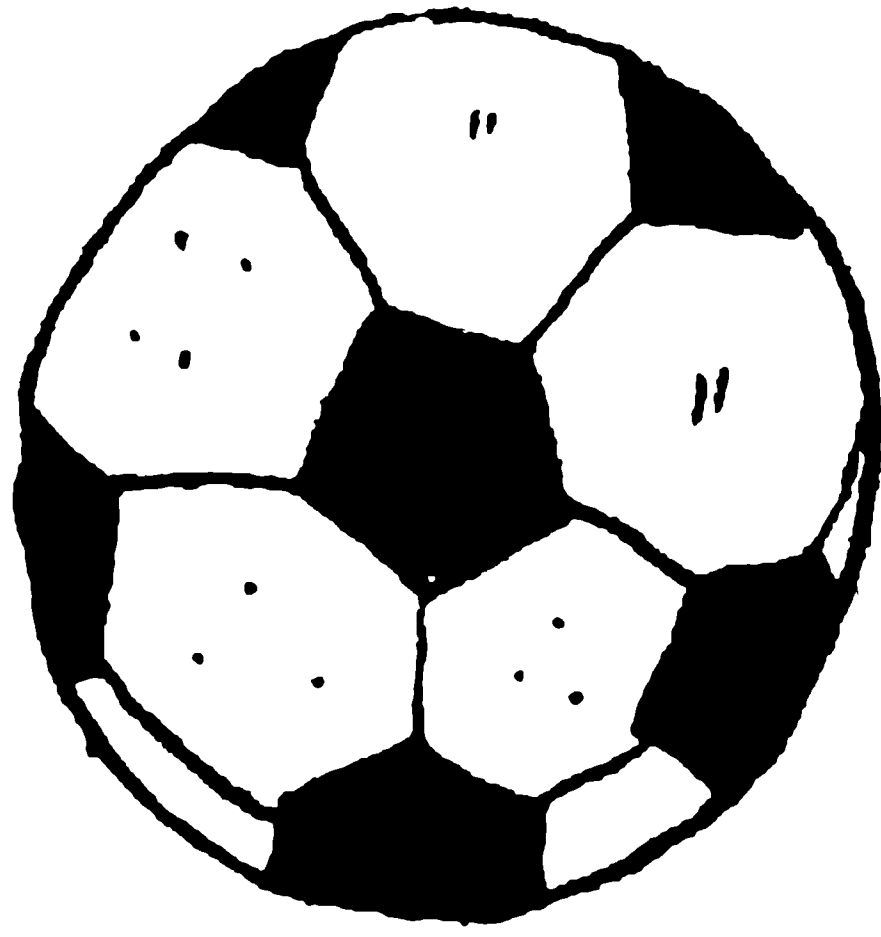
"Hasibeeee, Hasibeeee!" diye bağırmaya başladılar.

"Hasibe buraya yumruk havaya! Hasibe buraya yumruk havaya! Hasibe buraya..."

Babaannem içeriden elini yumruk yapıp koşarak geldi.

"Ooooooooooo!" diyerek. "Kankileriiiiim!" diyerek arkadaşlarına sarıldı sonra. Annem ve babam koridorda bize bakıyordu.

"Kankilerim gelmiş, yincek ne var?" diyerek içeriye çağırdı beş teyzeyi de. Kadınlar ayakkabılarını çıkartmadan içeriye girdiler. Kahvaltı masasına daldılar anında. Yumurtamı kaptı hemen bir tanesi. Ne var ne yoksa yediler. Babamın elinden ekmeğini kaptı biri. Ardından babaannemin odasına gittiler ve beş dakika sonra da dışarı çıktılar.

Aman Allah'ım! Babaannem de kaleci forması giymiş! Deliler takımı! Sokağa çıkıyorlardı ki halam kapının önünde yakaladı hepsini.

"Sokağa böyle çıkmayın, evde oynayın, hadi girin evde oynayın hadi anneciğim, hadi canım, bak oynama demiyorum ama evde oynayın. Konuya komşuya rezil olmayalım." dedi.

Bunu iyi akıl etmişti halam. Mahalleliye babaannemin taş satmasını bir şekilde anlatabilmiştik. Ama altı tane yaşlı kadının futbol oynamasını anlatamazdık.

Sonra evde dünyanın en garip maçı başladı. 70 yaşında altı kadının, futbol formalarıyla evin içinde koşturup durduğu, vazoları, çiçekleri devirdikleri, terleyip kafalarını mutfak havlularına sildikleri, kahkahalarla güldükleri ve sürekli birbirlerine küfürlü konuştukları bir maç. Annem her küfürde kulaklarımı tıkıyordu. Anne ben bunları biliyorum zaten, biliyorum ama kullanmıyorum, kulaklarımı tıkamana gerek yok diyordum.

Babam, babaannem her küfürlü konuştuğunda "Anneeee!" diye bağıırıyordu. "Bu kelimeleri ben de söylerdim çocukken ve annem çok kızardı. Şimdi kendisi söylüyor. İnanamıyorum, bu olanlara inanamıyorum." diyordu.

Kaleci Hasibe ve arkadaşları akşama kadar dur durak bilmeden futbol oynadılar. Ben de onlara katıldım. Aşırı eğlenceli bir gündü. Evde futbol oynamayı çok severim ama annem ve babam buna asla izin vermezdi. O gün tadını çıkarttım. Evimiz darmadağın oldu. Babamın kafasına kaç kere top geldi. En sonunda koşturmaktan babaannemin de arkadaşlarının da tansiyonu düştü. Hepsi bir köşeye yığılıp kaldılar. Annem hepsine bardak bardak tuzlu ayran taşıdı...

TÜHHH!

Arkadaşları gittikten sonra babaannem ayaklanmakta zorlandı. Birkaç kez kalkmaya çalıştı ama başı döndü, yığılıp kaldı koltuğa. O kadar çok yorulmuştu ki kalkamıyordu. Ben bile nefes nefese kalmıştım, benim bile dizlerim ağrıyordu. Babaanne mi düşünemiyordum.

Annem babaannenin tansiyonunu tekrar ölçtü. Neyse ki tansiyonu normaldi. Ama hasta-

Babaannem odasının kapısında ayağında beyaz bir külotlu çorap ve atletle belirdi. Hepimiz şok geçirdik. Annem, babam ve halam hep bir ağızdan bağırdı: **"ANNNEEEE NE BU HAAAAA!"**

"Ne varmış hâlimde? Ben böyle rahatım. Bu kıyafeti çok seviyorum. Hadi gidelim!" dedi.

Sonrası şöyle oldu:

"Hiç kusura bakma anne! Ben seni bu kılıkla hiçbir yere götürmem. Lütfen odana gidip üstünü değiştirir misin?"

Babam da halam da çok kararlı insanlardır. Onlar bir şeye hayır deyince asla yaptıramazsın.

"Değiştirmem! Ben böyle iyiyim. Sen değiştir."

"Anne lütfen üstünü değiştirir misin?" dedi halam daha kararlı bir sesle.

"Değiştirmem dedim, götürün beni doktora. Çok hastayım ben. Anneniz burada hastalıktan perişan olmuş, siz daha kıyafet derdindesiniz. Beni doktora götürüüüüün. Komşular yetişiiiiiin, beni doktora götürmüyorlar. Anneleri hasta, annelerini doktora götürmüyorlar."

türlü anlamadığımız bir durumun içindeydik. Ne olacağını da hiç bilmiyorduk. Ama babaannemle o bakışmamız içimi **sıcacık** yapmıştı.

Annem salon kapısını açıp "Anne kahvaltı hazır, hadi gelin!" dedi ve gitti. Annem gittikten sonra babaannem tespihini yeleğinin cebine koydu ve "Hadi gidelim!" dedi. Tamam babaanneciğim, dedim ve ayağa kalktım. O yanımdan geçerken "Sana demedim." dedi ve salona yürüdü.

Etrafıma baktım. Benden başka kimse yoktu. Beren mi burada diye baktım ama yok. Koltuğun arkasına baktım, perdelerin arkasını kontrol ettim. Yok! Benden başka kimse yok! E bana demediyse kime demişti ki? Babaannemin peşinden mutfağa gittim. Sofrada yanına oturayım diye düşündüm ve sandalyeyi çektim. Ama o bana ters ters baktı.

Sonrası şöyle oldu:

"Oraya oturma!"

"Niye ki?"

"Orası dolu!"

"Dolu mu? Babaanneciğim, bir yanlıştın var, boş burası."

"Dolu dedim."

"Babaanne bak annem orada oturuyor, babam da onun yanında. Ben ayaktayım, senin yanın boş. Başka da gelecek kimse yok!"

"Orası Rıfkı'nın yeri."

"Rıfkı mı? Rıfkı kim?"

"Arkadaşım."

"Arkadaşın mı gelecek babaanne?"

"Arkadaşım geldi zaten. Bak Rıfkı burada oturuyor, tanışsana Rıfkı'yla."

"Babaanne orası boş, orda Rıfkı mıfkı yok!"

"Sen öyle san. Rıfkıcığım ekmeğine salça süreyim mi?"

Babaannem boşlukla konuşuyordu!

Korktum. Geri geri adım attım. Babamın arkasına saklandım. Olmayan insanlarla konuşmaya başlamıştı babaannem. Babam kulağıma fısıltıyla "Korkma oğlum. Hayalî bir arkadaşı var sanırım. Halanın da vardı küçükken. Ben de ondan çok korkardım. Sonra kendi kendine unuttu arkadaşını. Korkma. Gececek oğlum, korkma." dedi. Korkma demek kolay! Babaannem boş sandalyeye bakıp orada olmayan arkadaşıyla konuşuyordu. Ben nasıl korkmayayım!

Bütün bir kahvaltı boyunca Rıfkı'ya da çay koyun dedi, Rıfkı'ya da çay koyduk.

Rıfkı çayını şekerli içer dedi, Rıfkı'nın çayına şeker kattık.

Camı kapatın Rıfkı üşüyor dedi, kapattık.

Rıfkı'ya yumurta kırın dedi, kırdık.

Kahvaltıdan sonra olmayan Rıfkı'nın olmayan elinden tutup salona gitti. Yere bir valiz çalı çırpı döktü ve Rıfkı'yla akşama kadar oyun oynadı. Rıfkı'yla kavga etti. Rıfkı'yla barıştı. "Rıfkı benim saçımı çekiyooooo, Rıfkı'ya bişey söyleyiiiin!" diye ağladı. O kadar çok ağladı ki babam sonunda "Rıfkı Hasibe'nin saçını çekme, güzel güzel oynayın Hasibe'yle. Siz arkadaşsınız!" diye kızdı olmayan Rıfkı'ya.

Babaannemin hayalî arkadaşı bir anda bizim de hayalî arkadaşımız olmuş gibiydi. Toplu hâlde deliriyorduk.

Aramızdaki en akli başında insan halamdı. Öğleye doğru bize geldi. Rıfkı olayını anlattık. Babaanne-me dönüp,

"Anne burada Rıfkı falan yok!" dedi halam.

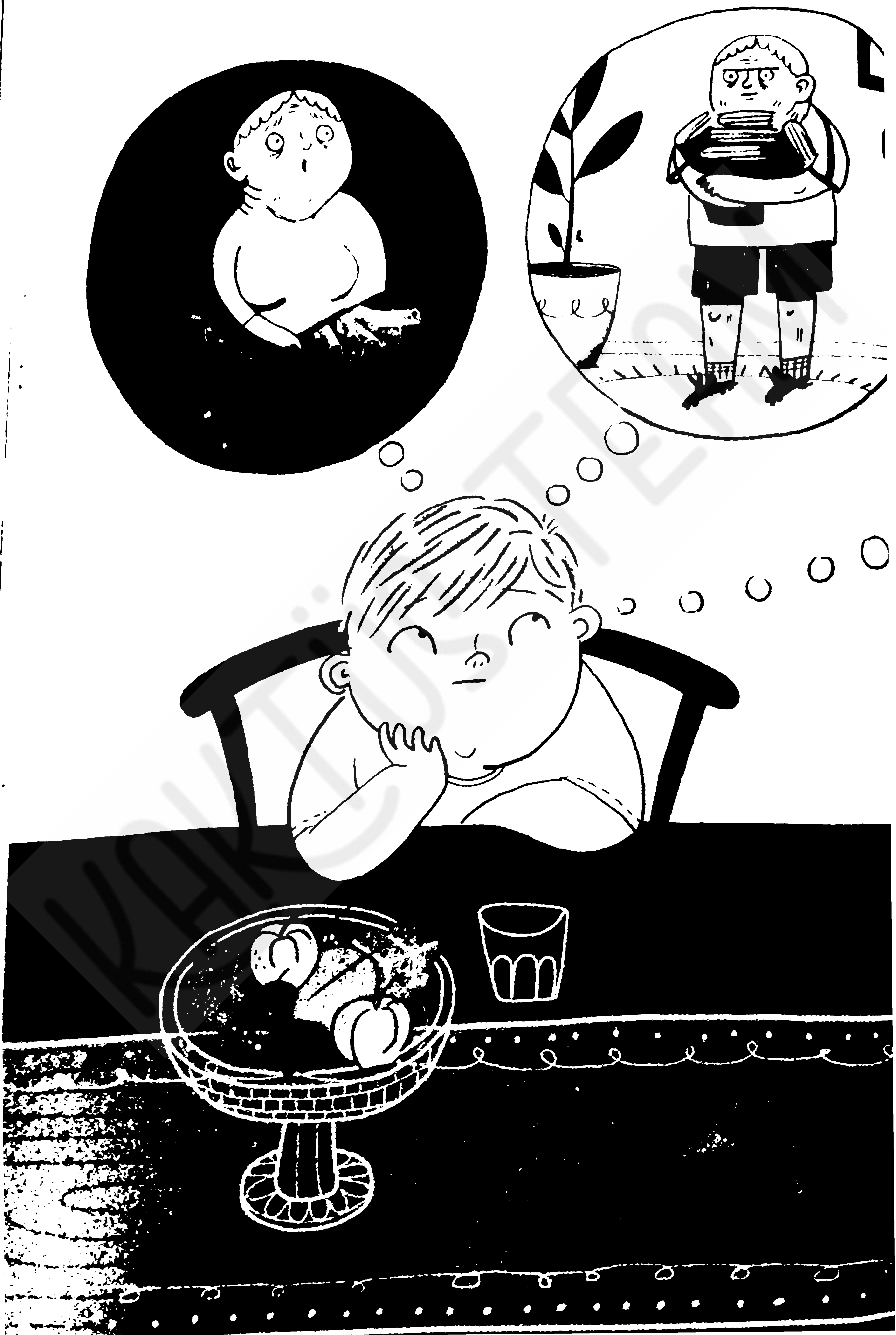
"Hıııııh!" dedi babaannem. **"Sen öyle san!"**

Sonra halam başka bir taktik geliştirdi. Dışarıya çıktı, zile bastı. Sonra da şöyle dedi.

“Rıfkıııı, annen gelmiş, kapıda! Seni çağırıyor. Hadi Rıfkı koş, yemek yiyecekmışsınız.”

Böylece olmayan Rıfkı’yı olmayan annesiyle birlikte, olmayan evine gönderdik. Kurtulduk. Ama biz sadece Rıfkı’dan değil, bütün bu saçma sapan hikâyeden kurtulmak istiyorduk.

OY OY OY OY!!!

Babaannem geldiğinden beri yaşanan olaylar hepimizi çok yormuştu Babaannem bir an bile durmuyordu. Sürekli yeni bir sorun yaşıyor ve sorunları çözmek için uğraşıyorduk.

Evimin eski huzurlu halini çok özliyordum. Babamla annemin normalde çok vakti olmuyordu. Yoğun çalışıyorlardı. Eve yorgun geliyorlardı. Benimle pek ilgilenemiyorlardı. Aşırı sıkıcı bir hayat yaşıyorduk ama o sıkıcı yaşantımızı bile özledim.

Eskiden hiç değilse yemeklerde oturup konuşabilirdik. Bana sürekli onu yapma, bunu yapma, şunu yapma derlerdi ama sonuçta bir şekilde benimle konuşurlardı. Şimdi babaannemle uğraşmaktan be-

nimle uğraşmaya vakitleri kalmıyordu. **Annemi ve babamı çok özledim.**

Televizyonda izlediğim birkaç program vardı. Onları izlerken eğlenirdim. Ama artık televizyon kumandasını elime alamıyordum. Çünkü kumanda hep babaannemdeydi. **Kumandayı özledim.**

Kitap okumayı severdim. Ama babaannem hepsini "O benim kitabım, bu benim kitabım!" diyerek elimden aldı. **Kitaplarımı özledim.**

Tabletimde oyun oynar, hikâyeler yazar, internete girerdim. Babaannem tabletimi de ele geçirdi. Sürekli arkadaşlarıyla görüntülü görüşme yapıyordu. **Tabletimi çok özledim.**

Mahalledeki çocuklarla oyun oynarken çok eğlendim. Ama şimdi ne zaman sokağa çıkmak istesem babaannem de gelmek istiyordu. Babaannemle birlikte sokakta olmayı düşünemiyordum. Hiç çıkmam daha iyi dedim. Çıkmadım. **Mahalle arkadaşlarımı özledim.**

"Benim odam küçük, Çınar'ın odası büyük. Bana ne ben oraya geçeceğim." dedi. Odamı ele geçirdi. Kapısına da **"Çınar giremez"** levhası hazırlayıp asmış. **Odamı çok özledim.**

Beren kedilerle, köpekle, bütün o evcıl hayvanlarla uğraşıyordu. Bir dakika boş vakti yoktu. Hiç anlaşılamadığımız hâlde **Beren'i bile özledim.**

Eski, basit, sıradan ve bir o kadar muhteşem günlerimi çok ama çok özlüyordum. **Oy Oy Oy Oy** Ne güzel günlerdi o günler, ne güzel günlerdi... Eğer üç dilek hakkım olsa üçünü de eski güzel günlerime kavuşmaktan yana kullanırdım. Hem de hiç tereddüt etmeden.

ZINNNK!

Her gün, her saat, her dakika
yeni bir macera başlıyordu. Sü-
rekli yeni bir şeyle karşılaşıyor
ve zinkkk diye kalakalıyorduk

Başımıza gelen olayların bazı-
larını şöyle sıralayabilirim

Kendi yatağının çarşafından
çadır yapmış Valiziyle
getirdiği çalı çırpı-
ları fırın tepsisinin
içine koyup tu-
tuşturmuş. Bir an
burnumuza su-
cuk kokusu geldi.
Çok severim za-
ten. Kokuyu du-
yar duymaz ya-
nına koştum

Bir baktım ki evde kamp yapmaya kalkışmış, oturmuş odanın orta yerinde ateşte sucuk pişiriyor. Az daha yangın çıkıyordu.

Geldiğinden beri banyo yapmamıştı. O kadar çok koşturuyordu ki terliyordu ve çok kötü kokuyordu.

Yıkanmasını söylediğimizde “Yıkanmıycam beeeen!” diye ağladı. Sonra bir anda “Yıkancam beeeeen!” diye ağlamaya başladı. “Küveti suyla doldurun!” dedi. İstedliğini yaptık. Doğal olarak yanına girmedik. Musluğu kapatmadığı için banyodan dışarıya sular taştı ve evi su bastı.

Başka bir gün mayosunu giyip sokakta, kapının önünde güneşlenmeye kalkıştı. Sonunda imdadımıza yine Ayşe halam yetişti, evde plaj partisi yapalım dedik, babaannemi ikna ettik. Leğene su doldurup salonun orta yerine koyduk, hepimiz yanında güneşlendik.

Aynı gün, kendine sapan yaptı. “Sapan kötü bir şeydir, kuşlara taş atma sakın!” diye tembihledik. “Tamam.” dedi. Komşunun camına da atma sakın demeyi unutmuşuz, İkrametlin Yağyemez’in penceresine taş atıp camı kırdı. Adam bir kere daha geldi kapımıza **“Bu kadına da terbiye virin!”** dedi. Zavallı babam, kime terbiye vereceğini şaşırılmıştı artık.

Bir sabah uyandıgımızda evden kaçtığını fark ettik. Saatlerce mahallede onu aradık. Bir parkta kendi kendine piknik yaparken bulduk.

Bir ara annemin elbiselerini kesip kendine elbise yapmaya çalışmış. Güzel elbiseleri parça pinçik etmiş. Annem çok üzüldü ama bir şey de diyemedi tabii.

Sürekli mutfağa girip yemek yapmaya çalıştı, mutfağı dağıttı. Ne yemek yaptı ne de ortalığı topladı.

Bunu söylemekten utanıyorum ama bir gün yatağına işedi. Halamla annem yatağı temizlerken o ayağından çıkarttığı ıslak pijamayla "Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, sidikli don!" diye diye halay çekti. Beren'le ben kendimizi tutamıyor, gülüyorduk.

Halam "Gülüp durmayın, siz güldükçe daha çok yapıyor!" diyordu. Biz de gülmek istemiyorduk ama çok da komikti hâlimiz, gülmeden de edemiyorduk. **Sinirden gülüyorduk aslında.**

Bir akşam arkadaşlarını eve davet edip parti verdi. Yine geldi o teyzeler takımı. Bu sefer kostüm giymişler. Birisi süper kahraman olmuş, pelerin takmış. Birisi gelinlik giymiş, prenses olmuş. Birinin ne olduğu belli değil, ne bulduysa giymiş.

Babaannem arkadaşlarını ağızda emzikle karşıladı. Bebek olmuş! Partiye bebek olarak katılmış. Hepimiz “Agucuk, bugucuk Hasibecik, hanımış Hasibecik” diyerek sevmek zorunda kaldık babaannemi. Yoksa ağlıyordu. Ve ağlamasını hiç istemiyorduk Bebek Hasibe’nin.

Küçük, basit ve sıradan yaramazlıkları hiç saymıyorum. Diş macununun içini boşaltıp tüpün içine yapıştırıcı koyması gibi... Salonda top oynarken

saksıyı devirmesi, dökülen toprakları da halının altına süpürmesi gibi... Yemek masasının üstüne keçeli kalemle resim yapması gibi...

Böyle durumlarda babam "Olur öyle şeyler..." diyordu ortamı yumuşatmak için. Olur tabii yaaa, bunlar sonuçta her babaannenin yapması gereken şeyler! En çok babamla uğraşıyordu babaannem.

Bir akşam babamın peşine takılıp "Güreş benimle!" diye tutturdu. Babam "Ya anne ben seninle nasıl güreşeyim?" dese de söz geçiremedi, güreştiler val-la. Salonun ortasında babam ve babaannem yerde güreştiler. Biz böyle donduk kaldık her seferinde **zınnnk** diye. Donmuş hâlimizin çözülebilmesi için psikiyatristin gelmesi ve babaannemin acilen doktora gitmesi gerekiyordu.

Nihayet beklediğimiz kişi geldi. Halamın psikiyatrist arkadaşı şehre geri dönmüş. Döner dönmez de babaannemi görmek istemiş. Halam, babaannemle konuştu ve doktora gideceklerini söyledi.

“Hay hay şekerim, gidelim.” dedi babaannem.

“Anneciğim giyinir misin?” dedi halam.

“Hay hay şekerim, giyinirim.” dedi babaannem.

“Anneciğim lütfen düzgün giyinir misin?” dedi halam.

“Hay hay şekerim, düzgün giyinirim.” dedi babaannem.

"O zaman kahvaltımı yap önce anneciğim." dedi halam

"Hay hay şekerim kahvaltımı da yaparım." dedi babaannem.

Vaaay bee! Babaannem aşırı uyumluydu. Ne derssek "Hay hay!" dedi. Ben de bu fırsattan yararlanmak istedim açıkçası.

"Babaanne odama geçebilir miyim?"

"Hay hay şekerim."

"Babaanne tabletimi, kumandayı ve kitaplarımı alabilir miyim?"

"Hay hay şekerim."

Ohhh beee! Her şey normale dönüyor gibiydi. Daha doktora gitmeden iyileşmişti babaannem. Gidip gelse iyice iyileşecekti. Normalde annem, babam, halam, eniştem hep birlikte götüreceklerdi babaannemi. Ama babaannemin uyumlu hâlini görünce halam, "Ben hallederim, siz evde kalıp dinlenin." dedi. Çıktılar.

Evde kalınca dinleneceğimizi ümit ediyorduk. Ama onlar gidince evi toplamak, hayvanlarla ilgilenmek saatlerimizi aldı. Doktorun ne diyeceğini aşırı merak ediyorduk. Halamın ve babaannemin

evde gelmesinin iple çekti.

Babaanneme doktor bir ilaç verecekti ya da sadece konuşacaktı. Bence geldiklerinde her şey normale dönecekti. Bunu hayal ediyordum.

Akşamüstü geldiler. Halamın vurandan daha en bir parçaydı. Hepimiz "Ne oldu? Ne dedi doktor?" diye sorduk. "Annem yatınca konuşuruz" dedi halam.

Sürekli bir şeyler için bekliyorduk. Babaannemin yatmasını bekledik bu sefer de. Sonra halam,

"Hadi anneciğim sen artık yatağına git istersen" dedi.

"Hay hay şekerim." dedi babaannem ve odasına gitti.

"Babaaanne hadı eski hâline dön!" desek yine "Hay hay şekerim." der miydi acaba?

! ? NEEEEEEEE? ! ?

Babaannem odasına
gidince hepimiz yemek
masasına oturduk. Ha-
lam, eniştem, annem,
babam, ben ve Beren.
Halamın iki dudağı-
nın arasından çıkacak
cümleleri bekliyorduk.

"Doktor, annemle yal-
nız görüştü. Ben gi-
medim yanlarına. Çok
uzun görüştüler. Sonra
çıkışta beni aldı odaya."

Büyük bir sessizlik
oldu. Hepimiz halama
bakıyorduk.

"Uslu çocuk sendromu
diye bir hastalıktan
bahsetti doktor."

"Neeeeeeee?" diye
bağırdık hepimiz.

“Uslu Çocuk Sendromu... Milyarda bir görülüyormuş. 1 milyar insanda bir karşımıza çıkan bir tablo dedi. Maalesef yapabileceğimiz bir şey yok. Kendi kendine geçmesini bekleyeceksiniz, dedi.”

“Neeeeeee?”

“Valla öyle dedi. İlacı da yokmuş.”

“Neeeeeee?”

“Öyle ilaç yok, terapi yok. Geçmesini bekleyeceğiz işte. Bu kadar. Başka bir şey demedi.”

“Nasıl başka bir şey demedi yaaa? Neden oluyor-muş hastalık? Sebebi neymiş?”

“Sebebini tam olarak bilmiyorlarmış. Tıp dünyası açıklayamıyormuş durumu. Neden olduğunu kim-senin bilmediği bir sürü hastalık varmış. Bu has-talıklardan biri de uslu çocuk sendromuymuş. An-nem bu hastalığa yakalanmış. Nedeni bilinmiyor. Tedavisi de yok.”

“Eeeeeeee!”

“Öyle işte. Çocukluğunda çocukluğunu doğru dü-rüst yaşayamayan insanların yaşlılıklarında böyle bir tepki hâlinde çıkıyormuş hastalık. Anneciğim de ona yakalanmış. Allah’tan ümit kesilmez dedi doktor arkadaşım. Bu hastalıkla yaşamayı öğrene-

ceksiniz dedi ve gönderdi bizi eve”

Hepimizin morali yerle bir oldu Bız çok umutluyduk babaannemin iyileşeceğini Ne yapacağımızı bilemedik

“Çınar, tabletini getir. İnternete gir!” dedi babam.
“Yaz oraya ‘Uslu Çocuk Sendromu’ diye. Bakalım internet ne diyor?”

Herhangi bir hastalık olunca önce internete bakan insanlara çok kızardı babam. Doktordan daha mı iyi bilecekler, derdi. Doktorlar boşuna mı okuyor o kadar sene, derdi. Çok haklıydı. Ama şimdi kendisi internetten bakalım diyordu. Baktık ama tek bir bilgi bile bulamadık uslu çocuk sendromuyla ilgili. Zaten çok nadir bir hastalıktı. Olmaması normaldi. Onun yerinde internette şöyle içerikler bulduk:

Siz de uslu bir çocuğunuz olsun ister misiniz?

Uslu bir çocuk isteyen anne babalar bu yazıyı okumadan geçmeyin!

Uslu çocuklar için tıklayın!

Uslu çocuk sahibi olmak için yapmanız gerekenler

Uslu çocukların on altın kuralı

Uslu çocuk sahibi olmak için dualar

Çocukları uslandırmak için bitkisel öneriler

Uslu çocuk kursları

12 seansta dilediğiniz gibi uslu bir çocuğunuz olsun

Dünyanın en uslu çocuğu!

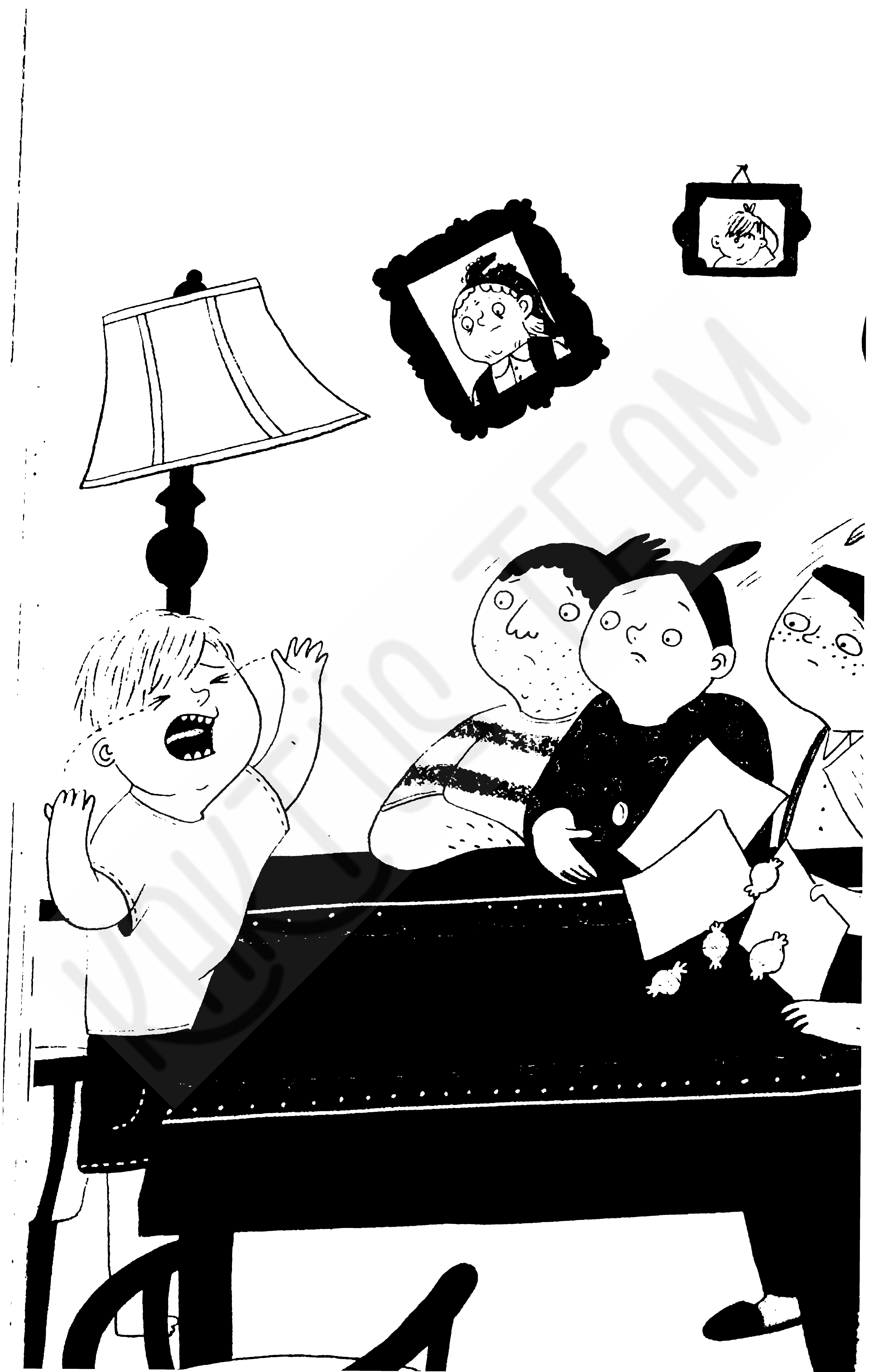
Uslu çocuklarda kampanya!

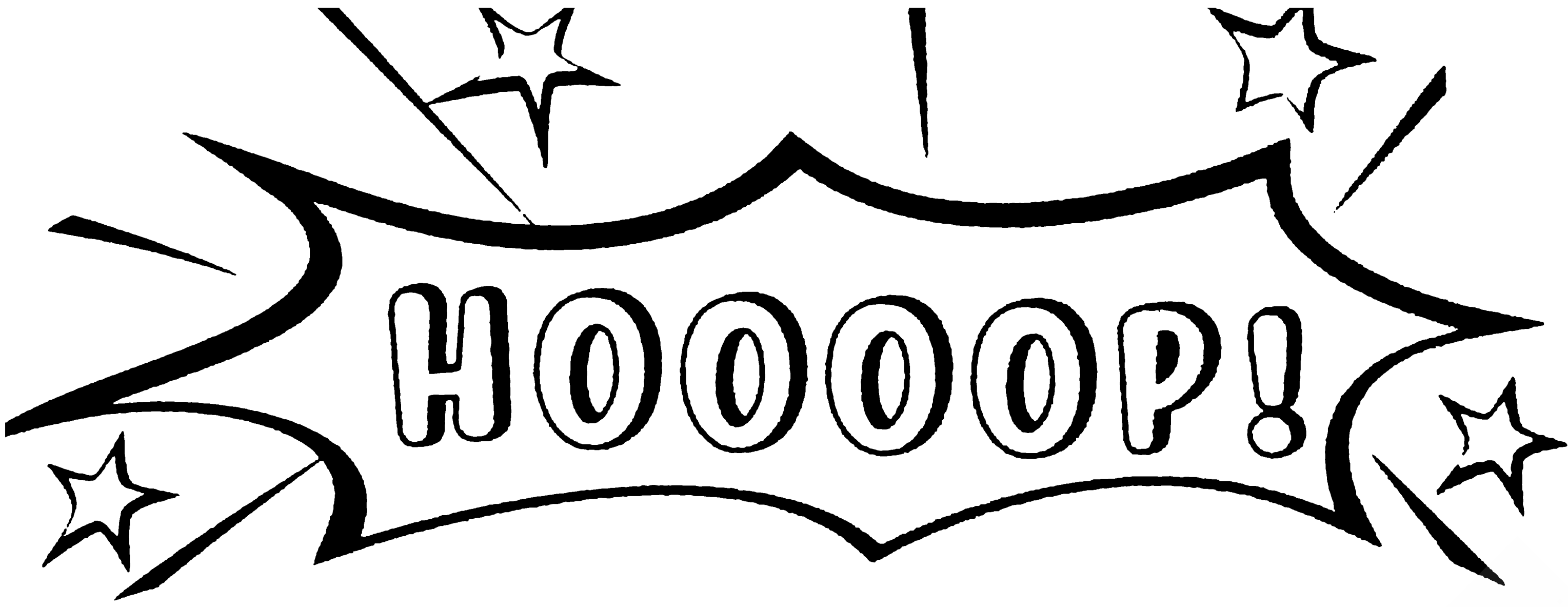
İnsanlar delirmişler! Herkes uslu çocuk peşine düşmüş! Aradığımız bilgiyi bulamadık ama uslu bir çocuğumuzun olması için ne yapmamız gerektiği hakkında her türlü bilgiyi okuduk!

İnsanlar bu kadar uslu çocuğu ne yapacaklardı anlamadım gitti! Al işte babaannem uslu bu çocukmuş! Senelerce uslu durmuş! Sonunda patlamış zavallı! Perişan ediyor bizi! Zamanında istediği gibi yaşasaymış, kendisini sıkmasaymış bunlar başımıza gelmeyecekmiş!

Hepimizin anne babası bizim uslu olmamızı istiyordu. Sonunda hepimiz babaannem gibi mi olacaktık?

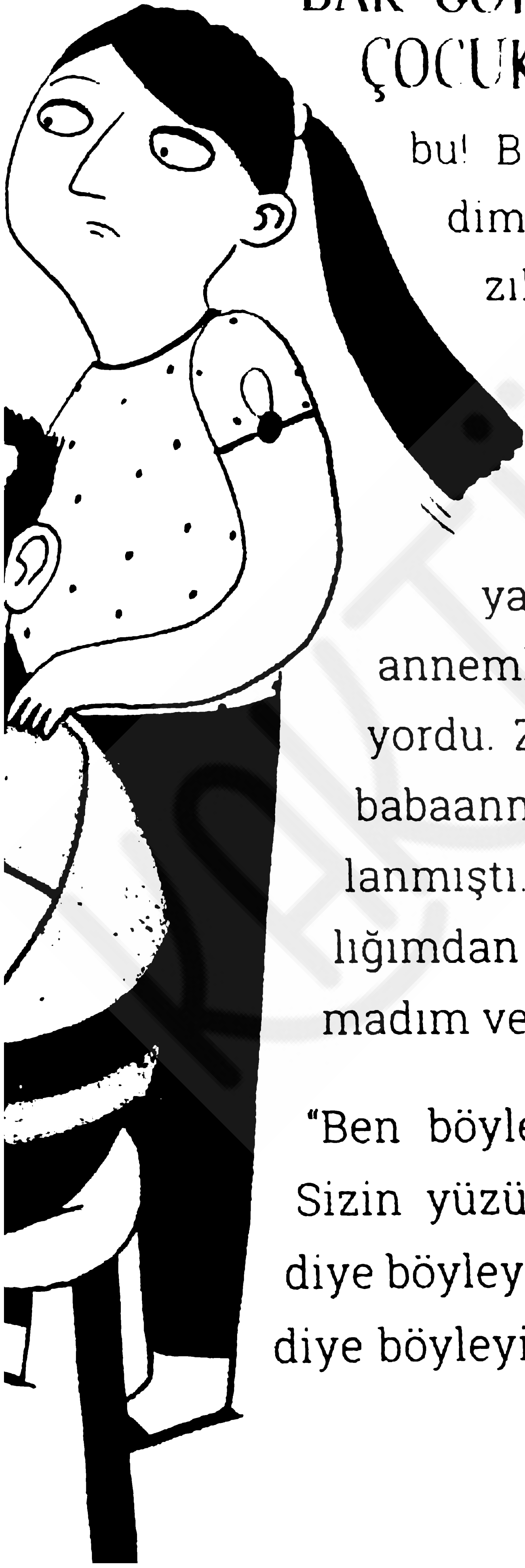
Biz internette uslu çocuk sendromu araştırması ya parken annem ve babam bir yandan bana bakıyordu Bu bakışı nerede görsem tanırım

“BAK CÖRDÜN MÜ BAşKALARININ ÇOCUKLARI NASIL USLU” bakışı

bu! Bakışların altında ezildikçe ezildim. Uslu çocuklarla ilgili bütün yazılarda yaramaz çocuklardan bahsediyorlardı.

Çocuğunuz şu yaramazlığı yaparsa bunu yapın, bu yaramazlığı yaparsa bunu yapın... Her cümlede annemle babam **“Ayyy aynı Çınocarı”** di-yordu. Zaten çok üzgündüm. Bir tanecik babaannem çaresiz bir hastalığā yakalanmıştı. Bunlar ise hâlâ benim yaramazlığımdan bahsediyordu! Sonunda dayanamadım ve ağlamaya başladım.

“Ben böyleyim tamam mı? Böyleyim ben! Sizin yüzünüzden böyleyim! Siz sıkıcısınız diye böyleyim! Siz sürekli beni uyarıyorsunuz diye böyleyim! Yapma diyorsunuz diye böyle-

yim! Bana öyle bakıyorsunuz diye böyleyim! Baba-
anneme de aynı şeyi yapıyorsunuz! Babaanneme de
sürekli **YAPMA ANNE** diyorsunuz! Babaanneme
de **DUR ANNE** diyorsunuz! Yazık değil mi kadına?
Babaannemin de yaramaz bir çocuktan farkı yok an-
ladınız mı? O da benim gibi oldu! Üühhüühühühü!"
diye başladım bağırarak ağlamaya. Herkes bana ba-
kıyordu.

O sırada Beren ayağa kalktı!

"Ne dedin sen?" dedi.

"Neye ne dedim?"

"Anneannem için ne dedin?"

"Yazık değil mi kadına dedim."

"Hayır ondan sonra ne dedin?"

"Yaramaz bir çocuktan farkı yok babaannemin de dedim."

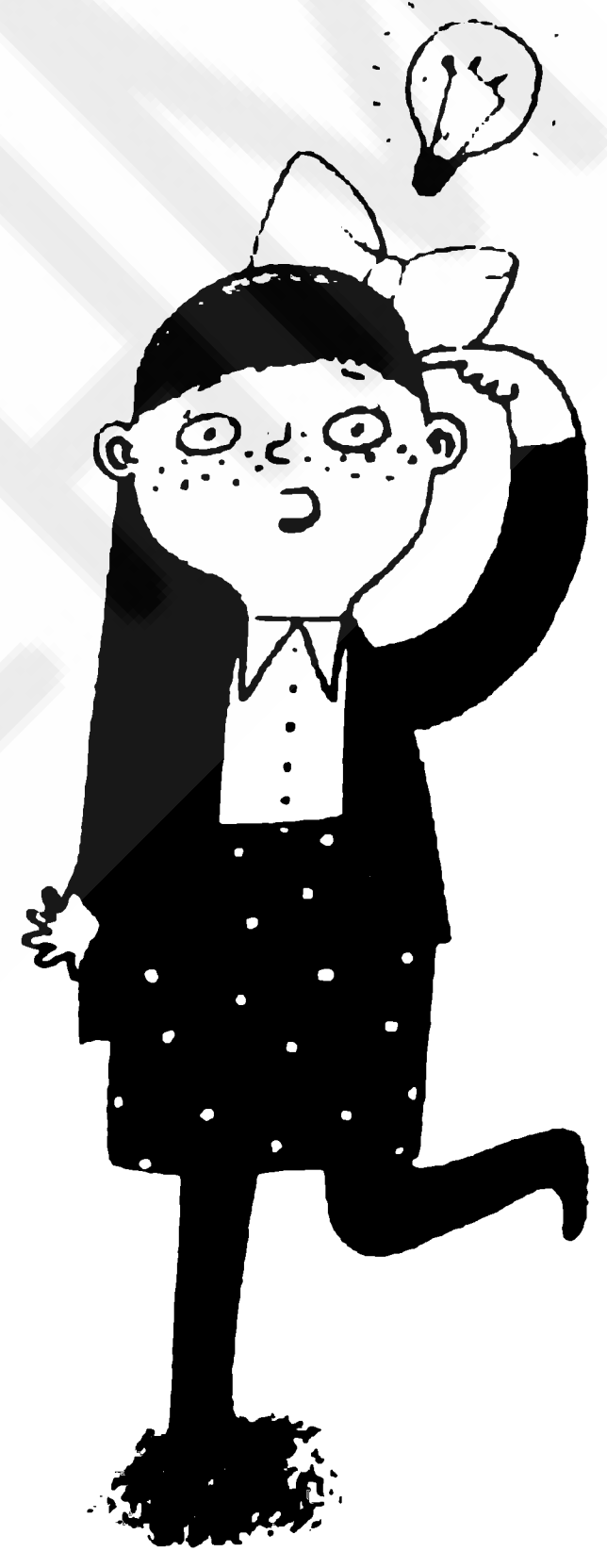
"Eveet!"

"Ne evet?"

"Onun da yaramaz bir çocuktan farkı yoksa, o zaman
yaramaz bir çocuğa nasıl davranmamız gerekiyorsa
onu yapacağız."

"Nasıl yani?"

"Doktor ne demiş? Bu hastalıkla yaşamayı öğrene-

ceksiniz demiş. Hatırlasana okula deprem eğitimi için gelmişlerdi. Depremi olmasını engelleyemeyiz, ama onunla yaşamayı öğrenebiliriz, demişlerdi. Tedbir almalıyız, demişlerdi. Biz de babaannemle yaşamayı öğreneceğiz. Tedbir alacağız yanı. Yaramaz bir çocuğumuz varmış gibi davranacağız. Aldığımız tedbirlerle onun yaramazlık yapmasını engelleyeceğiz. Tanıdığımız bir yaramaz çocuğa neden yaramazlık yaptığını soracağız. Ondan gelen cevaplara göre davranacağız.” dedi Beren.

Herkesin gözleri bana çevrildi.

“BEN YARAMAZ DEĞİLİM TAMAM MI, SİZ SIKICISINIZ. ÖNCE BUNDA ANLAŞALIM!” diye bağırdım.

Sakin konuşamıyordum. Haksızlığa uğradığımda sessimi asla kısamıyorum. Böyle olunca da haklı bile olsam haksız gibi görünüyorum.

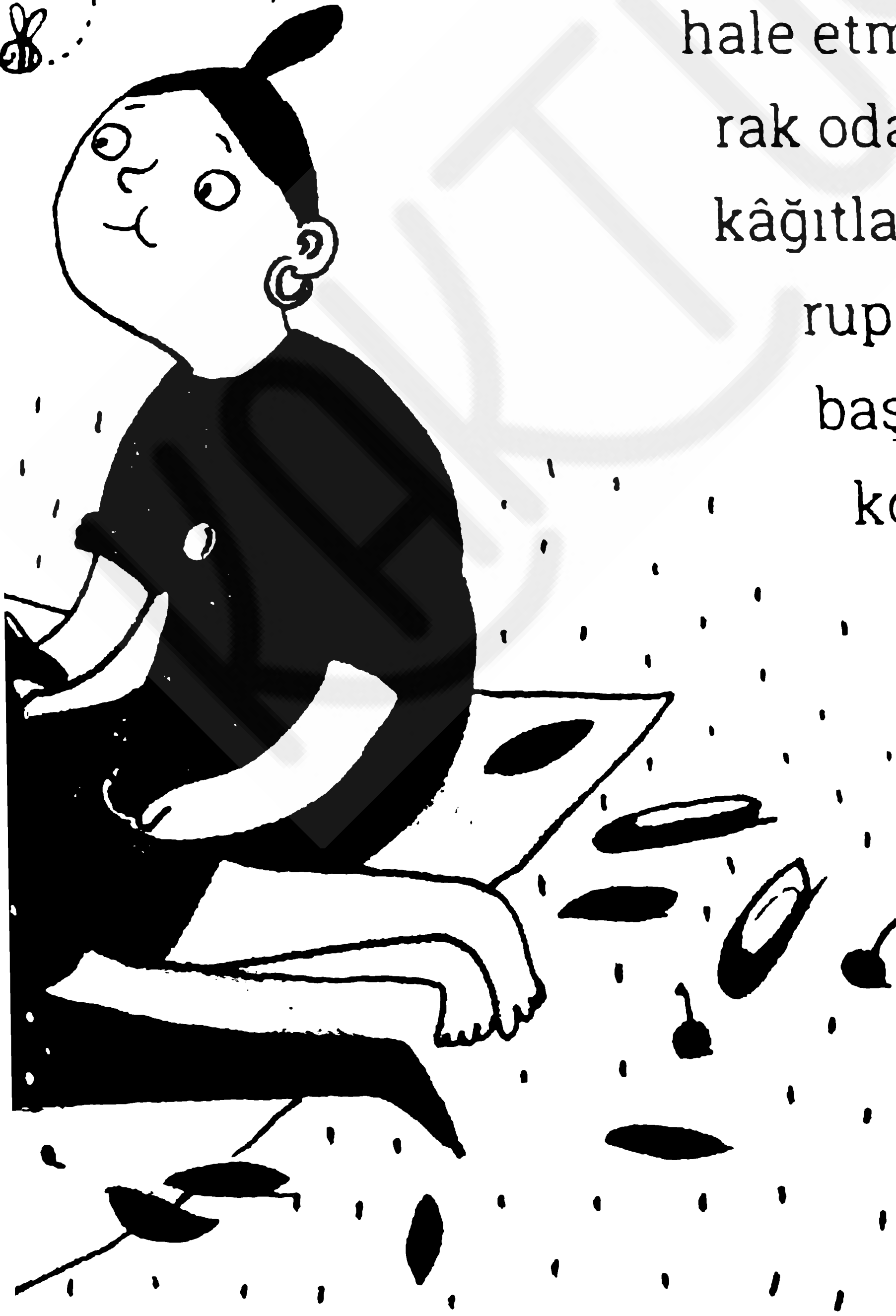
Sonunda anlaştık. Annem ve babam bu konuda başarısızdı. Başarılı olsalar ben uslu olurdum. Olmadığıma göre onlar bu işi bilmiyorlardı. Yaramazlık yaptığı düşünülen ama aslında tek derdi can sıkıntısı olan bir çocuğa nasıl davranılması gerektiğini onlara ben öğretecektim. Çocuğum da babaannem olacaktı. Daha dün babaannemin torunuydum. Şimdi hooooo, bir anda babaannemin ebeveyni olmuştum. Bundan sonra buralar benden sorulurdu...

Babaannemi ertesı
sabah elinde bır ka-
lemle duvarları boydan
boya çizirken yakaladık An-
nem ve babam "Anne yapmaaa!"
diye bağırmaya başlamışlardı
bile. Ben olaya müdahale etme-
seydim o çizmeye, bizimkiler de
bağırmaya devam edeceklerdi.

Bir ebeveyn olarak olaya müda-
hale etmem gerekiyordu. Koşa-
rak odama gittim ve odamdan
kâğıtlar getirdim. Masaya otu-
rup birlikte resim yapmaya
başladık. Hadi birbirimizin
komik portresini yapalım
dedim ve komik port-
reler yaptık. Babaan-
nem bunu yaparken
çok eğlendi. Benim
portreme bıyık
çizmiş, babamdan
yakışıklı oldum.

Hazır elimizde kâğıt kalem varken isim şehir oynadık.

Babaannemle berabere kaldık. Oyun bittikten sonra, hazır elimizdeki kâğıtlar atık kâğıt olmuşken, onları katlayıp gemi yaptık. Ben kâğıt gemi yapmayı okulda öğrenmiştim. Hepsine öğrettim. Hazır gemilerimizi yapmışken bizim mahallenin arkasındaki koruya gittik. Koruda bir dere var, orada oynamayı çok severim. Annem de hep üstüm ısla-

nıyor diye kızar. Koruya gidip derede gemilerimizi yüzdürelim, dedim. Gemi yarışını babamın gemisi kazandı. Çok eğlendik.

Hazır koruya gitmişken saklambaç oynayalım o zaman dedik, ağaçların arkasına saklanarak saklambaç oynadık. Karnımız acıktığı için babam eve gidip ekmek arası peynir hazırladı. Vişne ağacının altına oturup ekmeğimizi yedik. Hazır ağacın altına oturmuşken üstüne de oturalım, dedik. Vişne ağacının tepesine çıkıp aşağıdakilere vişne toplayıp verdim. Hepsi hapur hupur yediler. Ağzımız burnumuz, üstümüz başımız vişne oldu. Hazır vişne toplamışken biraz daha toplayalım da evde vişne suyu ve pasta yapalım, dedik. Eve döndüğümüzde babamla annem vişneli pasta yaptılar, biz de babaannemle vişne suyu yaptık. Hazır pastamız var, vişne suyumuz var öyleyse parti yapalım dedim.

★ "Ne partisi?" dedi annem.

★ "Doğum günü partisi!" dedim. ★

★ "İyi de kimsenin doğum günü değil ki!" dedi babam.

"Offff! İnsanların doğum gününü neden sadece bir gün kutluyoruz. Birinin doğum günü her gün kutlanamaz mı? Ben doğduğumda sevinmişsiniz,

mutlu olmuşsunuz. Bu mutluluğu hatırlamak için her yıl aynı gün doğum günümü kutluyorsunuz. Eeee diğer günler mutlu değil misiniz? Yani eğer istersek her gün doğum günümüzü kutlayabiliriz! Kime ne ki?"

"Haklısın." dediler. O zaman toplu doğum günü partisi yapacaktık. Hep birlikte hazırlıklara başladık. Balonlar şişirdik ve evin duvarlarına astık. Berenleri de çağırdık. Çok eğlenceli geçiyordu saatler. Hep birlikte pastamızın üstündeki mumları üfle-dik. Bu sırada hepimizin dileği babaannemin eski hâline dönmesiydi, buna emindim.

Hazır doğum günü olmuşken dans edelim, dedik. Beren müzikleri ayarladı. Babam annemi, Murat eniştem de halamı dansa kaldırdı. Annem "Yaaaa biz en son düğünümüzde dans etmiştik." dedi. Çok mutlu oldu. Ben de babaannemi dansa kaldırdım. Sonra hazır dansa kalkmışken sandalye kapmaca oynayalım, dedik. Sandalye kapmaca oyununu ha-lam kazandı.

Sonra balon yakalamaca ve balon patlatmaca oynadık. Hepimiz kahkahalarla gülüyorduk. Çok eğ-lendik. Akşam dokuzda babaannem yüzünde tatlı bir gülümsemeyle koltuğun üzerinde uyuyakaldı.

Babam "Hadi anneciğim gel yatağına yat!" dedi.

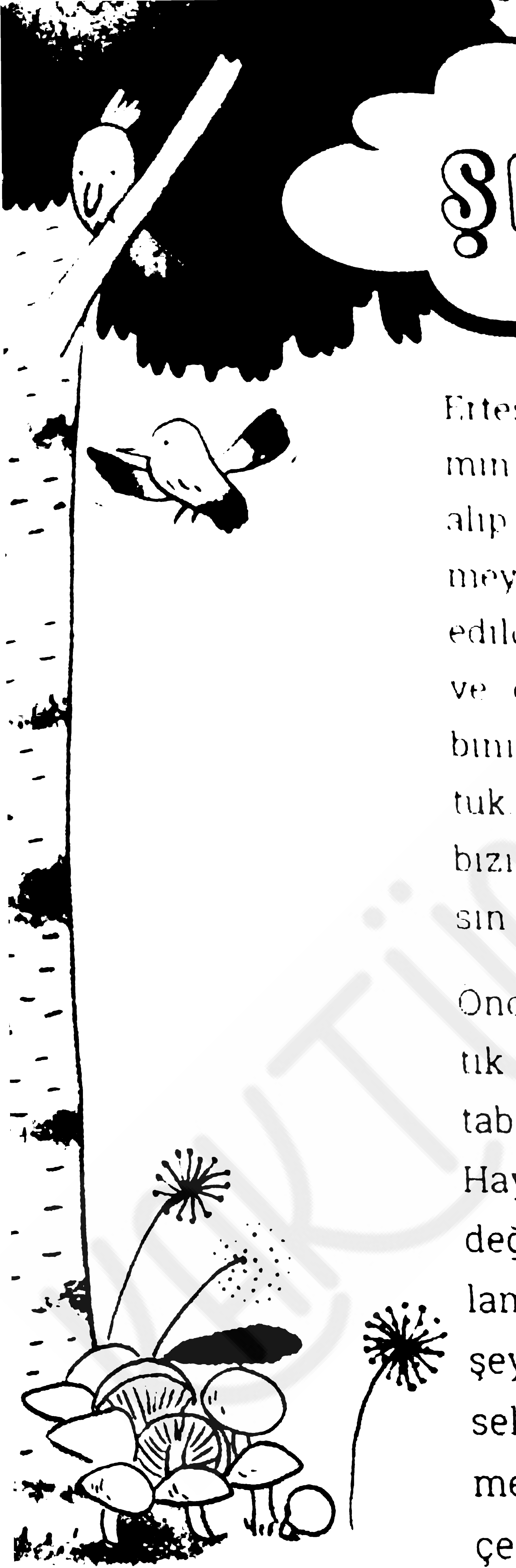
"Yatmuycammm beeeen!" demesini bekliyorlardı
ama o "Tamam yavrum" dedi ve yatağına gitti

Hepimiz salondaydık

Hiçbir olay olmamıştı. Ama çok şev olmuştu. Hepi-
miz mutlu olmuştuk. Çok mutlu

ŞIIIIIP!

Ertesi sabah için babaanne min evcil hayvanlarını da alıp hep birlikte pikniğe gitmeyi önerdim. Önerim kabul edildi. Çantamızı hazırladık ve erkenden arabalarımıza binip ormanın yolunu tuttuk. Babaannemin kopeği de bizimle geldi, gezsin, dolaşsin hayvan.

Önce uzun bir yürüyüş yaptık. Ağaçlara baktık. Ben tabletimi yanıma almıştım. Hayır, oyun oynamak için değil, yaprak ve kuş uygulaması için! Tabletimde her şeyin uygulaması var. Mesela bir ağaç mı gördüm, hemen yaprağının fotoğrafını çekiyorum ve uygulamaya yüklüyorum. Uygulama yap

rağa bakarak o ağacın ne ağacı olduğunu söylüyor. Böylece ismini öğreniyorsun. Fotoğrafını çektiğin kuşları da kuş uygulamasına yüklüyorsun, hangi kuş türü olduğunu söylüyor. Bence müthiş şeyler bunlar. Tabii ben o ana kadar öyle sanıyordum!

İlk durduğumuz ağacın altında yaprağın fotoğrafını çekip uygulamaya yüklüyordum. Babaannem “huş” dedi.

“Ne, huşu? Hoş mu demek istedin?” diye sordum.

“Yok hayır, ağacın adı huş ağacı.” dedi.

O sırada tabletimden bir bildirim geldi. “Ağacın adı huş ağacıdır.” diyordu bildirimde. İyi de babaannem uygulamadan otuz saniye önce bilmişti zaten!

Sedir ağacını, göknarı, altın çanak ağacını, dişbudak ağacını, güvey kandilini, kestaneyi, çınarı, gürgeni, serviye, meşeyi, sediri, sarıçamı şıııp diye bildi. İnanılır gibi değildi. Uygulamayı solladı babaannem.

Ağacın dalına konmuş harika bir kuş gördük. Ötüşünden tanıdı.

“Çalı kuşu!” dedi.

“Yok artık!” dedik.

Uygulamaya sorduk, çalı kuşu dedi!

Ak mukalliti, sarı çinteyi, serçeyi, kılıç gagayı, güvercini, ispinozu, saksağanı şıııp diye bildi. Tableti çantama koydum ben de **Babaannem zaten uygulamadan önce cevap veriyordu.**

İnternette hızlı bir babaannem vardı!

O gün ormanda mantar topladık. Mantar türlerini de biliyordu. Bu biftek mantarı, bu kanlıca mantarı, bu dede sakalı mantarı, bu civciv mantarı diyerek bize mantarları tanıttı. Kozalak topladık. Bize nasıl reçine toplanacağını ve reçinenin ne işe yaradığını anlattı. Bir tane kaplumbağa gördük ve hepimiz işimizi gücümüzü bırakıp kaplumbağayı izledik. Aslında ormanda kimsenin işi olması beklenmezdi. Ama bizimkiler her yere telefonla gittikleri için işleri de onlarla birlikte geliyordu. Bu kez öyle olmadı. Kimse telefonuna bakmadı. Belki de hiç geçirmediğimiz kadar sakin ve birbirimizle konuştüğümüz bir gün geçiriyorduk.

Babaannem eğlensin ve yaramazlık yapmasın diye ne yapacağımızı şaşırmıştık hepimiz. Çocuklarını eğleyen anne babalar gibi:

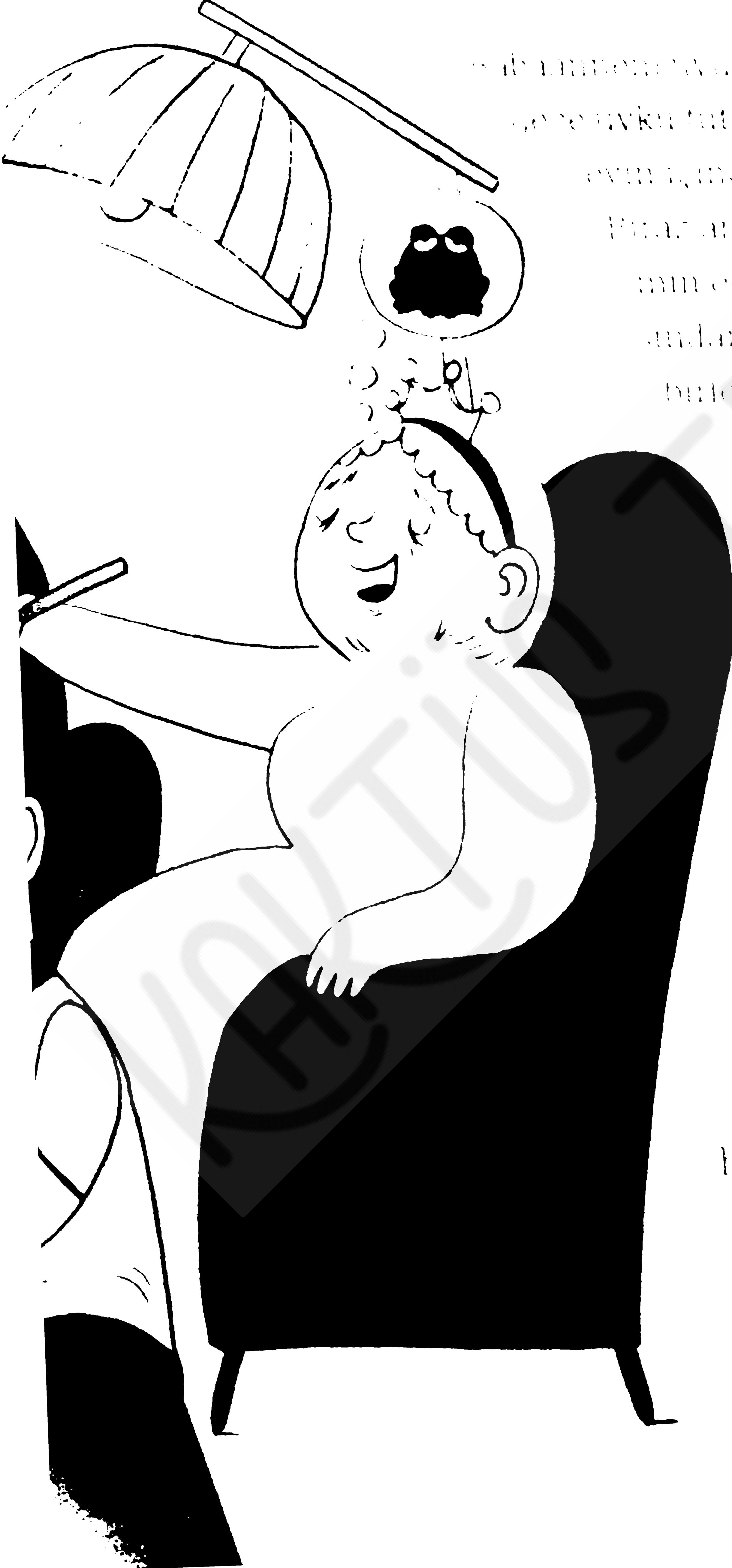
"Aaaa babaanne bak kuş!"

"Gel sana karınca yuvalarını göstereyim anne."

HOOOPİİİİŞ

Babamın sevdiği ama ben
çok sevki tutmadı. Kırık p
evim içinde de tımdım.
Pıtır annemle neler
nün edersin, kaptı
andan baktım. Ben
bütüne sarılmış;

uyuyorduk.

Bugün ne

çok sohbet

etmiştik.

Birlikte

ne çok şey

yapmıştık.

Canım hiç

sakılmamıştı.

Sonra babam

nerinin odasına

gittim. Hooopıış

hooopıış uyuyor

du. Ne tatlı gorm

niyordu.

Sanki hiçbir hastalığı yokmuş, benim eski tatlı babaannemmiş gibi... Bebekken annem ve babam çalıştığı için bana babaannem bakardı. Okula başladığım ilk yıl da o bakmıştı. Sonra artık okula kendim gidip gelmeye ve evde yalnız kalmaya başladım. O da kendi evine gitti. Ayrıldığımızda çok üzölmüştüm. Babaanneme bakarken onunla ilgili bütün güzel anılar film şeridi gibi geçti gözümün önünden...

İnanılmaz güzellikte **tarhana çorbası** yapar. Üstelik tarhanayı da yazın kendisi yapar. Kuşburnu reçeli de harikadır. Offfff hele salçası... Yaprak sarmasıyla mantısı da on numara. Bir de karnım ağrıdığı zaman elini karnıma koyardı ve hemen geçerdi. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, ama elleri bana çok iyi geliyor. Yorganın üzerinde duran buruşmuş elini tuttum. Yaşlıların ellerinin üzerinde kocaman damarlar ve benek benek lekeler oluyor. Ne garip... Uzanıp elini öptüm. Uyanır gibi oldu, hafif yan döndü. Ben de yanına giriverdim yorganın içine.

Bana sarıldı ve başımdan öptü. Yine delirecek ve “Uyandırdı beniiiiiii! Ühüüüüü, Çınar beni rahatsız ediyoooo!” bağırarak diye çok korktum. Ama öyle olmadı.

“Ohhh benim kuzumun kuzusu, yavrumun yavrusu!” dedi.

Kuzum dedi. Bana kuzum dedi... Eskiden de böyle derdi. Dualarım, dileklerim kabul olmuştu sanki. Babaanneme sarılıp uykuya daldım. Mis gibi bir uyku çektim demek isterdim ama bir kâbus gördüm!

Rüyamda etrafımdaki herkes uslu çocuk sendromuna yakalanıyordu. Annem, babam, anneannem, dedem, halam, eniştem, okuldaki öğretmenlerimiz, okul müdürümüz, komşular, hatta İkramet'in Yağyemez bile...

Hepsi çocukken yaşayamadıklarını büyüyünce yaşama hastalığına yakalanmışlar. Dünyada onlarla baş edebilen bir tek ben kalmışım.

Aman Allah'ım, ortalık birbirine girmiş. Bir oraya koşuyorum, bir buraya. Okulda öğretmenler kaydırdan kayıyor, birbirinin sırtına atlıyor, koridorda koşturuyorlar. Hepsini sınıflara sokmaya çalışıyorum. Servise biniyorum eve gitmek için, servis şoförü oyuncak arabalarla oynuyor. "Götüremem sizi, bana ne, kendiniz gidin." diyor. Eve yürüyerek geliyorum, annem babamla "Yusuf benim saçımı çekti!!!!!" diye kavga ediyor. Eniştem onlara dil çıkartıyor. Halam da ağzındaki sakızı çıkartmış sündürüyor ve eniştemin saçına yapıştırıyor. Anneannem dedemle güreşmeye çalışıyor. Babaannem de yanlarında, prenses gelinliğini giymiş yine, herkesi kurbağaya dönüştüreceğim diye dolanıyor. Babaannemi yakalıyorum rüyamda, kollarımla sımsıkı tutuyorum.

Daha neler neler...

Öyle bir uyandım ki ter içinde kalmışım! Nefes nefeseyim. Yorganı kucaklamışım. Rüyamda babaannemi kucaklıyordum ya, gerçekte de yorgana sarılmışım işte.

Uyanıp da odamda olduğumu fark ettiğimde çok sevindim. Ohhhh beee dedim, rüyaymış. Şükürler olsun. Böyle bir hayatı kaldıramazdım. Sonra geceyi hatırladım. Babaannemin yanına gidişim, ya tağın içine girişim, babaannemin bana kuzumun kuzusu deyişi... O da mı rüyaymış! Tüüühh beee! Çok umutlanmıştım çok

HAYDAAAA!

Yataktan çıkıp
yüzümü yıkadım
Annemin, babamın,
eniştemin ve ha-
lamın izinlerinin
bitmesine bir gün
kalmıştı. Yarın dör-
dü de işe başlaya-
caktı. Ben ve Beren
evdeydik, babaan-
nemin bakımı bize
düşecekti. Beni zor
bir hafta bekliyordu.
Odamdan çıkınca
annemle babamın
yatak odasına bak-
tım. Uyuyorlardı.
Başka zaman olsa
yatağa zıplar "Kal-
kın yeaaaa sabah
oldu ne uyuyup

duruyonuz!" der, rahatsız ederdim insanları. Ama bir haftadır çok yorulduk. Bırakayım uyusunlar dedim. Sonra babaannemin odasına gittim. Şansımı bir de sabah denerdim, yatağın içine girip sarılırdım falan. Ama babaannem yoktu. Yatak boştu!

"Bobannem yooooooooook!" diye bağırdım. "Uyanııııııı! Bobannnem yooooooooook! Gene kaçmış!"

Annemle babam odalarından fırladılar. Öyle bir çığlık attım ki halamlar bile geldiler yan taraftan. Herkes birbirine bağıırıyordu. Herkes pijamalar ve dağınık saçlarla koridorda birbirine "Nereye gitmiş?" diye soruyordu. Bir kadına göz kulak olamıyorduk yaa, bir kadına bakamıyorduk kaç kişi!

O sırada babaannem mutfaktan, üstünde mutfak önlüğü ve koca bir tava menemenle çıktı.

"Ne bağıırıyorsunuz ayol sabah sabah. Konu komşu sizi mi dinleyecek bu saatte?" dedi.

Herkes babaanneme dönmüş ve bu normal hâline bakıyordu. Saçları normal! Kaşları normal! Kıyafetleri normal! Kendisi normal! Sözleri normal! Üstelik menemen yapmış!

"Günaydın demeden güne başlayanı eşşşşekler kovalasın!" dedi bir anda.

Hepimiz aynı anda günaydın, günaydın, günaydın, günaydın diye cevap verdik babaanneme.

“Hadi geçin balkona, kahvaltı hazır, balkona hazırladım kahvaltıyı.” dedi.

Ne olduğunu anlamamıştık ama dediğini yaptık.

Babaannem o meşhur kahvaltısını hazırlamış. Peksimetler, yumurtalı ekmekler, patates kızartması, menemen... Offfff. Bak şimdi bile anlatırken canım çekti. Koca bir masa ve sekiz sandalye... Halam, eniştem, babam, Beren, annem, ben... Hepimiz masaya oturduk. Ama ne yiyebiliyorduk ne de kalkabiliyorduk. Babaannemin normal h li şaşkına çevirmişti bizi. O da geçip kendi sandalyesine oturdu. Ona bakıyorduk.

“Ne bakıyorsunuz ay yüzüme! Hadi yapsanıza kahvaltınızı.”

“Anne iyi misin?” diye sordu halam, babaanneme.

“İyiyim yavrum, neden sordun?” diye cevapladı babaannem.

“Annecim sen iyileştin mıiiiiii?” dedi halam büyük bir sevinçle.

“Yooooo, hiç hastalanmadım ki!” dedi babaannem k s k s gülerek.

Hiçbir şey diyemiyorduk. Dilimiz tutulmuştu. Sonra çayından bir yudum aldı ve arkasına yaslandı.

“Ohhhh beee!” dedi. “Aldım intikamımı!”

“Neeeeeeee?”

“Çocuklar aslında bu oyunu bir süre daha oynamayı çok isterdim ama hem gerçekten yoruldum, hem de yarın işe başlıyorsunuz.” dedi.

“Ne oyunuuuuuu?” diye bağırdık.

“Hasibe Hesapoğlu’nun görülecek bir hesabı vardı, onun için gelmiştim. Hesabı gördüğümüze göre artık gidebilirim.” dedi bu kez.

Hiçbir şey anlamıyorduk. Boş gözlerle babaanne-me bakıyorduk. Sonra tek tek anlattı olanları.

“O akşam evde oturmuş eski fotoğraflara bakıyordum. Kucağım fotoğraflarla doluydu. Ayşe’nin ve Yusuf’un çocukluk fotoğrafları... Hepsine baktıkça gözlerim doldu. Ne kadar eğlenceli, neşeli ve bir o kadar da zor günlerdi diye düşündüm. Tam o sırada telefonum çaldı ve Ayşe aradı. Sen nasılsın anne bile demeden Beren’i şikâyet etmeye başladı. Yok Beren evcil hayvan istiyormuş da alalım diye tutturmuş da dinlemiyormuş da... Bütün bir telefon görüşmesi boyunca Beren’i şikâyet etti. Kapatırken

de 'Ben çocukken hiç de böyle bir çocuk değildim!' dedi. Telefonu kapattıktan sonra kendi kendime çok güldüm. Ayşe kendi çocukluğunu unutmuştu. Ayşe'nin çocukluk fotoğraflarını ayırdım, götüreyim de göstereyim diye düşündüm. Tam fotoğrafları ayırırken Yusuf ve Leyla aradı. Onlar da Çınar'ı şikâyet ediyorlardı. Ama ne şikâyet etmek... Bit-

mek bilmiyor anlatmaları. Yusuf telefonu kapatırken **'Biz de çocuk olduk ama böyle değildik!'** dedi. Aslında tam da böyleydi. Hatta daha beteri-ydi! Sonra Yusuf'un fotoğraflarını ayırmaya başla-dım. Ama sonra aklıma başka bir şey geldi. Eski fo-toğrafları getirip göstermeyecektim. Kendim gelip kendim gösterecektim günlerini!"

"Neeeeeeee?"

"Yaaaa öyle işte. Sizin taklidinizi yaptım yani. Baş-ka bir şey yapmadım."

"Bizim taklidimizi mi?"

"Evet, tam olarak sizin taklidinizi."

"Haydaaaa!" dedik hepimiz birden.

Babaannemin oyununa gelmiştik resmen.

"Eeee nasılmış? Biz de çocuk olduk ama böyle de-ğildik diyor musunuz hâlâ?" dedi gülerek.

Hem kızmış, hem şaşırmış, hem sinirlenmiş, hem de mutlu olmuştuk. Bütün duyguları aynı anda ya-şıyorduk. Vaaaay beeee. Babaannem meğer ne bü-yük bir tiyatrocuymuş! Nasıl kandırmıştı bizi. Biz de nasıl güzel inanmıştık her şeye! İnanamıyor-dum bu olanlara.

"Hadiii yapın kahvaltınızı. Yarın herkes ışının başına. Ben de evime dönüyorum" dedi

Sonra yanındaki boş sandalyeye baktı.

"Rıfki'nın da çok işi var zaten. Öyle değil mi Rıfki-cığım?" dedi.

Balkondan yükselen "Annee yaaaaa!", "Offf yaaaaa!", "Yaaaa babaanneee!" seslerini duymalıydınız...

Sonra belki de o güne kadar hiç gülmediğimiz kadar gülerек kahvaltımızı yaptık.

Hayatım ile röportaj yapabileceğim en değişik kişi ayağıma gelmişti. Babannem. Ama tiyatrosu dünyasının dev oyuncusu. Babanneme son ayağın onlardan sonu vardı. Butun bunları nasıl organize etmişti? Ne çok şey olmuştur. Nevi neden yapmıştı? Her şeyi nasıl böyle güzel planlamıştı?

Kahvaltıdan sonra salona geçtik. Mutfaktan tahta kaşığı alıp geldim. Bayıldım tahta kaşıkları mikrofona olarak kullanmaya!

"Evet, sayın seyirciler, bugün programımızda ünlü tiyatrocusu Hasibe Hesapoğlu'nu ağırlıyoruz. Kendisiyle röportaj yapacağız. Hasibe Hanım sizi daha yakından tanıyabilir miyiz?"

"Öhöm öhom! Merhaba. Ben Hasibe Hesapoğlu. Yaşamayı, okumayı, öğrenmeyi, gülmeyi seven biriyim."

"Hasibe Hanım, oynadığınız tek kişilik tiyatro oyunu ile herkesi kendinize hayran bıraktınız. Vallahi tebrik ederiz. Bunu neden yaptınız Hasibe Hanım?"

"Aslında böyle bir planım yoktu. Her şey kendiliğinden gelişti.

Anne babaları sürekli torunlarımı şikâyet ediyorlardı. Ben de onlara her telefonda 'Yavrum çocuk onlar, bunlar olağan şeyler.' diyordum ama anlatamıyordum. Sürekli 'Biz de çocuk olduk ama böyle şeyler yapmadık!' diyorlardı. Oysa Ayşe de Yusuf da tam olarak öyle çocuklardı. Sadece kendi çocukluklarını ve bir zamanlar çocuk olduklarını unutmuşlardı. Ben onlara bunu hatırlatmak istedim. Bunun için de farklı bir yol seçtim. Hepsi bu."

"Hepsi bu mu? Gerçekten çok farklı bir yol seçmişsiniz! Bütün bunları nasıl planladınız? Mesela o kadar evcil hayvanı nereden buldunuz?"

"Ayşe ve Yusuf küçükken hayvanları çok severlerdi. Evimizde bir köpeğimiz, bir kedimiz, iki kuşumuz,

kaplumbağamız ve balıklarımız vardı. Hatta bir keresinde karınca besleyeceğiz diye tutturmuşlardı da evi karınca basmıştı. Ben de çocuklar istiyor diye ses etmezdim, sahiplenirdim, bakardım o hayvanlara. E tabii çok zor oluyordu, kolay değil. Hepsini hizmet bekliyor. Onların da canı var. İyi bakmak, gezdirmek, dolaştırmak lazım. Benim çocuklarım hayvan sevgisiyle büyüdüler. Kendileri anne baba olunca, torunlarını evcil hayvan istedi. Fakat onlar sahiplenmek istemediler. Uğraşamayız dediler. Oysa ben uğraşmıştım! O günleri hatırlatmak için gelirken yanımda bir sürü evcil hayvan getirdim. Kedileri ve köpeği barınaktan sahiplendim. Kuşlar zaten benim kuşlarım. Balıklarla kaplumbağalar da bir arkadaşımın. Kendisi memleketine giderken bakmam için bana bırakmıştı. Hepsini toplayıp geldim."

"O valizlerin anlamı neydi Hasibe Hanım? Bir sürü saçma sapan eşyayla dolu valizle geldiniz."

"Bizim evimiz böyle eşyalarla doluydu. Çocuklar sokaktan bulduklarını eve getirirlerdi. Hatta bir keresinde kocaman bir ağaç kutuğunu alıp getirmişlerdi eve. Kırpılmış kâğıtlar, taşlar,

sopalar, boş kutular evden eksik olmazdı. Ne zaman birini atacak olsam kıyameti kopartırlardı. E hâl böyle olunca evimiz hep dağınık dururdu. Ama kendileri anne baba olunca torunlarının evi dağıtmasından şikâyet etmeye başladılar. Ben de dağınıklık nasıl oluyormuş göstermek istedim."

"Saçlarınız neden pembeye boyanmıştı Hasibe Hanım? Atletle, külotlu çorapla sokağa çıkmalar falan... Neydi o hâller?"

"Ayşe'nin çocukken upuzun saçları vardı. Yusuf bir keresinde Ayşe'nin saçlarına dayamış makası,

kızın saçlarını kısacık kesmiş. Bir de

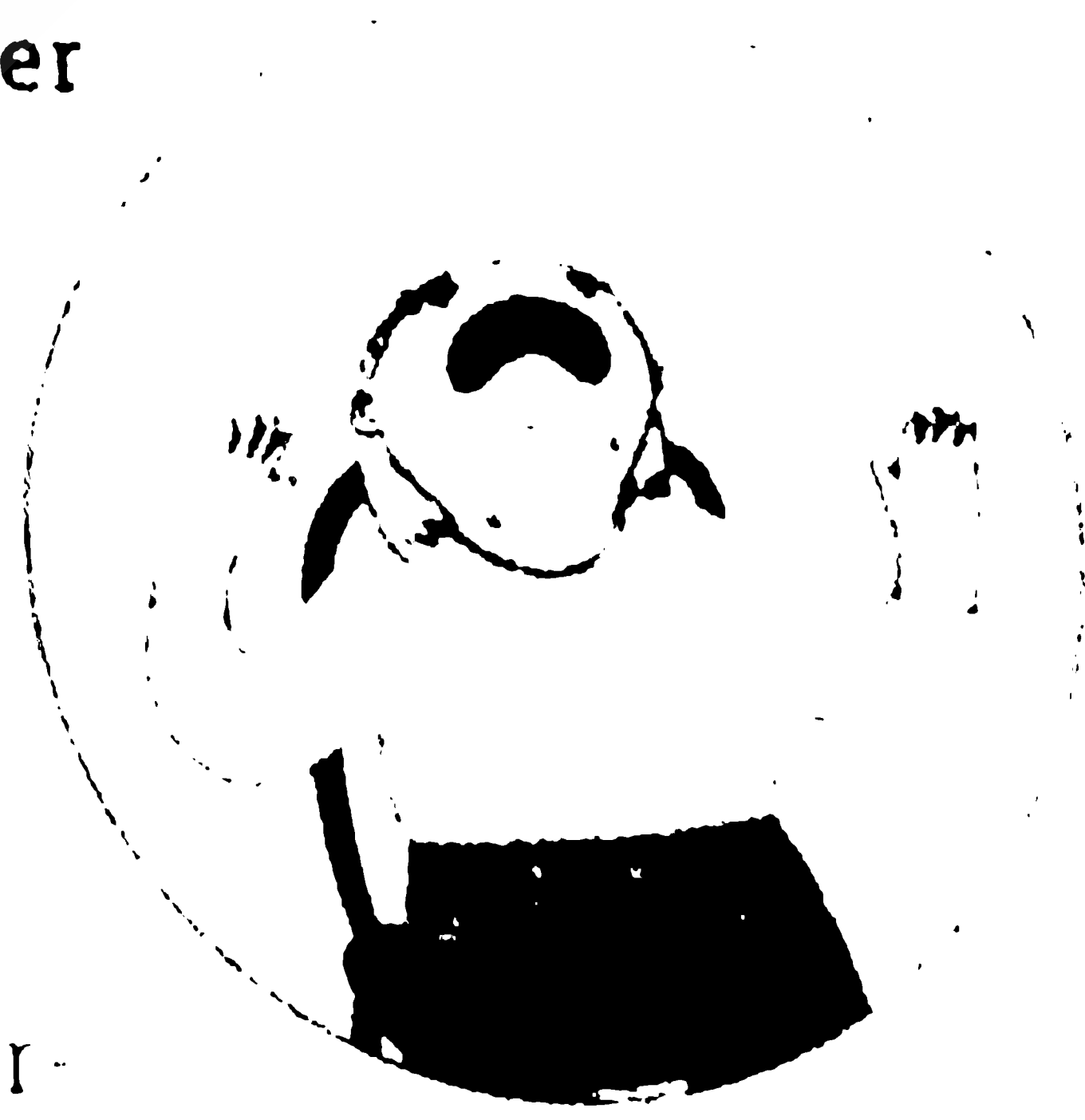
yağlı boya ile boyamış saçlarını. Saçların eski hâlini alması için aylarca beklemiştik. Ayşe çocukken değişik ve rengârenk giyinmeye bayılırdı. Ona çok güzel elbiseler dikerdim. Ama ne zaman eve misafir gelse, o odasına gider, külotlu çorap ve atlet giyip misafirlerin yanına gelirdi. Yavrum git giyin dediğimde bu kez mayo giyip gelirdi. Sonra da 'Annem bana hiç elbise dikmiyor!' diyerek beni misafirlere mahcup ederdi. Bir keresinde komşularımızdan biri eski bir gelinlik vermişti Ayşe'ye. Bir hafta boyunca onunla gezmiş, uyurken bile çıkart-

mamıştı. Ben de gelinlik, atlet, kulotlu çorap falan giyerek Ayşe'ye o günleri hatırlatmak istedim"

"O durduk yere ağlamalar, gülmeler neydi peki Hasibe Hanım?"

"Ah o ağlamalar. Durduk yere ağlamalar, durduk yere gülmeler. Bazen o kadar ınatlaşırlardı ki ben onlardan daha çok ağlardım. Geceleri Yusuf hep yanımda yatar-
dı. Gelip sessizce yatsa tamam, ama bir de tekmelerdi. Sürekli yorganı açar, bacaklarını üstüme atardı. Sonra büyüyünce yanıma gelmez oldu tabii. Ama ben senelerce uykusuz kaldım

Anne baba olduklarında Yusuf 'Çınar geceleri yanımıza geliyor!' diye, Ayşe de 'Beren geceleri yanımıza geliyor!' diye şikâyet ettiler. 'E ama siz de öyleydiniz, sonra gelmeyi bıraktınız.' dedim ama mandıramadım. Ben de geldim, gece güzelce aralana yattım!"

"Valla tebrik ederiz Hasibe Hanım, aklımızı aldınız bizim gece gece! Şunu çok merak ediyorum, futbolcu arkadaşlarınızı nereden buldunuz?"

"Oğlum çocukken çok futbol oynardı. Sokaktan sürekli üstü başı çamur içinde gelirdi. Tek başına gelse iyi, mahallenin bütün çocuklarını toplar getirirdi eve. Çocukların hepsinin karnı aç olurdu. Mutfakta ne var ne yoksa silip süpürürlerdi. Sokakta oynamadığı zamanlarda evde oynardı Yusuf. Sandalyeleri futbolcu gibi salona dizer, koltuklardan kale yapardı. Kafama az top yemedim. Kaç kez kırıldı salonun camı hatırlamıyorum. Kendisi böyleydi ama Çınar'a futbol oynuyor diye kızıyorlardı. Ona kendi çocukluğunu hatırlatmam gerekiyordu. İlk önce huzurevine gittim ve oradaki kızları ayarladım. Geliriz tabii, bize de eğlence lazım dediler. Canlarım benim, burada o kadar yorulmuşlar ki

huzurevine döndükten sonra üç gün tansiyonları düşük gezmişler. Neyse ki şu an iyiler. Ben de çok yorulduğum o gün "Size "Ohhh qazım varmış" dedim ama sahiden hastaydım."

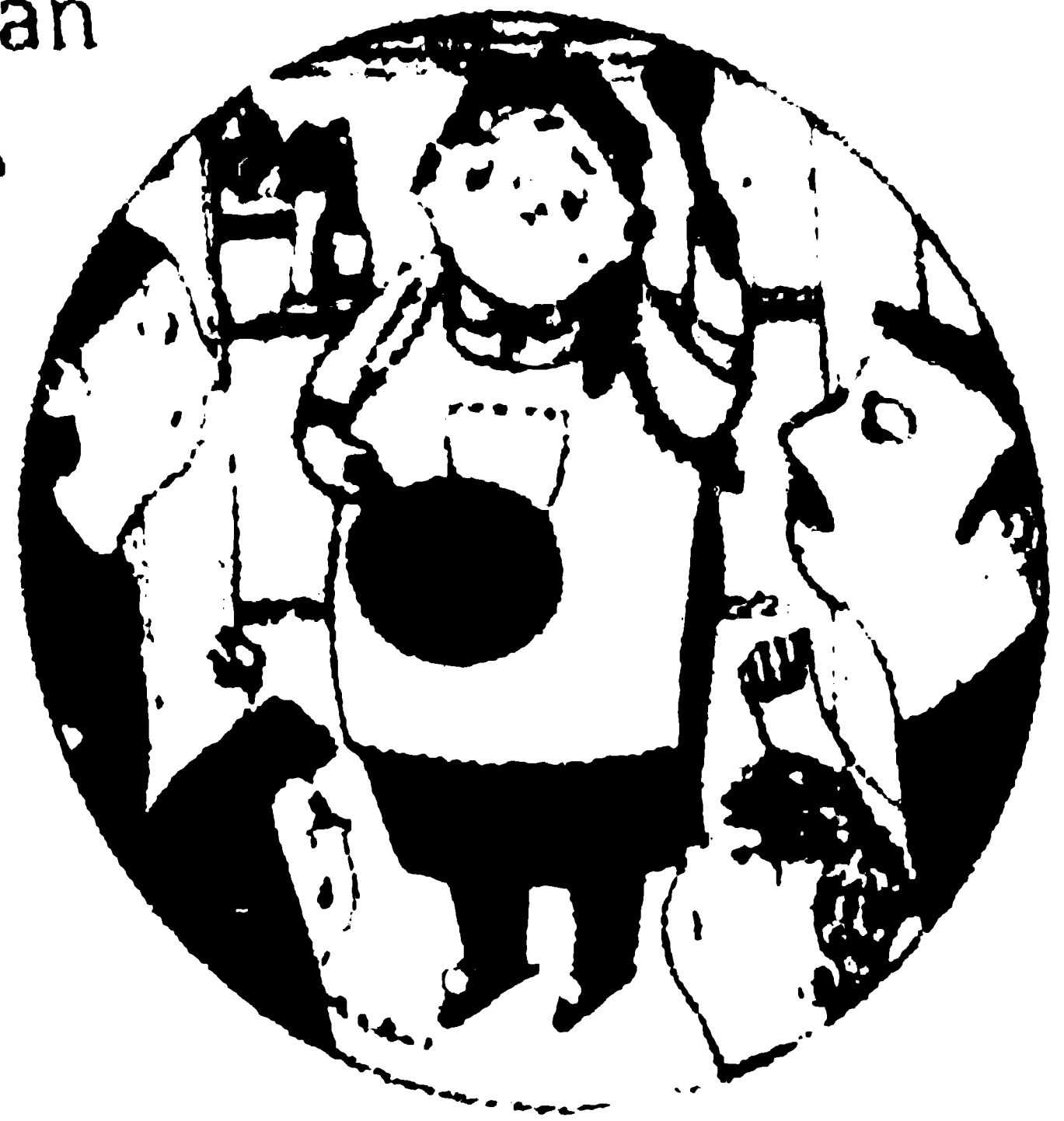
"Hastaydım deyince Hasibe Hanım, şunu çok merak ediyorum Doktoru nasıl ikna ettiniz? O da sonuçta şakanızın bir parçası oldu."

"Aslında ikna etmedim. Psikiyatrist Mine, Ayşe'nin arkadaşıdır ve beni de çok sever. Onu yola çıkmadan önce telefonla aradım. Planımı anlattım. Kahkahalarla güldü. Beni sana getirmek isteyecekler, onları birkaç gün oyala dedim. Sonra da görüşelim ve onlara uslu çocuk sendromuna yakalandığımı söyle, dedim. O da beni kırmadı. Çünkü yalan söylemiyordu. 'Uslu çocuk sendromu diye bir şey yok ama çocukların çocukluk yıllarında çocukluğunu doya doya yaşaması gerekiyor. Bunu git ve onlara anlat Hasibe teyzeciğim.' dedi. Ben de anlattım."

"Peki iyileşmeye nasıl karar verdiniz Hasibe Hanımcığım?"

"Aslında bu kararı ben değil siz

verdiniz. Doğru yolu siz buldunuz. Kendiliğinizden! Bir çocukla nasıl iletişim kurulabileceğini kendiniz gösterdiniz. Tüm günü ailece ve birbirimizle eğlenerek geçirince ben de mızıklamayı ve yaramazlık yapmayı bıraktım. Dikkat çekmeye çalışmayı kestim. Açıkçası biraz da yoruludum. Sürekli yaramazlık yapmaya, dikkat çekmeye çalışmak çok yorucu. Perişan oldum sizin dikkatinizi çekeceğim diye!"

"Dikkat çekmeyi başardınız Hasibe Hanım, hepimiz işi gücü bırakıp sizi izledik. En çok merak ettiğim şey Rıfkı! Rıfkı beni çok korkuttu."

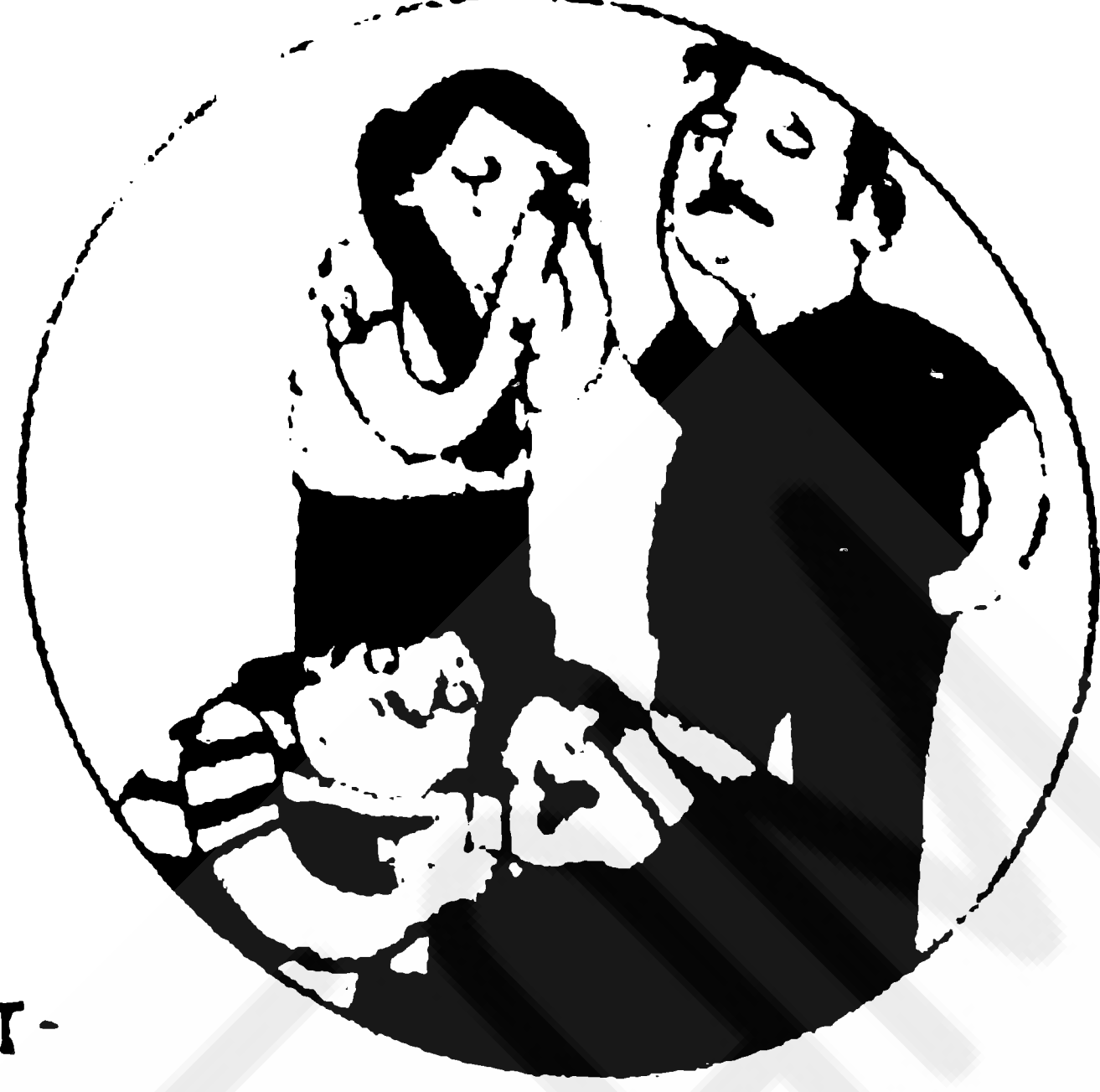
"İsmail de beni korkutuyordu."

"İsmail mi? İsmail kim?"

"İsmail, Ayşe'nin hayalî arkadaşıydı. Bir anda evde İsmail diye birinden bahsetmeye, onu çok sevdiğini söylemeye başlamıştı. O kadar korkutmuştu ki beni anlatamam. Sonradan onun bir hayalî arkadaş olduğunu öğrenmiştim. Meğerse korkulacak bir şey değilmiş. Hatta çocukların hayal gücünün güçlü olduğunu gösteriyormuş. Ama yine de evde aslında olmayan bir İsmail'le yaşamak kolay değildi. Ben de gelirken yanımda Rıf-

ki'yi getirdim işte Rifki diye biri yok yanı Korkma-
nı gerektirecek bir şey yok."

**"Peki biz karşınızda böyle kıvrı-
nırken hiç mi vicdanınız sızla-
madı Hasibe Hanım?"**

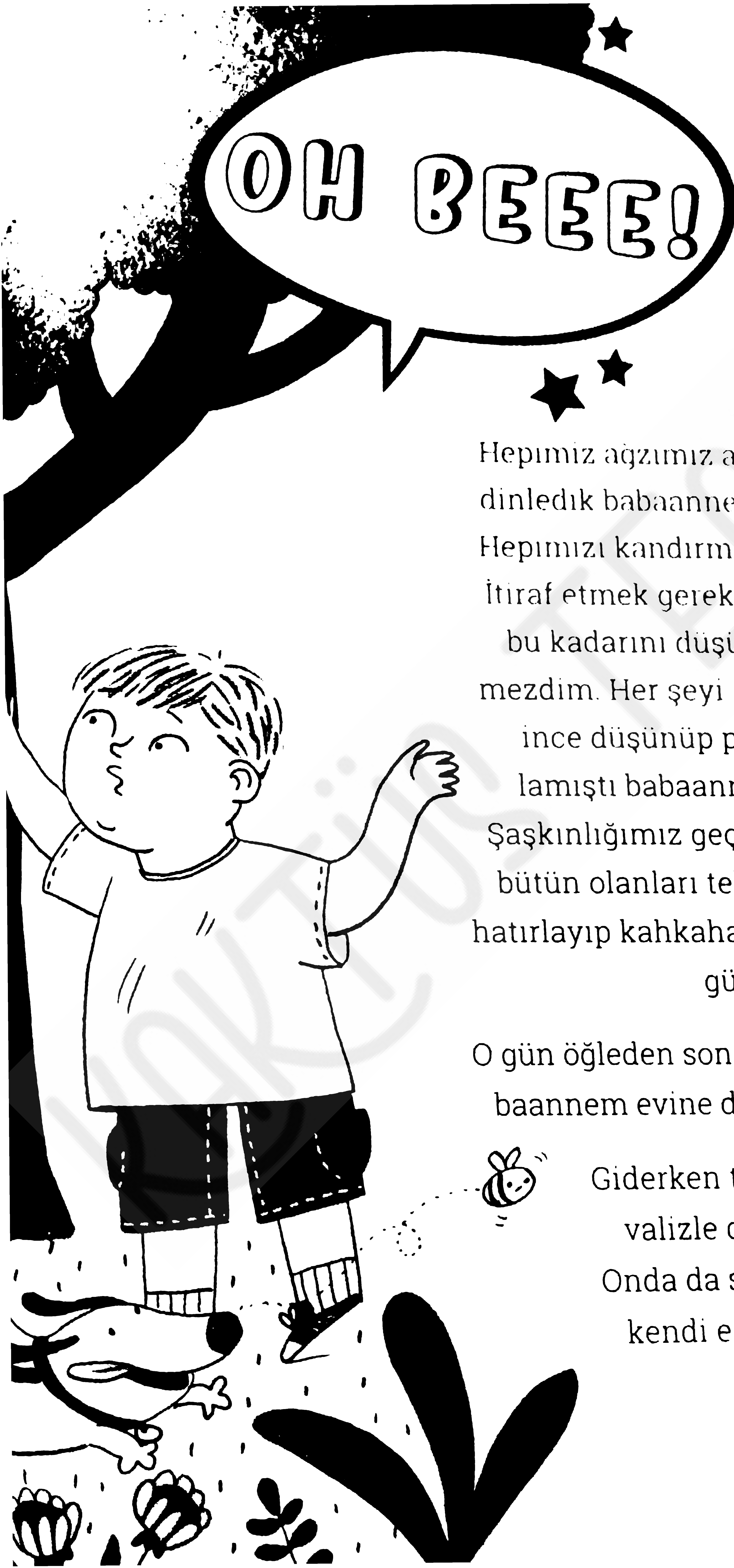

"Sızladı. Hepinizi çok seviyo-
rum. Çooooook. Ne kadar sevdiğimi
tahmin bile edemezsiniz. Sızı kar-
şımda öyle çaresiz ve üzgün görünce
ben de çok üzüldüm. Ama herkesin kendine gel-
mesi için bence bu gerekiyordu. Hele dün gece ya-
tağıma gelip de elimi öptüğünde sana hiç kıyama-
dım. Bu oyunu sonlandırmaya karar
verdim."

**"Sahi ben nasıl senin yanında
uyudum da, kendi yatağımda
uyandım?"**

"O kadar derin uyuyordun ki
seni kaldırıp kendi yatağına yatır-
dığımda bile uyanmadın. Bir de rüya
görüydün. Bütün gece 'Yapmayın, durun, sakın
olun!' diye sayıkladın. Ben de sabaha kadar başın-
da bekledim. Sonra da kalkıp kahvaltıyı hazırla-
dım. İşte bütün olanların özeti bu!"

OH BEEEE!

Hepimiz ağızımız açık
dinledik babaannemi
Hepimizi kandırmıştı.
İtiraf etmek gerekirse
bu kadarını düşün-
mezdim. Her şeyi ince
ince düşünüp plan-
lamıştı babaannem.
Şaşkınlığımız geçince
bütün olanları tek tek
hatırlayıp kahkahalarla
güldük.

O gün öğleden sonra ba-
baannem evine döndü.

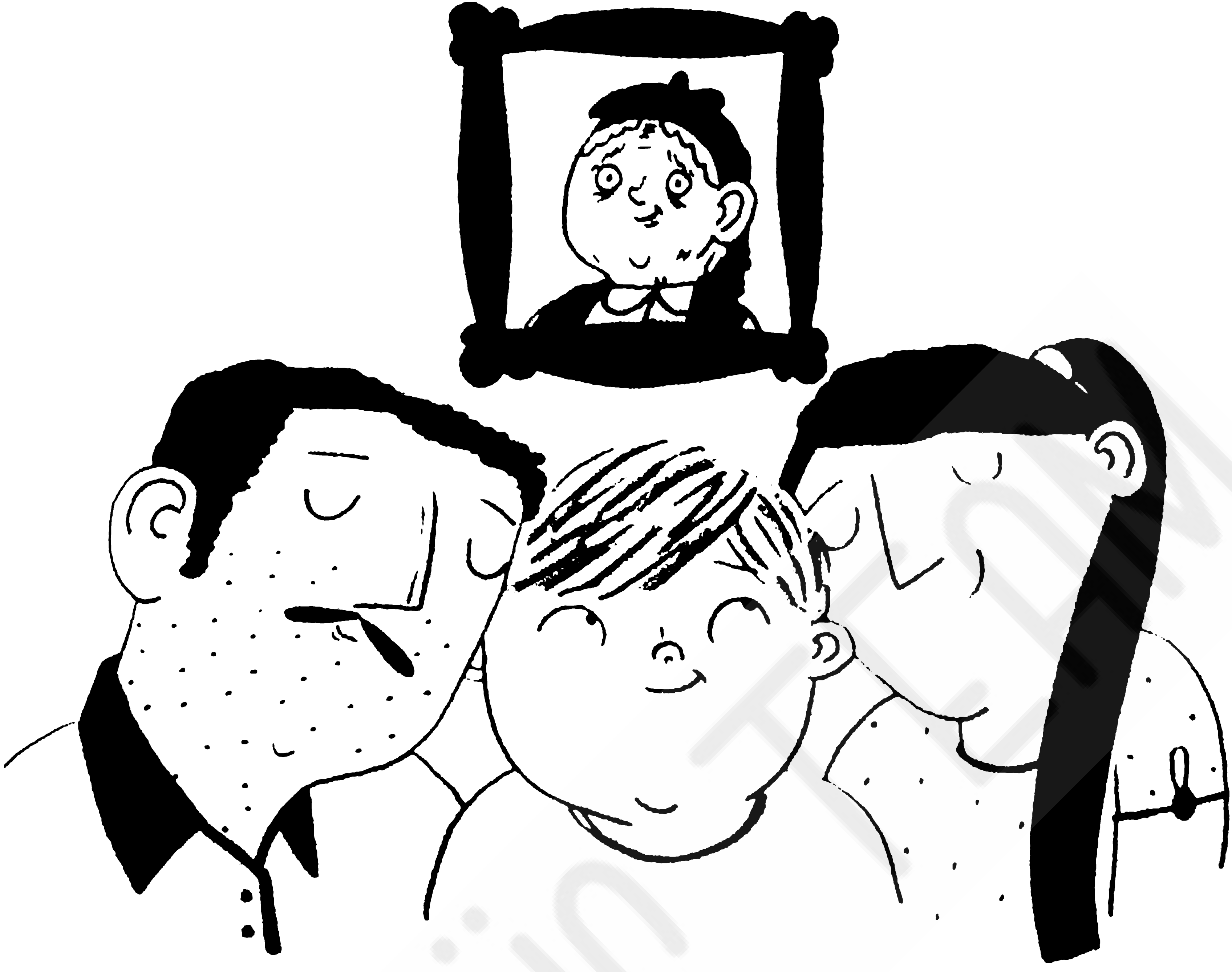

Giderken tek bir
valizle döndü.
Onda da sadece
kendi eşyaları
vardı.

Gelinliği, taşları, boş kutuları falan hatıra olarak bize bırakmıştı. Kediler Beren'de köpek de bizde kaldı. Senelerdir anneme babama bir köpeğim olsun diye yalvarıyordum, babaannem sayesinde o da oldu!

Babaannem gittikten sonra çok şey değişti hayatımızda. Annem ve babamla artık daha fazla vakit geçiriyoruz. Her akşam babamın işten gelmesini iple çekiyorum. O gelir gelmez mahallede futbol oynamaya başlıyoruz. Sonra arkadaşlarım da geliyor ve acayip eğleniyoruz. Hatta bazen arkadaşlarımın babaları da bize katılıyor. Ne tuhaf, bütün mahalle mutlu oluyor. Köpek hayatımızı çok değiştirdi. Ona **Bidon** ismini verdik. Her akşam annemle bir saat yürüyüşe çıkartıyoruz. E hazır yürüyüşe çıkmışken yakalamaca da oynuyoruz, hazır koşmuşken yorulduğumuz için ağaç altında dinleniyoruz, dinlenirken konuşuyoruz. O sırada bütün gün ne yaptığımı anlatmaya başlıyorum falan. Orman yürüyüşlerini alışkanlık hâline getirdik. Berenler de bizimle geliyor. Ağaç ve kuş türlerini tanıtan kitaplar aldık. Artık ağaçları ben de tanıyorum. Uygulamaya gerek kalmadan şıp diye söyleyebiliyorum isimlerini.

Evde annem ve babam sürekli "Ben de çocukken şunu yapardım.", "Ben de çocukken bunu yapar-

dım.” diye gezmeye başladılar. Hatta annem itiraf etti, onların mahallede limona alerjisi olan bir adam varmış. Limon görünce, limonlu bir şey içince, yiyince delirirmiş adam. Annem çocukken bir keresinde onlara misafirlğe gelmişler Adam su istemiş, annem de bakalım ne olacak diye adamın suyunun içine limon sıkıp da götürmüş. Suyu içip de limonun tadını alınca adam bağırarak kalkıp gitmiş evine. Annem kahkahalarla gülüyordu anlatırken. E iyi de bunun İkramet’in Yağyemez

olayından ne farkı var? Kendi çocukluklarını anlattıkça gördüler ki **aslında ben gayet normal bir çocukmuşum...**

Artık kimse sen niye böylesin diye sormuyor. Onlar sormayınca ben de ben niye böyleyim diye kendime sormuyorum. Kabul etmek gerekirse hâlâ saçma sapan şeyler yaptığım oluyor. Ne derler acaba diye annemin babamın yüzüne bakıyorum. İkisi de sık sık "Çocuksun, çocukluk böyle şeylerle güzel!" diyor. Artık o büyüme takıntısından kurtuldular. "Bir büyüsen de rahatlasak!" demeyi bıraktılar.

Galiba ben de artık sevmeye başladım çocukluğu... Çok eğlenceli, çok maceralı, çok merak dolu, çok şaşkın ve çok güzel. Bir gün mutlaka büyüyeceğim ama karar verdim, çocukluğumu da yanımda götürüleceğim. **Bundan sonra ben nereye, çocukluk oraya...**

Küçük Bir Not

Bu kitabı yazarken bana ilham kaynağı olan kendi çocukluğuma hem de ortak eden onlar kendi çocukluklarını yazan ken bana da kendi çocukluğumu tekrar yasatan sevgili Tima, Mete ve Nane'ye çok teşekkür ediyorum. Ancak kitabı yazdık diye mesele kapandı sanmayın! Bir gün Hasibe Hesapoğlu kılığında üçünün de kaptısını alacağım. Aile eğlenceli hikâyeyi o zaman yazacağım!"

Sermin

